

Giới thiệu Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê

Truyện ngôn tình - Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê xoay quanh về tập đoàn đa quốc gia Thiên Long là tập đoàn đứng nhất nhì thế giới, mà tổng giám đốc Mộc Hàn Mặc có thể gọi là người đàn ông giàu có quyền rũ nhất, nhưng người này lại không ham nữ sắc, gương mặt lúc nào cũng tươi cười nên được người ta gọi bằng cái tên: Tiểu Diện tổng giám đốc. * Tiểu Diện: mặt cười Anh còn có một thân phận không muốn ai biết được: thiếu gia hắc đạo. Chỉ vì người chờ đợi anh kiếp trước bị anh làm tổn thương, kiếp này anh nguyện yêu cô. Một lần giao dịch, cuối cùng anh cũng gặp được người làm cho anh cảm thấy trống vắng, tịch mịch cùng thương yêu. Liệu anh và người khiến anh chạnh lòng có đến được với nhau. Cùng theo dõi tiếp tựa truyện để tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giao Dịch (1)

Tầng 60 tập đoàn Thiên Long, văn phòng tổng giám đốc, một phụ nữ mặc đồng phục thư ký, trông qua khoảng chừng ba mươi tuổi, nâng bàn tay trắng nõn mảnh khảnh, “coong coong coong” gõ ba cái vào cửa thủy tinh của văn phòng.

Tiền đà đẩy cửa vào, cô đứng ở cửa văn phòng, hơi xoay người, “Tổng giám đốc, giám đốc Đồng của tập đoàn Phong Vân có chuyện muốn gặp ngài.”

“Cho ông ta vào đây.” – người đàn ông đang vui đùa vào văn kiện ngừng lên, hàng mi dài cong vút, đôi mắt sắc lạnh cùng con ngươi sáng như ngọc bảo thạch, sâu trong ánh mắt là một tia thần bí tao nhã, lộ ra một vẻ ngang ngược, cao ngạo, vô tình, khó có thể nắm bắt. Sống mũi cao thẳng, nằm ngay bên dưới đó là đôi môi mỏng, khéo miệng như đang cười quỷ dị, ngũ quan tinh xảo mà hoa lệ, vô cùng phức tạp.

Thư ký nghiêng người lui ra, vươn tay trái mở cửa, cúi đầu khách khí nói, “Mời tổng giám đốc Đồng.”

Đồng Văn Phong liếc mắt nhìn thư ký một cái, kéo Đồng Oa Oa vào.

“Tổng giám đốc Mộc, xin chào!” – Đồng Văn Phong bước vào văn phòng, cung kính cúi người ba mươi độ chào.

Đồng Oa Oa đứng ngay phía sau, bị bóng ông ta đẩy nhẹ một cái, lập tức đứng thẳng không xong, phải lui lại mấy bước.

Mộc Hàn Mặc đưa mắt ung liếc nhìn, xem bộ dạng cô gái đang lui về phía sau. Hốc mắt phiếm hồng, như có một mảng sương mù phủ nhẹ. Mười ngón tay lồng vào nhau, nhỏ nhắn run run. Cô thật sự đang xuất hiện trước mắt anh, anh đau khổ tìm hai mươi lăm năm, tìm khắp nơi không thấy. Hôm nay, bỗng dưng cô lại xuất hiện.

Trong mắt Đồng Văn Phong có chút tức giận, nhưng nháy mắt đã tỏ vẻ bình thường, ra dáng tự phụ, dịu dàng hỏi han “Ai ha, Oa Oa con không sao chứ?”

“Không sao.” – Đồng Oa Oa lạnh lùng nhìn Đồng Văn Phong, sao tự dưng người này lại hiền lành như vậy? Cô bắt đầu đi lắc đầu, tự cười cợt, nhất định mình đã nghe lầm, người này hai mươi năm qua chưa từng cho cô chút quan tâm hay tình cảm. Tất cả chỉ là lời nói lạnh nhạt.

Ngay cả lúc này đây, cuộc hôn nhân của cô cũng là ý của ông ta. Nghe đồn tổng giám đốc Mộc lãnh cảm, chưa từng có cô gái nào bên cạnh. Người gọi là “cha” này không nỡ gả đi người chị xinh đẹp của cô, nên dùng cô để thay thế.

Như vậy, đối với cô mà nói, không phải là không tốt. Một người đàn ông lãnh cảm, gả cho anh ta, cô cũng có thể sống một cuộc sống tự do tự tại, mà quan trọng hơn là, không cần phải chịu đựng những câu nói lạnh nhạt của cha cùng mẹ kế, cũng sẽ không bị người chị kia khinh thường. Chỉ là, không biết tổng giám đốc Mộc có để ý chuyện cô từ năm bảy tuổi đã mất đi đôi mắt hay không.

Đồng Văn Phong có vẻ xấu hổ, lại chỉ có thể tàn nhẫn liếc cô một cái, buồn bực vì cô không hiểu chuyện, ở trước Mộc Hàn Mặc khiến cho ông khó xử.

“Tổng giám đốc Mộc, đây là con gái của ta, Đồng Oa Oa.” – Đồng Văn Phong đẩy Đồng Oa Oa tới phía trước, giới thiệu cho Mộc Hàn Mặc. Lúc này đây, ông ta đang thử vận may. Mộc Hàn Mặc không biết Đồng Oa Oa mù mắt, bỏ qua khuyết điểm này, có thể nói cô là một cô gái đáng yêu.

Trên khuôn mặt thanh tú là một đôi mắt vô hồn, mờ mịt nhìn hết thấy mọi thứ, cái mũi mười phần xinh đẹp, đôi môi như hai cánh đào khéo léo. Mái tóc thẳng hơi vàng, dài ngang vai, sáng rực trông như nhuộm. Cô mặc áo khoác trắng, tay đeo một chiếc túi xách thanh lịch màu hồng nhạt, chân mang một đôi giày cũng màu trắng.

Đồng Oa Oa rũ mắt xuống, trông qua thì như cô đang nhìn mũi chân, nhưng thực ra là để che giấu chuyện mình bị mù.

Mộc Hàn Mặc bình tĩnh một chút, đứng lên, dáng người cao ngất, chân thon dài, bước từng bước về phía cô.

Mắt Đồng Văn Phong hiện lên một chút đắc ý cùng hưng phấn khó có thể phát hiện...

“Oa Oa...” – Mộc Hàn Mặc đặt hai tay lên vai cô, không thể kèm được ôm cô vào lòng, dịu dàng mà hoài niệm gọi tên.

Thân thể Đồng Oa Oa cứng ngắc trong lòng anh, tùy ý để cánh tay rắn chắc, mạnh mẽ giam cầm lấy mình. Trong lòng hiện lên trăm ngàn câu hỏi, không hiểu vì sao anh lại kích động như vậy. Ngay cả Đồng Vân Phong cũng vô cùng bất ngờ, không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn a dua cười theo.

Thật lâu sau, Mộc Hàn Mặc buông tay, khuôn mặt tuấn tú vùi vào hõm vai cùng mái tóc cô, ngửi một chút hơi thở quen thuộc. Lòng chột cảm thán, nhưng trong nháy mắt, hơn hai mươi năm đau khổ tìm kiếm rốt cuộc mong muốn cũng được đền bù.

Cả người Đồng Oa Oa như đông cứng, cử động một chút cũng không dám, hai tay không biết đặt ở chỗ nào cho phải. Tự nhủ, sao anh ta không như người khác kẻ, lại nhiệt tình như vậy. Ôm cô rất nhanh, cũng rất ấm áp, khiến cô bị cuốn vào hương thụ sự ấm áp đó.

“Đi nào Oa Oa, chúng ta ra sofa ngồi.” – Mộc Hàn Mặc tự nhiên vòng tay qua eo cô, đi về phía sofa. Đồng oa Oa để anh ôm mình, dựa theo cảm giác tiến về phía trước, không rõ được chính xác phương hướng.

Đồng Oa Oa cùng Mộc Hàn Mặc dựa sát vào nhau ngồi trên sofa, đôi tay đặt trên đùi, bất an nắm chặt. Xem ra anh ta cũng coi trọng cô, như vậy có phải may mắn không? Ít nhất, cô sẽ không thấy phản cảm với anh, anh đối với cô cũng dịu dàng săn sóc.

“Không biết tổng giám đốc Mộc có hài lòng không? Nếu ngài không vừa lòng, tôi sẽ giới thiệu con gái khác của ta là Đồng Vụ Vân cho ngài.” – Đồng Vân Phong nín nọt mong chờ, suy nghĩ mang con mù này ra mất đúng là sai lầm. Nếu biết Mộc Hàn Mặc ôn nhu như vậy, ông đã đem con gái lớn đến.

Mộc Hàn Mặc tươi cười, đôi mắt chìm ung nhìn thẳng như có thể thấy hết ý đồ của ông ta. Khóe môi cười có vẻ ấm áp, đầy thâm ý nói, “Cảm ơn ý tốt của tổng giám đốc Đồng. Không cần đâu, tôi thực sự vừa lòng.”

Đồng Vân Phong nở nụ cười cứng ngắc trên mặt, lấy lòng nói, “Ngài Mộc, Oa Oa không phải người xinh đẹp tuyệt trần gì, con gái kia của tôi lại quyến rũ động lòng người, chắc chắn ngài sẽ càng thấy thích.”

Thư ký khéo léo bưng một cái khay đi vào, đặt trước mặt mỗi người một ly nước, rồi lại không phát ra tiếng động rồi đi.

Mộc Hàn Mặc chột ngưng ánh mắt, nụ cười vẫn ở trên môi, khẽ mở cánh môi khẽ gọi, “Tổng giám đốc Đồng cho rằng, Đồng Vụ Vân có thể làm cho tôi vui hơn sao?” – Cầm ly cà phê nồng đậm, từ tốn nhâm nhi. Hương vị êm dịu, khiến người ta ghi nhớ.

“Ý của tôi không phải như vậy, chỉ là cảm thấy Oa Oa không thích hợp với ngài.” – Đồng Vân Phong âm thầm đánh giá, xem ra Mộc Hàn Mặc không hồ danh tiểu lý tàng đao, rõ ràng là đang ôn hòa tươi cười, nhưng lại làm người ta đổ mồ hôi lạnh.

* tiểu lý tàng đao: trong nụ cười giấu đao

Mộc Hàn Mặc bắt chéo chân, nửa người trên dựa vào Đồng Oa Oa, ngả lưng về phía sau. Khoát bàn tay to lên ghế sofa sau lưng cô, thản nhiên liếc mắt một cái, “Không thích hợp như thế nào? Lý do?”

Đồng Oa Oa một lòng bất an, tay trái gắt gao nắm chặt tay phải, khẽ cắn môi dưới, cúi thẳm đầu. “Cha” thật sự không muốn mình hạnh phúc. Thấy Mộc Hàn Mặc đối tốt với cô, liền lập tức muốn giành cho chị cô, tại sao cô lại không thể có hạnh phúc?

“Mắt Oa Oa bị mù. Nó không thể chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ngài được.” – Đồng Vân Phong khôn khéo nói, đôi mắt lóe lên, nói ra khuyết điểm của cô. Nếu như thế này mới có thể làm Vân nhi hạnh phúc, ông ta sẵn sàng tổn thương Đồng Oa Oa.

Đồng Oa Oa run rẩy, cô rõ ràng biết sẽ như vậy, lại còn mong chờ gì nữa chứ?

Mộc Hàn Mặc chấn động toàn thân, đáy mắt phát ra một tia lạnh lẽo, lòng cuộn lên một nỗi đau khó nói. Anh thuận tay kéo Đồng Oa Oa vào trong lòng, ý cười trên mặt càng lộ rõ, “Vậy ông cho rằng chỉ cần không phải người tàn tật là có thể chăm sóc cho cuộc sống của tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giao Dịch (2)

Đồng Vân Phong âm thầm kinh hãi, từng giọt mồ hôi lấm tấm từ trên trán chảy xuống.

Mộc Hàn Mặc con người âm lãnh, liếc hần một cái, nhưng khi cúi đầu xuống, ánh mắt lại trở nên nhu hòa.

“Ngài Mộc, đây là sự thật, con bé thực sự rất phiền toái.” – Đồng Văn Phong nhìn ánh mắt nhu hòa của Mộc Hàn Mặc, lá gan cũng lớn ra. Không thể trách hẳn, Đồng Oa Oa từ nhỏ đến lớn đều bị xem như con ở trong nhà, còn Đồng Vụ Văn mới là công chúa.

Thân người nhỏ bé của Đồng Oa Oa không ngừng run rẩy, đầu cứ ngẩng lên rồi cúi xuống. Hai mắt nhìn thẳng, trông mắt lại vô hồn không khỏi làm tim Mộc Hàn Mặc đau nhói.

Mộc Hàn Mặc lạnh lùng nhìn ông, bàn tay nắm lấy tay oa oa bỗng dưng chặt hơn. Đem cô vào trong lòng, ngồi trên đùi anh, “Ngài Đồng, tôi hình như cũng không có tàn phế?” Ngón tay thon dài, vuốt ve những sợi tóc cháy vàng rồi tung sau lưng cô, nhìn xa thì giống như được nhuộm màu, nhưng chạm vào thì liền nhận ra là do không được chăm sóc.

Mấy năm nay cô ăn uống kham khổ thế nào? Ngồi trên người anh, nhưng lại nhẹ như lông hồng. Không có chút nặng, nhìn người cũng chẳng thấy thịt, sợi tóc thì khô cứng. Ở cái thời đại bây giờ, chỉ có dân nghèo tóc mới khô cứng, cha của cô là người cực giàu, vậy mà lại để cô thành ra bộ dạng khiến người ta đau lòng như thế này.

Đồng Oa Oa bị Mộc Hàn Mặc tự dưng ôm vào lòng, giấy dựa cũng không được, không giấy cũng không xong. Hai má cũng trở nên đỏ ửng, bất đắc dĩ phải đem cả gương mặt vui vào lòng anh, hường thụ hơi ấm nhẹ nhàng khoan khoái trên người.

“Ngài Mộc, ý tôi không phải như vậy...” – trong mắt Đồng Văn Phong xuất hiện một tia bối rối, vội vàng giải thích. Lại bị Mộc Hàn Mặc lạnh lùng từ chối, lời nói sắc như dao, “Ngài Đồng, mời ngài đi về trước, Oa Oa hãy cứ để lại đây.”

Đồng Văn Phong chân chừ chưa muốn đi, khó xử nhìn Mộc Hàn Mặc, “Thế này...”

Mộc Hàn Mặc thu lại nụ cười, nâng cánh tay ngăn câu nói của ông ta, con người thâm thúy tràn đầy vẻ lo lắng, “Ngài Đồng yên tâm, chuyện của tập đoàn Phong Văn, tôi sẽ xử lý. Ông không cần lo lắng, cứ chuẩn bị hôn lễ đi!”

“Được, ngài Mộc yên tâm, chuyện hôn lễ tôi nhất định chuẩn bị thỏa đáng.” – Đồng Văn Phong thấy Mộc Hàn Mặc không hề cho ông ta chút cơ hội giới thiệu Đồng Vụ Văn, trừng mắt liếc nhìn Đồng Oa Oa một cái. Lịch sự chào mọi tiếng, rồi khỏi văn phòng qua cửa kính thủy tinh.

Đồng Văn Phong có chút không cam lòng, đồng thời cũng không hiểu, một con bé mù. Mộc Hàn Mặc rốt cuộc thấy nó có gì hay? Xinh đẹp ư? Nó cũng không phải tuyệt sắc giai nhân gì. Xem ra muốn anh ta làm con rể chân chính, phải cho Văn nhi ra mặt quyền rũ. Đồng Văn Phong hạ quyết tâm, nhanh chóng đi về hướng thang máy.

Ấn vào cái nút màu đỏ, cửa thang máy sáng bóng phản chiếu hình ảnh của ông ta. Cánh cửa sắt chậm chậm mở, Đồng Văn Phong từ tốn bước vào.

Thư ký bí hiểm nhìn bóng dáng rời đi của ông rồi lại tiếp tục công việc. Bản thân còn có con nhỏ, chuyện của người khác đối với mình coi như không có.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Mộc Hàn Mặc vươn ngón trỏ, chạm vào cằm của cô, nâng khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn lên. Vươn bàn tay, ngay trước mắt cô quơ quơ mấy cái lại chỉ nhận được ánh mắt vô hồn, cả tâm hồn đau đớn, làm cho anh không thể nào thờ nổi.

Hai bàn tay nhẹ nhàng áp vào má cô, đôi mắt đau đớn nhìn về đôi mắt vô hồn của cô, tiếng nói trầm ấm từ cánh môi phát ra, lại dường như có chứa một tia ghen ngào, “Oa Oa, mắt của em tại sao lại bị như vậy?”

“Tôi... Tôi...” – Oa Oa không biết làm sao cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt lại, đây là lần thứ hai cô ở gần đàn ông, trong lòng không khỏi bất an.

Người đàn ông đầu tiên cô tiếp xúc chính là Mục Lăng Phong, cô từng xem hắn ta như anh trai, toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, mà hắn cũng có mục đích tiếp cận cô. Cuối cùng, đối với cô lại có ý đồ xấu xa, may mắn là bị Đồng Vụ Văn ngăn cản. Lúc này cô mới hiểu, tất cả chỉ là hắn và Đồng Vụ Văn đang đánh cược thôi.

“Đừng gấp gáp, em đã không muốn nói, vậy sang phòng nghỉ ngơi ngồi chút đi, được không?” – Mộc Hàn Mặc khôi phục vẻ mặt tươi cười, chỉ là cô vẫn không nhìn thấy.

Oa Oa nghe giọng nói ấm áp lòng người của anh, không tự chủ được gật đầu.

Mộc Hàn Mặc cười không nói gì, bế cô lên, đi về phía cửa gỗ bên phải bàn làm việc.

Hai cánh tay mảnh khảnh của Oa Oa ôm chặt lấy cổ anh, hai má ửng hồng, đôi môi mề mại đỏ mọng phát ra âm thanh trong trẻo nhẹ nhàng, “A... Tôi có thể tự đi được, làm ơn để tôi xuống đi!”

“Chỗ này có nhiều đồ lắm, em không nhìn thấy được, anh lo lắng.” – Mộc Hàn Mặc nhíu mày, mặt không đỏ tâm không đổi lời. Thật ra văn phòng tổng giám đốc làm gì có nhiều thứ, đó chỉ là lý do để cô thuận theo thôi.

Oa Oa không tự chủ được gật đầu, thì ra anh ta sợ cô ngã nha! Như vậy lòng tốt của anh ta, cô không thể từ chối, trong lòng nảy sinh một chút hảo cảm với anh, không kềm được một nụ cười yếu ớt.

“Nhớ cho kỹ, từ nay về sau hãy gọi anh là Mặc.” – Mộc Hàn Mặc nhìn thấy nụ cười nơi khóe miệng kia, trong lòng dấy lên mong muốn được âu yếm cô. Bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ ra tiếng, hiện tại nếu anh làm, chắc chắn cô sẽ ghét anh, muốn tránh xa anh, mà anh lại không muốn như vậy.

Anh tiếp quản tổ chức xã hội đen từ cha, cũng đồng thời quản lý công ty của mẹ, cả hai giới hắc-bạch đều tham gia, vì như vậy có thể đem đến cho cô cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Nếu anh tùy tiện làm cô xa cách, vậy công sức bấy nhiêu năm nay coi như đổ sông đổ biển.

Oa Oa ngẩng đầu, hai tròng mắt vô hồn mờ mịt nhìn anh. Không biết anh tại sao cười, nhưng chắc chắn sẽ trông rất đẹp! Nghĩ đến đây, cô lại âm thầm rủ mắt xuống. Có cố thể nào cũng không nhìn được bộ dạng của anh.

Mộc Hàn Mặc đi đến trước cửa gỗ, khẽ cúi lưng, một tay ôm cô một tay “Rắc” một tiếng xoay mở cửa phòng nghỉ. Rồi lại thẳng người lên bế cô vào căn phòng tràn ngập màu hồng phấn.

Phòng bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường lớn màu hồng phấn, trên giường là hai chiếc gối ren mềm cũng màu hồng phấn. Bên trái giường là tủ quần áo, cạnh tủ quần áo là phòng tắm, bên phải là cửa sổ màu lam.

Đây là phòng anh đặc biệt bố trí vì cô, em gái còn cười nhạo anh “nữ tính hóa”. Nghĩ đến em gái lại làm hấn đau đầu, vội vàng đem vứt ra khỏi óc.

Mộc Hàn Mặc đặt Oa Oa lên chiếc giường lớn mềm mại, kéo chăn lại cho cô, tiếng nói ôn nhu điềm đạm lại vang lên, “Oa Oa, em nghỉ ngơi một chút, khi nào đến giờ ăn trưa, anh sẽ gọi.”

“Ừm... Vâng ạ...” – Oa Oa như muốn nói lại thôi, làm cho Mộc Hàn Mặc căng thẳng trong lòng, nghiêng người ngồi bên giường.

“Oa Oa, có cái gì muốn hỏi hãy cứ hỏi đi! Đừng để ở trong lòng.”

“A, tôi muốn hỏi, cái đó... Chỉ là, sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy? Tôi là người mù nên không thể thấy gì cả.” – lúc Oa Oa nói chuyện, hai tay nắm chặt lại găt gao tạo thành hai nắm đấm. Khuôn mặt ngẩng lên, bộ dạng thật sự nghiêm túc, làm cho Mộc Hàn Mặc cười khẽ.

“Ha ha... Em có tin chuyện kiếp trước kiếp này không? Nếu tin, anh có thể nói với em, chúng ta kiếp trước là một đôi vợ chồng vô cùng yêu nhau.”

Nói xong xoay người rời khỏi phòng nghỉ, để lại Oa Oa cảm thấy cực kỳ rối rắm.

Ngồi trên chiếc ghế da lớn ở phòng làm việc, lấy ra chiếc điện thoại Philips x810 màu đen, ấn vài con số, đặt ở bên tai, chờ đối phương nhận điện thoại mới lạnh lùng ra mệnh lệnh, “Đem Đồng Oa Oa con gái Đồng Vân Phong tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân điều tra rõ ràng từ nhỏ đến lớn, trước giữa trưa báo cáo.”

Nói xong, liền vứt di động lên bàn công tác, xoa xoa huyệt thái dương, ngả người tựa vào ghế da...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đoạn Tuyệt Quan Hệ

Đồng Vân Phong rời khỏi tập đoàn Thiên Long, lái xe về biệt thự Đồng gia. Đồng Vân Phong vừa bước vào đại sảnh biệt thự, liền bị mẹ con Đồng gia bám lấy.

“Ông xã, thế nào? Đồng Oa Oa đâu? Sao không về cùng ông?” – Người phụ nữ trung niên đó chính là vợ của Đồng Vân Phong tên là Phùng Vân Tịch, thấy ông ta tiến vào liền nhanh chóng đến hỏi tình hình.

“Ba, chẳng lẽ ngài Mộc coi trọng Đồng Oa Oa? Chúng ta sẽ vượt ải khó khăn lần này được phải không?” – tính cách Đồng Vụ Vân cùng mẹ Phùng Vân Tịch có vẻ giống nhau như đúc, mà bề ngoài cũng có vài phần tương tự.

Theo sát Đồng Vân Phong từ khi vào cửa,, mang gương mặt trái xoan hoàn mỹ, đôi chân mày liễu nhuỵ chặt, lông mi dài hơi rung động, hai đồng tử chứa ý lo lắng, đôi môi mỏng manh mềm mại như cánh hoa hồng. Phùng Vân Tịch thì trông đã có tuổi, khóe mắt đã bắt đầu xuất hiện chân chim, trên mặt cũng xuất hiện nếp nhăn.

Đồng Vân Phong liếc hai mẹ con một cái, ừ ừ, “Ừm, lại còn để Đồng Oa Oa bên cạnh, nhưng cậu ta đã đáp ứng giúp tập đoàn chúng ta vượt qua khó khăn.” Nói rồi uể oải ngã người xuống sofa.

“Thật tốt quá, tốt quá. Mẹ, chúng ta không cần phải sống như bần cùng nữa.” – Đồng Vụ Vân nghe được câu trả lời, lập tức mặt mày hớn hờ. Đem cảm xúc lo lắng ban nãy bỏ đi, vươn tay nắm chặt lấy tay Phùng Vân Tịch. Á đã quá quen cuộc sống công chúa, nếu công ty của cha đóng cửa, hai mẹ con sẽ sống như một nhà bình dân, có thánh mới chịu được.

Phùng Vân Tịch cũng được gỡ bỏ gương mặt u sầu, thay thành bộ dạng tươi cười, cầm chặt bàn tay trắng nõn của Đồng Vụ Vân. Hai người kích động nắm tay thật lâu cũng không buông ra.

Đồng Văn Phong nhắm mắt lại, lẩm bẩm nạt, “Tốt cái gì mà tốt, Đồng Oa Oa cũng không phải con gái nhà chúng ta, nó với Đồng Lăng đều là người ngoài.”

Đồng Vụ Văn tâm tình khoái trá, tựa vào vai Phùng Văn Tịch, như dĩ nhiên nói, “Ba, bởi vì nó không phải người nhà chúng ta nên mới có thể lợi dụng xong rồi quăng bỏ nha!”

“Hôm nay ngài Mộc đối đãi với Đồng Oa Oa ôn nhu kỳ lạ, căn bản không giống như lời người khác nói cậu ta bị lãnh cảm.” – Đồng Văn Phong vừa dứt lời, Đồng Vụ Văn nhất thời không vui nổi, vẻ mặt ngạc nhiên: “Làm sao có thể? Chẳng lẽ ngài Mộc không chịu nổi tịch mịch? Nhìn thấy con mụ Đồng Oa Oa nên dịu dàng với nó?”

Phùng Văn Tịch nhìn sắc mặt Đồng Văn Phong càng ngày càng khó chịu, kéo kéo tay Đồng Vụ Văn, âm thầm trừng mắt với ả một cái, ý bảo ả đừng nói tiếp nữa.

“Con là con gái của Đồng Văn Phong ta, rụt rè nữ tính bỏ đâu rồi hả?” – Đồng Văn Phong nổi gân xanh trên trán, lớn tiếng gầm lên. Ăn học cho lắm, lại nói chuyện không chừng mực. Những lời vô liêm sỉ như vậy cũng thốt ra được.

Đồng Vụ Văn lập tức ngậm miệng, rụt rụt cổ, ủy khuất gục đầu xuống.

Phùng Văn Tịch vẫy tay với Đồng Văn Phong, “Được rồi được rồi ông xã, Văn nhi cũng không có cố ý.” – Con gái là cục cưng của bà, ông không đau lòng, nhưng bà thì đau.

Đồng Văn Phong liếc mắt nhìn con gái, tự trấn an bản thân, “Con xem thử xem, hôn lễ còn chưa tới, không chừng người nhà Mộc gia ngày mai sẽ hẹn chúng ta thương lượng chuyện kết hôn. Trong khoảng thời gian này, con có thể làm cho Mộc Hàn Mặc để ý đến con hay không?”

“Hôn lễ? Hôn lễ cái gì? Ngài Mộc không phải chỉ muốn Đồng Oa Oa làm tình nhân sao?” – Đồng Vụ Văn bị chấn kinh rồi, ngài Mộc để Đồng Oa Oa ở bên cạnh, không cho nó về, không phải là để nó làm tình nhân thôi sao?

Đồng Văn Phong thần nhiên nhìn hai mẹ con đang ôm nhau ngồi đối diện, nghiêm túc nói, “Tình nhân cái gì. Mộc Hàn Mặc muốn cưới Đồng Oa Oa. Lúc bàn bạc chuyện hôn lễ, ta sẽ đem con theo. Con không được để thua kém, phải làm cho người nhà Mộc gia thấy vui, vậy con mới có cơ hội trở thành phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Thiên Long.”

“Nhưng ba à, ngài Mộc tính tình lãnh cảm mà! Tuy rằng ngài ấy đối tốt với Đồng Oa Oa, nhưng tin đồn ngoài kia không phải là không có căn cứ. Một người đàn ông hai mươi bảy tuổi còn không có quá một bạn gái, biết đâu được ngài Mộc làm vậy chỉ để ba thấy thôi.” – Đồng Vụ Văn vặc lại, ả không muốn phải đi lấy lòng một người hơn hai mươi lăm tuổi còn chưa động tới gái..

Đồng Văn Phong như nghe ra được ý gì đó trong lời nói của Đồng Vụ Văn, liền cúi đầu trầm tư.

Phùng Văn Tịch cũng lo lắng nhìn Đồng Văn Phong. Người đàn ông đứng đầu thương trường, diễn trò là chuyện tầm thường, người họ Mộc kia mà muốn giả dò, ai mà biết được?

Đồng Văn Phong trầm ngâm một lát, lại ngẩng đầu nghiêm túc nói, “Để xem ngày mai thế nào. Nếu đúng như lời người ngoài nói, ngài Mộc tính tình lãnh cảm, vậy thì để con mụ kia làm phu nhân tổng giám đốc.” – Nếu như, ngài Mộc không giống như lời đồn, kêu Văn nhi quyến rũ hẳn cũng không muộn. Văn nhi mỹ mạo tuyệt trần, đàn ông quý dưới váy nhiều không đếm xuể.

“Các người không đem em gái tôi đi ra mắt, các người nuôi anh em tôi hơn mười năm, em tôi làm trâu làm ngựa cho các người. Bảy tuổi bị các người làm mù hai mắt, vậy mà giờ còn muốn lợi dụng nó? Các người không phải là người!” – Một tiếng nói phẫn nộ từ cửa đại sảnh truyền đến.

Ba người bị kinh động, không hẹn mà cùng nhìn người đàn ông đứng ở cửa đại sảnh. Một đôi mắt đen sắc bén, nghiêm nghị, vừa trông như đang tĩnh lặng vừa giống như ánh mắt của chim ưng. Toàn thân toát ra khí chất kiên cường, khuôn mặt anh tuấn cùng đường nét rõ ràng, càng cho thấy khí thế bức người.

“Đồng... Lăng...” – Đồng Văn Phong run rẩy gọi. Đồng Lăng bây giờ không giống với Đồng Lăng lạnh lùng thần nhiên trước kia. Bộ dáng như một tên côn đồ, mà khí thế bùng bùng hấn phát ra, ngay cả ông là người đã lăn lộn thương trường mấy chục năm cũng không thể không thấy sợ hãi.

Đồng Lăng áp chế cơn giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn, lời nói lạnh lùng phát ra, “Tôi cùng em gái từ nay về sau không mang họ Đồng, tất cả quan hệ với Đồng gia các người coi như đoạn tuyệt. Tôi sẽ đem em gái về cùng, các người đừng nghĩ đến việc đánh em ấy nữa, bằng không tôi sẽ cho các người hối hận cả đời.”

Nói rồi Đồng Lăng rời khỏi biệt thự Đồng Gia, mở cửa chiếc xe hơi mới mua, chạy vội ra hướng đường cao tốc. Tay phải lái xe, trên đường cao tốc chạy với tốc độ cao nhất 120km/h...

“Ba, này...” – ngón tay mảnh khảnh của Đồng Vụ Văn chỉ vào hướng Đồng Lăng vừa đi, bộ dạng nom nớp lo sợ nhưng liền bị Đồng Văn Phong nạt, “Đi thì đi, không ngờ ta lại nuôi sói trong nhà nhiều năm vậy.”

Đồng Vụ Văn khẩn trương nhìn Đồng Văn Phong, run giọng nói, “Nhưng, ba à, nếu Đồng Lăng đi tìm ngài Mộc đòi Đồng Oa Oa, ngài Mộc còn có thể bỏ vốn giúp chúng ta sao?”. Khó có thể tưởng tượng, nếu ngài Mộc không bỏ tiền giúp, công ty của cha phải đóng cửa ngay lập tức.

Phùng Văn Tịch trầm mặc.

“Sợ cái gì? Trên đời này có pháp luật, Đồng Lăng với Đồng Oa Oa vẫn còn là con của Đồng gia. Quan hệ cứ nói tuyệt giao là tuyệt giao sao? Tên đó ở bên ngoài không có chúng ta cho tiền xài thì cũng chỉ có thể chết đói thôi. Hừ, đừng tưởng làm ta sợ, chỉ là con chim cánh còn chưa cứng. Huống chi, ta sẽ để nó đi dễ dàng vậy sao?” – Đồng Văn Phong khinh miệt nhìn hướng Đồng Lăng rồi đi, nói.

Đồng Văn Phong cầm lấy di động bấm vài con số, điện thoại vừa kết nối, tiếng nói vô tình liền phát ra, “Ta ra mười vạn, người đem Đồng Lăng xử lý cho đẹp. Nó đang trên đường cao tốc đến tập đoàn Thiên Long.”

Đối phương trả lời xong, Đồng Văn Phong đắc ý nhưn mày, tắt điện thoại, xoay người lên lầu. . .

Đồng Vụ Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân mình cũng thư giãn hẳn ra, vẻ mặt may mắn, “Hô... Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”. Có thể giữ được ngày tháng giàu có sau này của ả là được, mấy chuyện kia có sá gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Ngăn Cản

Đồng Lăng chạy như bay trên đường cao tốc, ánh mắt bỗng dưng biến đổi. Chẳng nói chẳng rằng, anh cầm chắc tay lái. Đạp mạnh ga, chiếc Ferrari nhanh chóng hướng về phía trước.

Phía sau anh là bảy chiếc xe hơi, chiếc gần nhất cách chiếc Ferrari của Đồng Lăng chừng ba mươi thước. Một trăm ba mươi độ về phía bên phải là năm chiếc có rèm che, ý đồ như muốn cùng lúc đâm cháy xe anh. Đồng Lăng nhưn mày, hừ, này là chúng bây tự tìm cái chết.

Đồng Lăng bất ngờ thẳng gấp, lốp xe cà xuống mặt đường tạo ra tiếng xé gió chói tai. Chiếc xe bám ngay phía sau thấy tốc độ thay đổi đột ngột, theo phản xạ không dám dừng thẳng vào*. Như thế thấy có lỗi với bọn chúng, nhấn ga thêm lần nữa, xe Đồng Lăng lại vọt lên.

“Xuống địa ngục đi! Muốn đụng tao sao? Luyện vài năm nữa hẵng quay lại!” Đồng Lăng đánh mặt lại, nhìn qua kính chiếu hậu, bất chấp lái thành một đường cong hoàn mỹ. Đặt toàn bộ trọng lực vào bánh sau bên phải, xoay chiếc xe một trăm chín mươi độ, đi vào một con đường hẹp.

Chiếc xe đang phóng với tốc độ 120km/h phía trước thấy Đồng Lăng đột ngột đổi hướng, không khỏi sững sờ.

Đồng Lăng cười lãnh khốc, đưa tay vươn ra ngoài cửa sổ, vẫy vẫy tay như đang chào tạm biệt. Nhấn chân ga lần nữa, phóng với vận tốc 100km/h vào đường nhỏ.

Chỉ nghe phía sau là âm thanh va chạm không ngừng, hai chiếc xe cùng tông phải một chiếc, hai chiếc đụng nhau, đụng loạn xạ ngẫu. Một tiếng nổ mạnh vang lên, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết từ phía xa, một loạt xe trong nháy mắt bị đánh bại.

Lúc này, người may mắn còn sống bên phía đối phương, thân thủ mạnh mẽ nhảy xuống từ chiếc xe có rèm, bày thế sẵn sàng đón quân địch, cầm trong tay vũ khí, mang trên người vũ trang. Đồng Lăng qua kính chiếu hậu nhìn thấy người mang đủ loại vũ khí đang nhìn đầu đuôi về phía anh, không khỏi nhưn đôi mắt.

Đồng Lăng nhìn về phía trước, khóe miệng không cần được một nụ cười tính toán, “Thực sự là trời cũng giúp mình. Muốn giết tao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.” Đạp ga tăng tốc, nhanh chóng phóng tới.

Ngay lúc này, đối phương toàn bộ khai hỏa, một viên đạn bay vào không trung. Một tên có vẻ là đầu lĩnh bước xuống từ chiếc xe đồ mang rèm, móc ra một chiếc súng lục kiểu mới, thấy xe Đồng Lăng chuẩn bị lách qua sườn dốc, nhắm ngay bánh xe phía sau, bắn một phát.

Tay lái đang nắm chặt của Đồng Lăng đột nhiên thay đổi, muốn tránh được công kích của bọn chúng phải kịp thời để bánh sau vượt qua sườn dốc. Nhưng tốc độ xe bỗng chậm lại, đôi bàn tay hung hăng đập vào tay lái, không khỏi cắn răng tuôn ra một câu, “Lỡ thắng một chút, đúng là nổ lốp xe!”

“Đuổi theo!” Tên đầu sỏ ra lệnh một tiếng, những tên còn lại liền đuổi theo chiếc Ferrari của Đồng Lăng.

“Đừng để tao biết tụi mày là ai, bằng không tao sẽ lật cả hang ổ tụi mày lên!” Gần đó không có xe để đổi, mà cho dù có đổi cũng không còn kịp nữa. Đồng Lăng cắn răng, đạp một đạp vào chân ga, tay dùng sức bẻ lái, hai bánh phía trước cùng một bánh phía sau nhanh chóng xoay tròn. Theo vận tốc lớn nhất của Ferrari, Đồng Lăng ngã cả người về phía bên phải, xe cũng hướng về phía đó.

Lợi dụng lúc nó chuyển động, nhẹ nhàng dùng kỹ thuật, ba cái bánh xe kéo chiếc Ferrari đi, bay nhanh về phía trước.

Tên đầu sỏ thấy anh vẫn còn cố lái chiếc Ferrari đi, nhanh chóng cầm súng lục trên tay, nhắm vào bánh xe còn lại ở phía sau. Một viên đạn đi tới,

“phanh” một tiếng, bánh xe sau hồng.

Đồng Lăng liếc kính chiếu hậu nhìn bọn chúng chen chúc chạy tới, hai hàng chân mày không khỏi nhíu chặt. Xe đi đến gần chỗ ngoặt, Đồng Lăng bỗng đổi hướng hoàn toàn, đem chiếc Ferrari mới mua tông vào con lươn trên dốc.

Mũi xe vừa đâm xuyên qua con lươn, Đồng Lăng mở cửa xe, xoay người nhảy ra khỏi chiếc Ferrari. Cả thân người rơi thẳng xuống những ngọn sóng cuộn cuộn phía dưới.

“Phù phù” một tiếng, chạm xuống mặt biển, khiến vô vàn bọt nước sôi lên.

.

“Đại ca, nó nhảy xuống rồi, chắc không sống nổi đâu.” Một tên mặc đồ Tây đen mặt nhìn phía dưới không còn động tĩnh gì nữa, nói.

Tên cầm đầu mặc một bộ đồ Tây màu đỏ, cất súng vào bên hông. Đưa người ra nhìn, dò xét mặt biển phía dưới, xong quay về phía thuộc hạ hét lớn một tiếng, “Rút lui!”.

Cả bọn theo lời hấn, xoay người nhanh chóng rời khỏi, để lại một mớ hỗn độn tại hiện trường.

Đồng Lăng vừa nhảy xuống biển đến lúc này mới ngoi lên khỏi mặt nước, bởi vì biển động quá mạnh nên chỉ có thể từ từ bơi vào trong.

Khi vừa lên khỏi mặt nước đến con đê bằng đá, cả thân người tê liệt thoáng cái ngã xuống đất. Móc từ áo sơ mi ra một chiếc di động ướt sũng, trượt điện thoại ra, nhấn vài con số rồi nghe máy, âm thanh lãnh khốc theo cánh môi tái nhợt phát ra, “Đến con đường nhỏ cạnh cao tốc C ngay.”

“Vâng đại ca.” Đối phương cung kính đáp lại, Đồng Lăng trượt tắt điện thoại, nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh mặt trời.

.

Tiếng chuông “Đình linh linh, đình linh linh” chói tai từ biệt thự Đồng gia vang lên.

Đồng Vân Phong ngồi trên sofa ăn trái cây, nhắc điện thoại lên bình thần nói, “Làm xong chưa?”

“Đã chết. Có điều thiệt hại mười chiếc xe hơi, tám mạng người, tổng cộng hai trăm vạn. Giữa trưa chuyển khoản qua cho tôi.” Đối phương nói xong liền cúp máy.

Đồng Vân Phong nhíu mi. Hai trăm vạn, không cho người khác thương lượng một chút. Xem ra bọn chúng muốn hăm dọa ông một phen. Hiện tại tài khoản của ông chỉ còn có năm trăm vạn, đều là tiền dùng để bù vào phần còn thiếu của công ty. Gửi cho bọn chúng thì thành ra thiếu một khoản lớn.

Nhưng nếu không cho, chắc chắn sẽ có xô xát, hậu quả hoàn toàn có thể tính tới. Tay chân của chúng cũng có thiệt hại, vậy thì vợ con ông cũng đừng hòng an toàn. Chúng muốn giết ông dễ như trở bàn tay. Phải làm thế nào mới được đây?

“Ba, sao vậy? Thành công không?” Đồng Vụ Vân đã đến bên cạnh Đồng Vân Phong, vô cùng thân thiết kéo tay ông. Tựa đầu lên vai ông, thật giống một đứa con gái hiếu thảo yêu thương cha mình.

Đôi mắt Đồng Vân Phong như lóe lên, không lưu luyến rút tay ra, chau mày, trên mặt như xuất hiện thêm một tầng nếp nhăn, nói với Đồng Vụ Vân, “Vân nhi, tài khoản của con không phải còn hai trăm vạn sao? Dùng nó chuyển cho bọn người kia đi!”

Đồng Vụ Vân mở to mắt, ngẩng đầu lên giãy nảy nhìn Đồng Vân Phong, “Cái gì? Ba, sao tự dừng lại dùng tiền của con?”

“Tiền của con cái gì? Tiền con để dành từ nhỏ đến lớn còn không phải từ tiền ba cho sao?” Đồng Vân Phong xoay người, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng thanh âm bỗng dịu đi, “Hiện tại ba đang rất thiếu thốn tiền bạc, con lấy ra một chút, đợi công ty vượt qua ải khó khăn, ba lại cho con gấp bội, cũng giống nhau thôi!”

“Nhưng mà, ba à...” Đồng Vụ Vân còn chưa nói xong, liền bị Đồng Vân Phong ngắt lời, “Không có nhưng mà gì hết, ba đưa tài khoản bọn chúng cho con, con gửi tiền cho chúng.” Đồng thời lấy giấy bút viết ra một dãy số, đưa cho Đồng Vụ Vân.

Đồng Vụ Vân chỉ có thể meo máo, bất đắc dĩ nhận tờ giấy trên tay Đồng Vân Phong. Á vất và tích cóp từng tí một, chưa gì đã phải dùng hết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đánh Người

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Thiên Long.

Mộc Hàn Mặc ngồi bắt chéo chân, dựa lên ghế da, tay phải cầm một tờ giấy trắng, che khuất đi gương mặt, khiến người khác không thể nhìn thấy biểu cảm của anh.

Hai phút trôi qua, Mộc Hàn Mặc đặt tờ giấy lên bàn làm việc. Ngón tay cùng ngón trỏ mạnh mẽ vuốt cảm, nhúu mày trầm tư.

Một anh chàng đẹp trai đẩy cửa đi vào, theo sau còn một cậu trai nữa. Vẻ đẹp vô cùng xuất chúng, gương mặt như được điêu khắc, ngũ quan sáng sủa nằm trên gương mặt góc cạnh tuấn mỹ dị thường, rất vui vẻ nói, “Ồ, không ngờ tổng giám đốc Mộc của chúng ta cũng có lúc nhúu mày nha.”

Bề ngoài thoát nhìn như phóng đảng vô tư, nhưng trong mắt lại thoáng hiện ra nét anh minh khiến người khác không thể xem thường. Trên đầu là mái tóc đen rậm rạp, phía dưới là đôi lông mày kiếm cùng cặp mắt dài như cánh hoa đào, tràn ngập vẻ đa tình khiến người ta như bị nhấn chìm. Chiếc mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải, lúc này đang tươi cười khiến người khác hoa mắt.

Mộc Hàn Mặc nghe thấy tiếng nói, khóe miệng nổi lên nụ cười làm cho ai nhìn thấy cũng phải vui vẻ, “Phụng Thiên Dự, cậu chán sống à.”

“Khụ khụ, coi như tôi chưa nói gì hết nhe.” Gương mặt Phụng Thiên Dự vẫn đầy ý cười, cổ hơi rút lại, ngoan ngoãn ngồi lên sofa. Nụ cười kia đối với cậu giống như Thần Chết vậy gọi, tên bạn tốt này của hắn cười càng xán lạn, giết người càng không ghê tay.

Cậu trai đi theo Phụng Thiên Dự cũng ngồi một bên ghế sofa, “Đại ca, em cùng Thiên Dự nghe nói Đồng Vân Phong mang một cô mù đến ra mắt anh, anh lại đáp ứng lão ta.” Người này là em thứ ba của Mộc Hàn Mặc, là huynh đệ cùng sinh ra từ.

Cậu ta mang ngũ quan anh khí bức người, đôi mắt màu lam phát ra ánh nhìn khó để gọi tên. Đôi môi bạc mím chặt nằm trên gương mặt ôn nhu, khiến người ta có cảm giác muốn hôn. Thân hình cường tráng hoàn mỹ khiến người khác không khỏi hâm mộ.

Mộc Hàn Mặc nghe thấy lời của Lâm Phong, trên mặt không có chút hờn giận, khác hẳn lúc ban nãy với Phụng Thiên Dự, nói, “Lâm Phong, nói chuyện chú ý một chút, em ấy bị người ta làm mù mắt, không phải do bẩm sinh.”

Cầm lấy trang giấy vừa mới đặt trên bàn làm việc, dáng người cao ngất đứng lên, đi đến ngồi cạnh Phụng Thiên Dự, đem tờ giấy trên tay hạ xuống bàn trà.

Phụng Thiên Dự cùng Lâm Phong cầm tờ giấy lên nhìn qua một lượt.

“Thì ra là thế, có điều mù mắt thì vẫn là mù mắt thôi. Phụ nữ như quần áo, huynh đệ như tay chân. Người anh em, cô mù kia có phải để cho chúng ta chơi đùa không?” Trên mặt Phụng Thiên Dự lại xuất hiện nụ cười phóng đảng không câu nệ, bộ dạng phong lưu lãng tử.

“Tiểu nhân cùng con gái đều khó quản lý giống nhau, tốt nhất nên bỏ qua.” Lâm Phong thấy sắc lạnh từ đáy mắt Mộc Hàn Mặc phát ra, liền nói như không muốn liên quan. Ý cậu ta là: Tôi sẽ không thêm chơi gái cùng anh đâu.

Mộc Hàn Mặc liếc mắt nhìn Lâm Phong một cái, nghĩ thầm tên nhóc con nhà người cũng biết thời biết thế. Liền lập tức nắm lấy cổ áo Phụng Thiên Dự, đưa anh ta lên cao quá sofa, tay trái nắm một quyền, tay phải cũng nắm một quyền, rồi vẩy vẩy bàn tay đau nhức. Gương mặt tươi cười áp sát vào khuôn mặt kinh ngạc tới ngốc ra của Phụng Thiên Dự, “Anh đây chỉ mới thấy tay chân gãy rời, chưa từng thấy ai không cần mặc quần áo.”

“Phốc xích...” Một tiếng cười nhỏ từ phòng nghỉ truyền ra. Oa Oa cảm giác thấy mình đang phát ra âm thanh, cuống quýt che khuôn miệng nhỏ nhắn mềm mại, đứng ngay trước cửa không biết làm sao.

Mộc Hàn Mặc buông cổ áo Phụng Thiên Dự ra, phui phui tay như sợ bẩn, tiêu sái xoay người hướng về phía phòng nghỉ.

Phụng Thiên Dự ngăn người sờ tơ máu trên khóe miệng, ngồi thẳng người dựa vào sofa, nhìn thân hình cao ngất của Mộc Hàn Mặc rời đi.

Khóe miệng lạnh lùng cứng rắn của Lâm Phong ẩn lộ ý cười, bình tĩnh trầm tư nhìn bóng dáng Mộc Hàn Mặc, trong lòng sáng tỏ, anh đã tìm được người muốn tìm.

Lúc này, Mộc Hàn Mặc đã vòng tay ôm lấy Đồng Oa Oa đang co quắp bất an đi về phía sofa.

“Người anh em à, anh xuống tay cũng tàn nhẫn quá đi! Chỉ vì một cô gái, nở nào ra tay mạnh như vậy!” Phụng Thiên Dự phục hồi tinh thần, xoa xoa hai má, chủ yếu để kháng nghị, ra vẻ oán giận, hoàn toàn không lo lắng đến lý do Mộc Hàn Mặc làm vậy.

Mộc Hàn Mặc càng lạnh lùng liếc mắt, ý cười trên mặt vẫn không giảm xuống, ý bảo cậu câm miệng đi.

“Thiên Dự, lần này là anh sai rồi. Chị dâu của chúng ta mà anh cũng đòi chơi.” Lâm Phong âm thầm nhắc nhở anh ta, Đồng Oa Oa là cô gái Mộc Hàn Mặc đã tìm nhiều năm nay, anh phải biết chừng mực chứ.

Phụng Thiên Dự thấy chẳng ai theo phe mình, phần nộ liếc hai người tóc mắt, bĩu môi lầm bầm, “Hai tên trọng sắc khinh bạn!”

Mộc Hàn Mặc ôm Đồng Oa Oa ngồi xuống sofa đối diện bọn Phụng Thiên Dự. Cái tên mặt người dạ thú này, đến bà xã của anh mày cũng dám đòi chơi, đúng là chán sống, tốt nhất nên tránh xa một chút.

Đồng Oa Oa không cự tuyệt chuyện anh đặt cô trên đùi mình, càng không phản đối lý do của anh. Anh vì cô ngay cả huynh đệ cũng đánh, cô còn phải lo lắng gì nữa chứ?

“Gọi chị dâu đi.” Mộc Hàn Mặc ôm chặt lưng Đồng Oa Oa, bàn tay to ấm áp đặt bên hông cô, khiến lòng cô cũng dạt dào ấm áp, không giống như lúc ở cạnh Đồng Văn Phong chỉ thấy rét lạnh.

“Chị dâu...” Nụ cười nơi khóe miệng Lâm Phong càng lúc càng lộ rõ, xem ra cậu đã đoán đúng, cô gái này chính là người đại ca tìm kiếm bấy lâu nay, anh cũng coi như khổ tẫn cam lai*.

* khổ tẫn cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới.

Phụng Thiên Dự thấy sự đả ngộ đặc biệt của Mộc Hàn Mặc với Đồng Oa Oa, liền hiểu rõ ý tứ mà Lâm Phong mới nhắc, vội vàng chạy sang phía cô, “Chị dâu đừng để bụng nha, bây giờ em không biết chị là người đại ca thích, đừng cảm thấy... A!” Mộc Hàn Mặc đưa tay ra, đem Phụng Thiên Dự đang sán lại gần Đồng Oa Oa đẩy ngã xuống ghế.

Gương mặt gầy yếu nhỏ nhắn của Đồng Oa Oa ửng đỏ, sắc mặt có vẻ không được tự nhiên, cũng không đáp lại lời hai người họ.

Phụng Thiên Dự từ trên sofa đứng lên, hét một tiếng, “Đại ca, anh tuyệt tình vậy sao! Tôi mà té đựng bàn trà thì anh phải trả tiền thuốc men đó!”

“Thiên Dự! Anh tưởng đại ca sẽ để ý ba cái tiền thuốc vật vãnh đó chắc? Hay là anh ấy sẽ để ý bà xã cục cưng nhiều hơn?” Lâm Phong dùng giọng điệu thoải mái khó thấy được hỏi, tên ngốc cũng nhìn ra được đại ca coi trọng bà xã anh ấy đến mức nào.

Mộc Hàn Mặc liếc Lâm Phong một cái, Lâm Phong ngoan ngoãn cúi đầu uống cà phê.

Phụng Thiên Dự tự động đem “bà xã cục cưng” của Mộc Hàn Mặc cùng tiền bạc ra so sánh một chút. Tiền bạc có thể kiếm lại. Hơn nữa, đại ca còn thiếu tiền sao? Có trả cho hắn bao nhiêu tiền thuốc men cũng không hết được. Mà “bà xã cục cưng” thì chỉ có một, lại còn tìm nhiều năm cực khổ như vậy, hắn là quan trọng hơn rồi. Nhìn thấy kết quả trước mắt, Phụng Thiên Dự trầm mặc...

“Rột rột” Bụng Đồng Oa Oa ngay lúc đó vang lên, coi như cứu Phụng Thiên Dự một phen.

Mộc Hàn Mặc vươn tay vuốt mông tóc màu đen của cô, “Đói bụng rồi! Chúng ta đi ăn cơm trưa trước đã!” Mộc Hàn Mặc không muốn làm cô khó xử, một tay nắm lấy eo cô, một tay giúp cô đi hướng về phía cửa phòng.

Lâm Phong theo sát đó, Phụng Thiên Dự lười biếng đi cuối cùng, không khỏi âm thầm cảm thán, đúng là phân biệt đối xử nha! Sao lại có thể khác thường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Biệt Thự Mộc Gia

Lâm Phong dừng lại trước một nhà hàng Ý xa hoa, mở cửa chiếc Lamborghini màu đen

Mộc Hàn Mặc đầu tiên mở cửa xe bên cạnh, sau đó tay trái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tay phải đặt trên đỉnh đầu cô, tránh cho cô bị đụng phải cửa khi xuống xe.

Đồng Oa Oa để mặc anh kéo tay mình, từng chân từng chân lò dò đi ra, khi chạm được ra khỏi cửa xe, liền chậm rãi đem đôi chân mang giày cao gót đặt lên mặt đất, ra khỏi chiếc Lamborghini.

Hai người giống như một cặp hoàng tử – công chúa, khiến người qua đường không khỏi chú ý nhìn vào.

Mộc Hàn Mặc thuận tay đem cô kéo vào lòng mình, ôm lấy cả vòng eo của cô, hướng về phía nhà hàng.

Lâm Phong cùng Phụng Thiên Dự theo sát bọn họ, bốn người lần lượt vào nhà hàng kiểu Ý.

Trần nhà màu vàng nhạt được thiết kế như hình ruộng bậc thang, cũng có lẽ vì màu sắc đó mà cả nhà hàng mang lại cảm giác rất ấm áp.

Cây cột trông như một chiếc đồng hồ cát rỗng ruột, ánh sáng mờ ảo phát ra từ bên trong. Đèn thủy tinh lộng lẫy màu trà, những chiếc bàn vuông màu

trắng, phủ những chiếc khăn bàn màu vàng nhạt như hoa nở, ghế nhung màu cam trông vô cùng thoải mái.

Mộc Hàn Mặc ôm lấy Oa Oa, bước vào nhà hàng, liền gây chú ý cho những thực khách bên trong. Phục vụ nơi này dường như đều biết Mộc Hàn Mặc, cung kính dẫn bốn người đến chỗ ngồi sang trọng nhất. Đồng Oa Oa không thể gọi com, chờ Mộc Hàn Mặc cùng hai người khác gọi, lẳng lặng lui xuống.

Từ góc nhà hàng truyền đến tiếng đàn piano du dương, Mộc Hàn Mặc kéo chiếc ghế tựa màu vàng ra, đặt Đồng Oa Oa ngồi an ổn trên ghế. Anh lại đem một chiếc ghế khác lại gần ghế Đồng Oa Oa, ngồi xuống xong, bàn tay cứ vậy vòng qua eo cô.

Lâm Phong cùng Phụng Thiên Dự ngồi đối diện hai người họ. Lâm Phong đặt hai khuỷu tay trên bàn com, trông như đang thưởng thức tiếng đàn du dương. Phụng Thiên Dự tựa lưng vào ghế, rất hứng thú nhìn đôi tình nhân thân mật.

Mà đôi tình nhân kia dường như cảm nhận được ánh mắt của Phụng Thiên Dự, không hẹn cùng ngẩng đầu, anh thì vẻ mặt căm ghét, cô thì đỏ bừng hai má. Phụng Thiên Dự vẫn tỉnh bơ cười cười, nhắc ly lên nhấp một ngụm trà.

Bồi bàn mang khay đồ ăn lên tới.

Mộc Hàn Mặc cầm một ly rượu đỏ, đặt vào bàn tay nhỏ bé của Đồng Oa Oa. “Uống tí rượu đỏ đi, cứ thoải mái một chút.” Tay cô toát đầy mồ hôi, chỉ đi ăn com một bữa thôi mà hồi hộp đến vậy.

“Cảm ơn.” Đồng Oa Oa nói, một tay cầm giữa ly rượu vang, một tay sờ sờ miệng ly. Sau đó bàn tay nâng ly lên, đặt miệng ly kề đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Mộc Hàn Mặc đau xót trong lòng, từ đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng. Kẽ làm cho cô phải trở thành như vậy, anh sẽ bắt hán phải trả giá gấp trăm lần. Bây giờ ngay cả việc ăn com cũng là một vấn đề của cô, vậy thì mười mấy năm qua cô làm sao sống được đàng hoàng?

Bưng chén sứ màu trắng trước mặt cô, múc một chén cháo thịt nạc trứng bắc thảo đặt trước mặt cô, lại cầm muỗng nhỏ màu trắng để vào tay cô, “Nào, ăn chút cháo đi.”

Oa Oa nhu thuận cúi đầu ăn cháo, trong lòng thấy rất cảm kích, cô còn đang lo rằng mình không thể ăn com, không ngờ anh lại giúp mình.

Đồng Vụ Vân cùng một chàng trai đẹp rạng ngồi ở góc nhà hàng vắng vẻ, nhìn Mộc Hàn Mặc chăm sóc thương yêu Đồng Oa Oa, không khỏi cảm thấy ghen ghét. Á mới thật sự là công chúa, vậy mà con nhỏ đó lại dám hưởng quyền lợi này của ả.

Mộc Hàn Mặc dịu dàng nhìn Oa Oa, gấp một miếng thịt, bàn tay sờ mảnh tóc đen phía sau lưng, “Ăn miếng thịt này.”

Oa Oa cũng gật đầu, hé miệng, một miếng thịt nhắn mịn mềm mại đặt vào miệng cô. Oa Oa nhẹ nhàng ăn, nét mặt vui vẻ, bộ dáng cực kỳ thỏa mãn.

Lâm Phong cũng nhìn cô một cái, đáy mắt trở nên mãnh liệt.

Phụng Thiên Dự thỉnh thoảng cũng sẽ vì cô gấp một miếng rau, chỉ là mỗi lần như vậy đều bị người nào đó liếc đến lạnh người.

Ăn com xong, Mộc Hàn Mặc nói với hai người anh em của mình cái gì đó. Rồi đem Oa Oa đặt vào ghế lái phụ của xe, giúp cô thắt dây an toàn rồi chờ cô về nhà.

Mộc Hàn Mặc lái chiếc Lamborghini khi tới biệt thự trên núi. Xa xa biệt thự Mộc gia là một rừng cây xanh, bề bơi thật to, xa một chút còn có sân tennis cùng nhà kính trồng hoa. Bốn phía đều là mặt cỏ bằng phẳng cùng vườn hoa rực rỡ.

Xung quanh biệt thự là một đám người vận đồ đen, mang kính râm, nấp ở chỗ tối. Chỉ khi xe Mộc Hàn Mặc đến nơi, bọn họ mới được đứng lên, khom người cúi đầu.

Nơi này mỗi lầu rộng khoảng gần hai trăm bình*, tổng cộng ba tầng lầu. Trong biệt thự còn có cả spa, phòng tắm hơi, phòng tập gym, phòng xoa bóp, phòng âm nhạc, nhà hàng, rạp chiếu phim, tất cả mọi thứ... Còn có một sân thể thao ở tầng hầm, bên phải là một nhà khách dành cho tôi tớ, còn nhà trệt bên trái dùng làm ga-ra.

Đi đến căn nhà lớn trước biệt thự, Mộc Hàn Mặc dừng xe lại, mở cửa xuống xe, đi vòng qua sau xe đến bên phía Oa Oa đang ngồi, mở cửa xe, lại tháo dây an toàn cho cô. Không kiên nhẫn gì hết bé cô ra khỏi chiếc Lamborghini, đi vào biệt thự.

“Thiếu gia, cậu đã về.” Quản gia đi đến đón Mộc Hàn Mặc mặt mày hớn hờ, “Quản gia, đem xe chạy vào ga-ra, nói người hầu mang cho thiếu phu nhân một ít trái cây, nước uống.”

“Vâng, thiếu gia.” Quản gia mặc dù thấy Mộc Hàn Mặc bế một cô gái về nhưng cũng không hỏi gì, như cũng hiểu rõ ràng. Lại nhìn ra được vẻ sung sướng của anh, không còn thấy cô đơn tịch mịch nữa.

Tại biệt thự Mộc gia, lầu trên lầu dưới hoàn toàn không có ngăn cách, mà ngay giữa nhà chính là một khoảng không thông suốt từ dưới lên trên. Chùm đèn thủy tinh rực rỡ ở giữa vẫn soi sáng được lầu dưới, trang trí không hề phức tạp, chủ yếu lấy ba màu trắng-đen-vàng làm chủ đạo, tuy trông đơn giản nhưng lại toát ra vẻ sang trọng.

Mộc Hàn Mặc đặt cô lên sofa trong phòng, dịu dàng nói, “Oa Oa, nơi này về sau chính là chỗ ở của chúng ta, anh sẽ giúp em làm quen với nó.” Lúc này

anh thật sự tươi cười rất ấm áp, đó thật sự là một nụ cười xuất phát từ nội tâm, không phải nụ cười theo thói quen tích lũy bao năm nay.

Oa Oa âm thầm gật đầu, “Vâng.” Đây là nơi cô ở sau này, nhưng một chút cô cũng không thấy được, ngay cả người cô phải cưới cũng không biết mặt mũi ra sao.

“Sao vậy? Em cảm thấy không khỏe sao?” Mộc Hàn Mặc ngồi xổm trước mặt cô, mắt đau đáu nhìn.

“Không, tôi chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng.” Oa Oa cô đơn rũ mắt xuống, ngón tay bất an động đậy. “Tôi không nhìn thấy hết chỗ này được, ngay cả mặt anh cũng không thấy.”

Tìm Mộc Hàn Mặc dấy một nỗi đau đớn, ngồi xuống cạnh cô, đem cô vui vào lòng mình, “Rồi em sẽ lại thấy được, yên tâm đi! Mặt của em không phải là không thể chữa. Chờ hôn lễ xong xuôi, anh sẽ chữa mắt cho em.” Bàn tay vỗ về những sợi tóc đen bóng của cô, lại có một chút lo lắng.

“Có thể thật không?” Cánh tay nhỏ bé của Oa Oa cũng vòng ra sau lưng anh, ôm lấy lưng áo, cùng nhau tìm kiếm cảm giác an tâm.

Mộc Hàn Mặc cảm thấy cực kỳ vui sướng, đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh cảm giác thật tốt, “Ừm, anh đã bảo Thiên Dự liên hệ bác sĩ nhãn khoa tốt nhất thế giới, bây giờ em chỉ cần ngoan ngoãn trở thành cô dâu là được. Anh biết, em bây giờ đối với anh không có tình cảm, nhưng chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng.”

Oa Oa nằm trong lòng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập. Không hiểu sao bản thân cũng bình tĩnh trở lại, yên lặng gật đầu, cảm thấy vô cùng ấm áp. Trước đây chỉ có anh hai mới khiến cô cảm thấy bình yên như vậy, bây giờ có thêm một người nữa, lại còn là chồng tương lai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tìm Đến Tận Cửa

Thính giác vô cùng nhạy bén của Oa Oa báo cho cô biết có người đang đi đến chỗ hai người họ, cô hơi ngồi thẳng dậy. Mộc Hàn Mặc thấy hành động không được tự nhiên của cô, khẽ miệng cười nhẹ, “Oa Oa, người hầu đã mang điểm tâm với trái cây đến. Em muốn ăn điểm tâm trước, hay ăn trái cây trước?”

Cô hầu đặt điểm tâm cùng trái cây trên bàn, xong liền lui xuống.

“Tôi muốn ăn hoa quả trước.” Oa Oa cũng không nói gì thêm, vẻ mặt hào hứng chờ đón. Ở Đồng gia cô chưa từng ăn qua những món ngon, mỗi lần anh hai muốn dẫn cô ra ngoài ăn đều bị mẹ cùng chị ngăn cản. Bởi vì trong nhà có bốn người hầu, thì cô là một trong số đó, hoàn toàn không phải tiểu thư.

Muốn ăn trái cây thì càng khó khăn, chỉ có thể đợi lúc bọn họ không có ở nhà mới có thể lên ăn vụn. Nhiều lúc thèm quá, trong lúc lục lọi lấy trái cây bị dao cắt phải. Còn có những lần bị người hầu phát hiện, nói cho mẹ. Kết quả, bị chị cùng mẹ đánh một trận.

Khi anh hai về đến nhà nhìn thấy bộ dạng của cô, tuy không hề có biểu hiện gì hết, nhưng cô có thể nghe được anh hít vào một hơi khi nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay cô, lúc nói chuyện cũng phát ra tiếng nói nghẹn ngào. Im lặng chịu đựng, tận đến lúc anh 22 tuổi, anh mới bắt đầu vì cô cãi lại người nhà họ Đồng kia.

Mộc Hàn Mặc vui vẻ đem toàn bộ đĩa trái cây đến bên cạnh cô, vẻ mặt sủng ái, “Em cứ ăn đi, cần gì thì gọi người hầu, anh đi bàn công việc chút.”

Oa Oa cười gật đầu, một tay bưng đĩa, qua loa lấy một miếng thơm, bỏ vào miệng. Cảm giác ngọt ngào ê ẩm làm nụ cười trên mặt cô càng thêm rạng rỡ, đôi mắt cười trông như một cặp trăng non.

Mộc Hàn Mặc nhìn lúm đồng tiền trên má cô, tim lại đau đớn đứng lên. Đôi mắt vốn trong trẻo như nước, giờ lại vô thần mờ mịt. “Quản gia...”

“Sao vậy thiếu gia?” Quản gia nghe tiếng Mộc Hàn Mặc, từ trong bếp đi ra.

“Chăm sóc thiếu phu nhân cho tốt.” Nhìn cô một cái thật sâu, xoay người tiến lên lầu. Trước đây anh thật ra có ý định thu mua lại tập đoàn Phong Vân. Không nghĩ tới chuyện bọn họ đem người đến coi mắt, không màng đến chuyện anh có đồng ý hay không. Lại còn dùng người giả con gái ruột đến lừa gạt anh, xem anh như kẻ ngốc. Ba người nhà họ Đồng anh điều tra đầy đủ, hoàn toàn không có Đồng Oa Oa.

Có điều anh cũng muốn cảm ơn họ, mang đến cho anh người mà hai mươi mấy năm nay anh tìm kiếm. Nếu Oa Oa bình an không có chuyện gì, anh còn có thể tha thứ chuyện họ Đồng kia lừa gạt. Nhưng hai mắt Oa Oa lại bị mù, vậy thì đừng trách anh thủ đoạn tàn nhẫn.

Quản gia nhìn Đồng Oa Oa một cái, thanh âm trầm ổn vang lên “Vâng, chủ nhân.” Nhìn theo dáng Mộc Hàn Mặc biến mất ở lầu hai, rồi lại nhìn về phía sofa Oa Oa đang ngồi.

Bàn tay nhỏ bé đang cầm đĩa trái cây của Oa Oa không khỏi run lên, cảm thấy có chút hồi hộp, bất an. Nhưng cô lập tức gạt đi, tiếp tục ăn.

“Thiếu phu nhân, cô có xem tivi không ạ?” Quản gia nhìn thấy bộ dạng bất an của cô, chủ động đến gần hỏi. Thiếu gia lần đầu tiên mang phụ nữ về, hơn nữa còn đối với cô ấy tốt như vậy. Ông cùng ông bà chủ còn tưởng rằng Mộc gia sẽ tuyệt hậu, mỗi lần nhắc tới phụ nữ cho thiếu gia, cậu ấy đều sẽ bỏ của chạy lấy người.

Oa Oa nghe thấy tiếng hỏi ôn tồn của quản gia, lúm đồng tiền trên mặt lại xuất hiện. Cô ngẩng đầu, hai mắt không tiêu cự nhìn về hướng quản gia, miễn cưỡng cười một cái, “Cảm ơn bác quản gia, con không xem, dù sao cũng nhìn không được.” Xong lại cúi đầu, chậm rãi ăn quả táo trong tay.

Quản gia tinh tế đánh giá cô. Trông vẫn còn trẻ con, nhưng từ trên xuống dưới toát ra vẻ buồn âm đạm. Như hiểu được điều gì đó, ông nhanh nhẹn nói sang chuyện khác, “Thiếu phu nhân muốn ăn kem ly không?” Tiểu thư mỗi khi rảnh đều thích ăn kem ly, cô ấy có thể cũng sẽ thích.

Oa Oa trầm tư một chút, những gì cô nhớ về kem ly toàn là chuyện trước năm bảy tuổi kia, một cảm giác muốn được ném thử trời dậy, hưng phấn gât đầu, “Vâng! Cảm ơn bác quản gia!”

“Thiếu phu nhân, đây toàn là chuyện tôi phải làm, cô không cần phải nói cảm ơn. Cô chờ...” Lời quản gia còn chưa dứt, điện thoại trong đại sảnh đã “Đing linh linh, đing linh linh” vang lên.

Lực chú ý của Oa Oa cũng tập trung hết vào tiếng điện thoại. Quản gia bước vài bước, liền đến chiếc bàn nhỏ màu vàng, lưu loát nhấc điện thoại.

Đối phương cung kính lạnh nhạt nói, “Quản gia, có một tiểu thư nói là hôn thê của thiếu gia đang chờ ở ngoài biệt thự.”

“Không gặp, đuổi cô ta xuống núi, người thiếu gia vừa mang về mới là thiếu phu nhân.” Quản gia lạnh lùng nói xong liền cúp máy, quay sang Oa Oa nói, “Thiếu phu nhân, tôi đi lấy kem ly cho cô. Thiếu phu nhân thích ly lớn hay nhỏ?”

Oa Oa tuy nghe được đoạn đối thoại, nhưng cũng thông minh làm bộ như cái gì cũng không biết, hưng phấn trả lời, “Lớn!” Quản gia nhận lệnh xoay người đi đến phòng bếp.

Oa Oa chưa kịp ngồi chờ kem ly, quản gia đã cầm ly kem đến chỗ của cô, “Thiếu phu nhân, kem ly đây.”

“A a, cảm ơn!” Oa Oa hướng đến phía tiếng nói của quản gia vờn tay. Quản gia cách cô không xa, nhưng tay cô vẫn không lấy được, không khỏi có chút chán nản.

Quản gia đến lúc này mới hiểu rõ, hóa ra là mắt cô không thấy đường, đem ly kem màu hồng phấn đến tận tay cô, khoe miệng Oa Oa gọi lên nụ cười ngọt ngào, “Cảm ơn bác quản gia.”

“Không có gì, thiếu phu nhân cứ từ từ ăn, có gì cứ gọi tôi...” Quản gia bị nụ cười vô tư của cô thu hút, đã lâu rồi chưa thấy nụ cười nào hồn nhiên đáng yêu như vậy. Lời còn chưa nói xong, điện thoại đã lại vang lên, quản gia nhắc điện thoại lên, “Alô...”

“Quản gia, cô gái này nói mình là tiểu thư Đồng gia Đồng Vụ Vân, không chịu đi, cứ đòi vào gặp thiếu gia.”

Ly kem trong tay lập tức rơi xuống quần áo, vô thần nhìn về hướng giọng nói, trong lòng không khỏi rối loạn. Chẳng lẽ chị tới đoạt lấy người đàn ông của cô sao? Vậy cô phải làm sao đây? Chị lại còn hung hãn như vậy...

Mộc Hàn Mặc từ bậc thang đi xuống, vừa hỏi, “Quản gia, chuyện gì vậy?”, vừa nhìn bộ dạng ngẩn ra của Oa Oa, ly kem hồng cũng rơi đầy ra áo. Không khỏi nhíu mày, nhanh chóng đi đến cạnh cô, xử lý ly kem.

Quản gia lại hạ ổng nghe xuống, cung kính trả lời. “Thiếu gia, bảo vệ ngoài cửa nói tiểu thư Đồng gia Đồng Vụ Vân muốn vào gặp cậu, giờ đang đứng trước cửa không chịu đi.”

“Cho cô ta vào đi!” Trên gương mặt điển trai của Mộc Hàn Mặc, nụ cười mỉa hoặc xuất hiện. Muốn gặp anh, cứ cho gặp thôi. Oa Oa còn chưa gả cho anh, vậy cứ chiều ý họ một chút.

Quản gia im lặng gật đầu, nói với đầu dây bên kia, “Thiếu gia nói để cô ấy vào.”

“Vâng.” Thanh âm cung kính mà lạnh nhạt của đối phương vang lên.

Quản gia cúp máy, hiểu ý tứ trong ánh mắt Mộc Hàn Mặc, liền đến tủ lấy một chiếc khăn màu trắng đưa cho anh.

Mộc Hàn Mặc cầm khăn, ôm cô đặt trên đùi, cẩn thận ngồi lau lau cho sạch...

~ Hết chương 7 ~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Niềm Tin Xuất Hiện

Đồng Vụ Vân mặc một chiếc áo màu tím, kiểu dáng càng làm tôn thêm dáng người hoàn hảo của ả, phối hợp với váy nhung màu vàng nhạt, một đôi giày cao gót màu tím, “lạch cách lạch cách” đi vào đại sảnh.

Oa Oa nghe thấy tiếng chân quen thuộc, thân hình nhỏ bé trong lòng Mộc Hàn Mặc không khỏi run khê. Có chút khó xử, chút sợ hãi. Muốn thoát khỏi vòng tay của anh, càng khiến vòng tay ấm áp quanh eo cô siết chặt, giống như truyền cho cô chút dũng khí cùng lòng tin.

Oa Oa dường như cũng tìm thấy cảm giác an toàn, cũng xua đi sợ hãi mà lấy lại dũng khí. Lúc “cha” đề nghị đổi người, anh đã quả quyết từ chối, bảo rằng anh chọn cô. Vậy cô còn có gì phải sợ?

“Ngài Mộc, xin chào!” Đồng Vụ Vân cúi người hai mươi độ, khiến rãnh ngực trắng như tuyết như ẩn như hiện, gương mặt trái xoan được trang điểm cẩn thận, hai hàng lông mày liễu nhãn nhãn, nhìn thấy Đồng Oa Oa, biểu tình có chút kinh ngạc, “Oa Oa.”

Hừ, ả mới ả thiên kim tiểu thư chính thống của Đồng gia, rốt cuộc anh ta xem ả là gì. Trước kia ả cùng cha đến biệt thự Mộc gia tham dự vài buổi tiệc, nhưng lần nào anh cũng không có ở đây, nên ả vốn chưa từng gặp anh.

Mộc Hàn Mặc lạnh lùng nhướn mi, nụ cười tà mị xuất hiện trên mặt, “Nghe người ngoài kia nói cô muốn gặp tôi.”

Đồng Vụ Vân khinh miệt nhìn Oa Oa ngồi trong lòng anh, gương mặt kiêu căng. “Đúng vậy, ngài Mộc. Hôm nay tôi đến đây là để đón người hầu của nhà tôi về, xem ra người hầu của tôi cũng thật không biết xấu hổ.” Mới đến nửa ngày đã an vị trong lòng anh ta, thật sự là đồ dễ tiện.

Oa Oa nâng hai tròng mắt vô thần, cả gương mặt ửng đỏ, có chút mất tự nhiên. Lại vẫn quật cường hướng mắt về phía Đồng Vụ Vân, nhiều năm như vậy ả vẫn vẫn là công chúa cao ngạo. Mà cô, thì vẫn là người hầu, thấp kém.

Hai địa vị hoàn toàn khác nhau này đầu tiên làm cho cô tự ti, đến năm bảy tuổi khi mất đi đôi mắt, cô liền vừa sợ hãi vừa có chút hận ả. Có lẽ đây là thời điểm tốt để cô đứng lên giành công đạo.

“Người hầu? Nhà họ Mộc chúng tôi có giữ người hầu Đồng gia sao?” Mộc Hàn Mặc tựa lên ghế sofa, cười cười ôm Oa Oa bộ dạng ngây ngốc trong lòng.

“Ngài Mộc không biết đấy thôi. Về tình thì cũng không có gì, nhưng có người thân thể không minh bạch, khiến người ta khó đoán được.” Đồng Vụ Vân khôn lỏi đem vấn đề hướng đến Oa Oa, nói chuyện mang chút ý châm biếm.

Đôi mắt ung của Mộc Hàn Mặc lóe lên một tia lạnh, cười như không cười, nhưng lại thêm phần mỉa mai, “Đồng tiểu thư nói người kia là ai đâu?”

Ả tưởng rằng anh không biết, nhưng thật ra anh rành rẽ cả. May cho ả giờ chưa phải lúc, nếu không ả đã sớm bị anh phân thành trăm mảnh. Có điều chờ kết hôn xong, trừng trị bọn chúng cũng không muộn.

Mộc Hàn Mặc cầm đĩa trái cây trên bàn, bóc một miếng đặt trước miệng Oa Oa, cúi đầu dịu dàng nói, “Oa Oa, ăn nhiều một chút, ngọt lắm đấy.” Oa Oa mở đôi môi nhỏ nhắn, ngậm lấy miếng táo anh đưa, nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng thì thầm, cổ vũ bệ tai mình, “Oa Oa, kiên cường lên, đừng để người khác khi dễ em, tất cả đều có anh ở đây.”

Oa Oa không khỏi không thấy cảm động, hốc mắt cũng ửng đỏ cả lên.

Lung Đồng Vụ Vân đỏ mồm hôi lạnh, từ trong ánh mắt lóe ra một mớ cảm xúc hỗn độn: ghen tị có, căm ghét có, khinh miệt cuxeng có, “Ngài Mộc, người mà ngài vừa dứt táo cho ăn là người hầu của nhà tôi.” Bây giờ ả mới phần nào hiểu được tại sao Mộc Hàn Mặc lại được gọi là Tiểu Diện tổng giám đốc.

Anh ta cười với ả, thật sự có thể khiến người khác hiểu lầm, nhưng với ả thì nụ cười đó chỉ mang đến dự cảm xấu. Có điều nụ cười dịu dàng vừa rồi của anh ta với Đồng Oa Oa.. mới đúng thật là từ nội tâm phát ra.

“Thật không? Nhưng cha của cô lại nói Oa Oa là con gái ông ấy. Từ khi nào thì Oa Oa thành người hầu rồi?” Mộc Hàn Mặc lạnh mắt, cúi đầu tiếp tục dứt, rồi lại ngẩng đầu lên, cười nói, “Chẳng lẽ cha cô gạt tôi? Cô nên biết, kết cục khi lừa dối tôi là như thế nào.”

Tự nói rằng hồng rồi, ả vội vàng đến đây, cha cũng chưa nói với ả rằng đã đưa Oa Oa qua gặp ngài Mộc với thân phận con gái. Điều do ả ghen tị nhất thời, thiếu chút nữa đem mọi thứ đổ sông đổ biển. “Ngài Mộc, tôi lúc này đúng là nói giỡn thôi, Oa Oa dĩ nhiên là em gái tôi. Chúng tôi sao có thể lừa ngài được?”

Mộc Hàn Mặc không hề để ý đến Đồng Vụ Vân, tay nhẹ vuốt tóc Oa Oa, dò hỏi, “Có thật như vậy không, Oa Oa?” Diễn kịch tẻ như vậy, ả đáng ra phải đi học thêm vài năm nữa hẵng đến đây.

“A, dĩ nhiên là không phải! Bọn họ đều đang nói dối. Trong hộ khẩu tôi là con gái của ba, nhưng trên thực tế chỉ bị xem như người hầu Đồng gia thôi.” Oa Oa nuốt đồ ăn trong miệng, bộ dạng đắm chiêu.

Nhịn nhục suốt mười ba năm, cuối cùng cô cũng dũng cảm nói ra. Thường thường anh hai đều nói cô yếu đuối, bây giờ cô phải thay đổi, phải mạnh dạn lên.

Sắc mặt Đồng Vụ Vân vô cùng khó xử, từ trong mắt phát ra đầy phẫn hận.

Mộc Hàn Mặc nghe xong lời nói của cô, cảm thấy vô cùng vui mừng, ý cười trên miệng càng lúc càng rạng rỡ, hai hàng chân mày kiếm làm ra vẻ hiểu được sự tình, “Hóa ra là như vậy! Có điều, Mộc Hàn Mặc tôi đây đã muốn em ấy là vợ hôn thê của mình, cô cho rằng bản thân có thể đem em ấy về sao?”

Trông lòng Oa Oa cảm thấy vô cùng sáng khoái. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô dùng cách nói chuyện đùa cợt này. Có thể làm cho người ta thích thú như vậy, xem ra sau này cô không thể sợ hãi rụt rè nữa, mà phải là người có oán sẽ báo oán. Nếu người khác tức giận mà mình thì không, tức đến mức không chịu được, ảnh hưởng tới sức khỏe sẽ không tốt.

“Ngài Mộc, ngài cùng Đồng Oa Oa còn chưa đính hôn! Sao có thể gọi là hôn thê được!” Đồng Vụ Vân lấy lại gương mặt bình tĩnh, ngạo mạn nói, “Nếu đã không phải là hôn thê của ngài, cô ta sao có thể ở lại Mộc gia? Cô ta vẫn là người của Đồng gia chúng tôi!”

Đáy mắt Mộc Hàn Mặc phát ra một tia lạnh run người, đi kèm theo nụ cười quen thuộc, khiến biểu tình khó có thể đoán được, “Tôi nói phải thì là phải.”

“Đúng vậy đúng vậy!” Oa Oa thỏa mãn ăn trái cây, đổ thêm dầu vào lửa, liên tục gật đầu, tình bơ nói, “Đính hôn quá lắm chỉ là hình thức thôi, kiểm đại lúc nào làm chẳng được.”

“Người...” Đồng Vụ Vân bưng bưng lửa giận, chỉ vào Đồng Oa Oa, “Người vẫn là người của Đồng gia chúng ta, là con gái của ba, là em gái của ta. Người làm như vậy chính là muốn Đồng gia khó xử, bây giờ người còn ở đây, người ta sẽ bàn tán thế nào về con gái Đồng gia nữa?”

Oa Oa không thèm để ý nhún vai, “Muốn nói thế nào thì nói, không phải chuyện của tôi.” Vốn định ra điều tức giận cho hả bao nhiêu năm qua, nhưng ngược lại vẫn là suy nghĩ, thôi bỏ đi.

“Người mới đi nửa ngày đã nói chuyện như vậy với ta. Lá gan của người đúng là lớn thật. Tưởng có người cho người dựa dẫm muốn làm gì thì làm sao?” Đồng Vụ Vân cau mày nói, cố gắng hạ hỏa, khinh miệt chỉ trích Oa Oa.

Mộc Hàn Mặc tươi cười rục rịch, “Đồng tiểu thư, xin hãy chú ý lời nói của cô. Cô không tôn trọng vị hôn thê của tôi, tôi có thể rút lui, mặc kệ tập đoàn Phong Vân của nhà cô sống chết thế nào.” Thấy Oa Oa phản ứng quá được, anh định không tham gia vào, có điều Đồng Vụ Vân hơi quá đáng với cục cục nhà anh rồi đó.

Mặt Oa Oa càng thêm hứng chí, cô là còn chưa nói, mặt mũi người nhà họ Đồng liên quan gì tới cô? Cô đồng ý theo “ba” đến xem mắt là vì tính lãnh cảm của anh, cô đã nghĩ chỉ cần có thể tự do không bị người nhà họ Đồng khi dễ. Chẳng ngờ tới chuyện anh đối xử với cô như vậy. Câu nói kia của anh, “Chúng ta kiếp trước là một vợ chồng vô cùng yêu nhau”, cô vẫn còn nhớ rất rõ.

Đồng Vụ Vân chấn động toàn thân, cảm giác như thể sau lưng có gió lạnh thổi ầm ầm, chỉ có thể phẫn hận trừng mắt nhìn Đồng Oa Oa.

Mộc Hàn Mặc lên tiếng đuổi khách, “Mời Đồng tiểu thư đến như thế nào thì giờ đi như vậy.”

“Hừ.” Đồng Vụ Vân lạnh lùng liếc Đồng Oa Oa một cái, hừ lạnh một tiếng, giậm chân nổi giận đùng đùng rời khỏi đại sảnh...

Mộc Hàn Mặc nhìn theo hướng Đồng Vụ Vân rời đi, trên gương mặt tuấn mỹ hiện một nụ cười quyến rũ lòng người. Mục đích của anh coi như đã đạt được.

~ Hết chương 8 ~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngủ Chung Giường

Khi Đồng Vụ Vân đã rời khỏi biệt thự, Mộc Hàn Mặc mang Đồng Oa Oa đi vòng quanh làm quen với nơi đây một chút. Trở vào căn phòng ngủ sạch sẽ, thoải mái. Vừa vào cửa, ánh sáng mặt trời chiếu vào sàn nhà vàng nhạt, màu sắc cả hai quện vào nhau.

Phòng lấy màu cam làm màu sắc chủ đạo, cùng màu xanh lam và hồng phấn phối hợp với nhau. Chẳng những không tương phản mà còn hòa hợp đến bất ngờ. Toàn bộ tường sơn màu cam. Mộc Hàn Mặc kỳ công nhờ thợ khắc nổi trên cả bốn vách tường hình hai đóa sen cùng chung một gốc, biểu thị cho tình cảm mặn nồng của hai vợ chồng.

Vật dụng bên trong phần lớn là màu trắng, bên cạnh giường là tủ quần áo rất lớn, đối diện là cửa sổ sát đất màu lam. Trước cửa sổ còn có lót chiếu tatami, có thể nằm trên đó nhìn nhả xem cảnh sắc bên ngoài. Chiếc giường nước hình tròn màu hồng phấn đặt cách tủ quần áo chừng ba bước chân,

ngay cạnh bên trái là một cái tủ đầu giường màu trắng

Tất cả vật dụng trong phòng này đều được sắp xếp vì Oa Oa, Mộc Hàn Mặc một tay ôm chặt eo cô, một tay nắm chặt tay, đem cô đến bên chiếc giường nước, ngồi xuống.

Oa Oa đứng ngồi không yên, hai bàn tay mảnh khảnh không ngừng chà vào nhau. Cô muốn nói nguyên nhân từ đầu mình tiếp cận anh, nhưng ba lần bốn bận mở miệng rồi lại nuốt câu nói vào trong.

Mộc Hàn Mặc ngồi xỏm trước mặt cô, nắm chặt đôi tay nhỏ bé, ngón tay vuốt ve mu bàn tay cô, rất nhớ cảm giác ấm áp hạnh phúc này.

“Tôi... tôi muốn nói chuyện với anh.” Cô cúi đầu xuống, mấy sợi tóc rối tung ở hai bên vai xõa xuống trước ngực, hai tay đặt trên đùi vẫn không ngừng chà sát nhau.

Gương mặt điển trai của Mộc Hàn Mặc xuất hiện nụ cười tà mị, “Oa Oa muốn nói gì? Anh nghe.”

“Tôi... tôi thật ra đồng ý theo ba đi ra mắt là vì nghe nói anh có tính lãnh cảm, hơn nữa nghĩ rằng sẽ thoát khỏi sự khống chế của Đồng gia mới đáp ứng.” Càng nói, đầu càng cúi thấp, chỉ sợ anh sẽ tức giận.

Mộc Hàn Mặc nhìn vẻ căng thẳng của cô, không thể không cảm thấy thương cảm, hàng mày kiếm nhăn nhó, “Không sao, chỉ cần em trở lại làm người của anh thì sao cũng được.” Còn đang cảm ơn bản thân bấy lâu nay không chạm vào cô gái nào, để thiên hạ đồn đại mình lãnh cảm nên cô mới đến với anh. Anh còn đang lo lúc tìm được cô, cô đã yêu người khác, bây giờ thì chẳng còn gì phải suy nghĩ nữa.

Oa Oa nhát thời đồ bồng hai má, không biết phải trả lời thế nào, hai tay nắm chặt vào nhau. Anh đối với cô thật quá tốt, đến như vậy cũng không tức giận cô.

Mộc Hàn Mặc nhìn hai má đỏ hồng của cô, thân thể không khỏi phản ứng. Hít sâu một hơi, đem cả cơ thể của người đang ngồi trên đùi mình ôm lấy. Bàn tay vuốt ve hai má cô, đặt trên vàng trắng một nụ hôn nhẹ nhàng. Rồi anh lần xuống mắt, chóp mũi, cuối cùng hôn lên đôi môi kiêu diễm ướt át.

Bị hôn từ trên xuống dưới, Oa Oa không khỏi lui người lại, cảm giác trong lòng kỳ lạ, tim đập “thình thịch” như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Mộc Hàn Mặc một tay ghì chặt eo cô, tay kia đặt sau gáy cố định cái đầu nhỏ, không để cô giây giụa. Mắt liếc thấy đôi môi đỏ mọng của cô, không tự giác nuốt nước miếng. Cô hòng phát ra âm thanh “ừm ừc”. Oa Oa không thể lui lại, hai tay chống lên ngực anh.

“Oa Oa.” Đôi mắt anh trở nên sâu thẳm, chăm chú nhìn gương mặt cô, tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang vọng bên tai.

“A, cái này, tôi... tôi muốn đi toilet.”

Mộc Hàn Mặc bắt đầu nhìn cô một cái, cực cung đáng yêu này, chuyên môn phá hỏng không khí.

Âm thầm kiểm chế ham muốn của mình, buông Oa Oa ra, vòng tay qua lưng dẫn đường cho cô đến phòng tắm.

Mộc Hàn Mặc cùng Oa Oa bước vào phòng tắm, anh đi đến mở nắp bồn cầu ra.

Cảm thấy anh không có ý định đi ra, Oa Oa bắt đầu cảm thấy bất ổn, “Mặc, anh có thể ra ngoài trước hay không?” Mặc ừm đó, hai tròng mắt nhìn anh, khuôn mặt khàn cầu.

Đôi mắt chim ưng nhìn gương mặt cô, nụ cười tà mị đột nhiên xuất hiện, muốn đùa với suy nghĩ của cô một chút.

“Hơ, tôi muốn đi toilet, anh ở trong này sao mà được!” Oa Oa không biết anh nghĩ cái gì trong đầu, xấu hổ nói.

“Haha... Được, anh ra ngoài.” Mộc Hàn Mặc nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, cất tiếng cười to, không chọc ghẹo nữa. Nếu còn chọc, không chừng cô sẽ hận không thể tự mình đi lại được.

Oa Oa nghe tiếng anh bước đi, hai tay đóng sập cửa, xoay người tựa lưng vào, không ngừng thở dốc. Nhớ lại lúc nãy anh hôn mình, khuôn mặt đỏ rực, vô cùng đáng yêu.

Cô với anh lúc đó thật là quá nhanh đi... Anh nói hai người họ kiếp trước là vợ chồng yêu nhau, vậy cũng có thể giải thích được sao? Kiếp trước yêu nhau, kiếp này coi như cũng có thể gặp lại đi. Nhưng tại sao anh biết chuyện đó mà cô lại không?

Lắc lắc đầu, đem mấy suy nghĩ đó vứt đi hết...

Mộc Hàn Mặc ngồi trên giường lớn, lấy chiếc Philips x810 ra, tìm kiếm một hồi thì thấy số di động của Lâm Phong, gọi.

“Đại ca.”

Mộc Hàn Mặc cởi mấy cái cúc áo, “Tìm Đồng Lăng, hình như anh ta có mở một băng đảng gì đó, mang hết tài liệu đến đây.”

“Vâng, đại ca.” Âm thanh lạnh lùng của Lâm Phong truyền đến tai anh, khiến cho anh vừa lòng gật đầu, sẵn tiện nói, “Sau khi tìm được thì thông báo mọi

noi rằng anh ta là người thuộc quyền bảo hộ của Mộc Hàn Mặc này, ai dám động đến anh ta sẽ là kẻ địch của anh.”

“Được.” Lâm Phong nói xong, hai người đồng thời cúp máy.

Oa Oa lấy lại bình tĩnh thì mò mẫm ra khỏi phòng tắm, Mộc Hàn Mặc vội vàng đến đỡ cô.

Mộc Hàn Mặc nói chuyện phiếm cùng Oa Oa, thỉnh thoảng cũng sẽ động chạm chút...

Lâm Phong nhận được lệnh của Mộc Hàn Mặc, mở máy tính vào internet, xâm nhập hệ thống của cục cảnh sát, tìm tư liệu của Đồng Lăng.

Tìm hết nửa ngày mới tìm ra được dữ liệu của anh ta. Không ngờ được Đồng Lăng đổi họ, bây giờ tên là Mạc Lăng, thành lập một bang phái quy mô không hề nhỏ. Nhưng nếu so với đại ca thì vẫn phải gọi một tiếng sư phụ.

Chạng vạng, hai người cùng nhau ăn bữa tối ấm áp, lúc trở về phòng thì vấn đề lại tới.

“Mặc, tôi tự mình ngủ được rồi, anh ngủ ở phòng mình đi!” Oa Oa nói xong bắt đầu đi về phía giường.

Mộc Hàn Mặc ôm lấy thân thể của cô, mờ ám nói, “Khó khăn rồi, chỗ này là phòng của chúng ta, em còn muốn anh ngủ chỗ nào, hửm?”

“Hả?” Oa Oa tròn mắt há mồm, lập tức tránh khỏi cái ôm của anh như tránh tà, “Vậy anh ngủ ở đây, tôi ra phòng khách ngủ!”

“Không được.” Mộc Hàn Mặc bắt được người vừa thoát khỏi mình, ôm cô càng chặt hơn, lại còn cọ cọ trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Em ngủ một mình anh sẽ rất lo lắng. Mắt của em không thấy đường, lúc nào cũng cần có người chăm sóc, phải không?” Thật ra anh định nói rằng anh lo cô sợ bóng tối, xong nghĩ lại mặt cô vốn nhìn không thấy, liền đổi có.

“Được rồi!” Oa Oa bất đắc dĩ, để cho anh ôm. Ở Đồng gia cũng là anh hai mỗi đêm ngủ cùng cô, chăm sóc cô.

Thực hiện được gian kế, Mộc Hàn Mặc bế bồng cô lên, cùng giường mà ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Dục Vọng

Sáng hôm sau, Mộc Hàn Mặc đã dậy từ rất sớm, nhìn cô gái ngủ say trong lòng mình, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim.

Thỏa mãn mỉm cười hôn khẽ môi cô, bàn tay to lớn vòng qua lưng. Khuôn mặt tuấn mỹ chôn vào hõm vai, ngửi mùi hương ngọt ngào trên người cô, miệng lưỡi không khỏi cảm thấy khát khô. Cả người nóng lên, phía dưới cũng cương lên. Thầm nghĩ: sáng sớm đúng là không nên âu yếm phụ nữ, đúng là tự mình hại mình.

“Ừm...” Thân mình hơi động đậy, đôi môi kiều diễm khe khẽ phát ra âm thanh.

Mộc Hàn Mặc nhìn đôi mắt vô thần đang mơ mơ màng màng của cô. Hai má hồng hào, cánh môi đỏ mọng, khỏe miệng như ẩn hiện nụ cười.

Mộc Hàn Mặc xoa xoa chóp mũi cô, nuông chiều nói, “Oa Oa, dậy thôi.”

“A...” Nháy mắt Oa Oa đã tỉnh táo lại, xoay người chút rồi ngồi thẳng dậy. Mộc Hàn Mặc giật mình, vừa kịp buông cô ra, không thì suýt nữa đầu cô đã đụng phải cằm anh, “Sao vậy Oa Oa?”

Oa Oa nghe giọng nói âm trầm chứa đầy quan tâm của Mộc Hàn Mặc, tinh thần phục hồi trở lại, nhẹ nhõm thở phào một cái, “A... Hơ... Làm tôi sợ muốn chết.” Còn tưởng là Đồng Vụ Văn đến gọi cô.

“Đừng sợ đừng sợ.” Mộc Hàn Mặc nghe thấy giọng cô đã thư thái, lấy tay vỗ về lưng cô, dịu dàng nói, “Sao lại sợ như vậy?”

Oa Oa nhắm chặt đôi mắt vô thần, nuốt nước miếng, thờ dốt nói, “Tôi tưởng Đồng Vụ Văn đến kêu.”

Đôi mắt sắc bén của Mộc Hàn Mặc liền chuyển thành lạnh lùng sâu thẳm. Ôm cô vào lòng mình, ôn nhu trấn an, “Đừng sợ, không ai còn dám tổn thương em nữa đâu.”

“Ừ.” Oa Oa tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, trái tim cảm thấy thật yên bình. Đúng lúc này, bao tử cô tự động “rột rột” kêu lên. Oa Oa xấu hổ đến rú cả lưỡi, bàn tay nhỏ bé xoa xoa bụng, thật đói quá đi!

Mộc Hàn Mặc xúc chấn lên, Oa Oa cũng đứng dậy. Lúc này cô mới nghĩ tới chuyện mắt mình không thấy gì, không khỏi uể oải ngồi trên giường. Ở Đồng gia cô còn có thể mò mẫm đứng lên, mặc quần áo rửa mặt chải tóc, dù sao cô cũng đã quen thuộc nơi đó. Còn nơi này, một chút cô cũng không quen, thực sự còn phải cố gắng nhiều...

Mộc Hàn Mặc lấy từ tủ quần áo một bộ đồ tây màu đen, cầm quần áo trên tay, “Oa Oa, em đợi một lát, anh gọi người hầu vào giúp em.” Nói xong, ra khỏi phòng.

Một lát sau, Mộc Hàn Mặc dẫn người hầu vào phòng, “Trong tủ quần áo có một bộ màu trắng, cô giúp thiếu phu nhân mặc vào.”

“Vâng, thưa thiếu gia.” Âm thanh nhỏ nhẹ của người hầu truyền đến tai Oa Oa, không khỏi cảm thấy đồng cảm. Lúc cô làm người hầu ở Đồng gia cũng khúm núm như vậy, lúc nào cũng sợ nói sai một chút, làm sai một chút.

Mộc Hàn Mặc nhìn Oa Oa thật sâu, rồi lại xoa người vào phòng tắm.

Đánh răng rửa soạn xong hết, Mộc Hàn Mặc sáng khoái bước ra, thấy Oa Oa cũng đã mặc đồ xong.

Váy ngắn liền thân màu trắng, phía dưới còn có đường viền hoa làm đôi chân thêm trắng nõn thon dài, đường cong tinh tế hoàn hảo cũng được tôn lên phần nào.

Khuôn mặt bầu bĩnh, hàng lông mi cong vút, chiếc mũi thẳng tắp xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn cong lên như đang giận dỗi điều gì, mái tóc thẳng mềm mại xõa ngang vai. Điều duy nhất làm người ta tiếc hận chính là cặp mắt vô thần kia.

Mộc Hàn Mặc xoa xoa tay, người hầu hiểu ý gật đầu, lẳng lặng lui xuống.

Mộc Hàn Mặc rửa mặt chải tóc cho Oa Oa, tình tình cảm cảm ăn bữa sáng, xong mang cô đến công ty...

Lamborghini đậu trước một tòa nhà cao tầng hùng vĩ. Cả trước và sau đều có hai chiếc xe hơi màu đen bảo vệ.

Một bàn tay to mở cửa xe, bàn chân mang giày da đen bóng bước ra, liền sau đó là một người đàn ông dáng người cao ngất chậm rãi đi xuống. Theo sau là một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu.

Nhân viên công ty đi ra đi vào đều ghé mắt vào nhìn cặp đôi này.

Người đàn ông cao lớn toàn thân phát ra cảm giác mạnh mẽ, cô gái nhỏ nhắn lại mang một nụ cười thân nhiên, có điều hai tròng mắt vô thần mờ mịt.

Tất cả mọi người như muốn ngừng chân lại...

Mộc Hàn Mặc mặt mày hớn hở ôm Oa Oa cùng bước vào công ty, mọi người đều tò mò đổ mắt vào nhìn hai người họ.

Cả đại sảnh đều không có một tiếng nói lớn, chỉ có tiếng giày cao gót, giày da chạm vào sàn đất.

Phàm có thể làm việc ở tập đoàn Thiên Long, không phải lãnh đạo tinh anh thì cũng là người vô cùng thông minh, chỉ cần là nhân tài chắc chắn sẽ không sợ không thể tỏa sáng.

Tuy nhiên, không phải cứ có năng lực là có thể vào. Phải trải qua sát hạch gắt gao, kiểm tra khắt khe, ví dụ như lễ nghi, năng lực ứng biến, thái độ phục vụ, năng lực xã giao... Còn năng lực làm việc thì khi thử việc sẽ tính tới...

Mà lúc này, lễ nghi cùng năng lực ứng biến của bọn họ như biến mất hoàn toàn, tất cả đều trọn mắt nhìn hai người. Tổng giám đốc của bọn họ từ khi nào đã mang phụ nữ đến công ty? Đây là người đầu tiên nha, xem ra phải nịnh bợ một chút...

Khóe mắt Mộc Hàn Mặc thu hết hình ảnh của bọn họ, hàng chân mày không khỏi nhíu một chút rồi lại giãn ra. Đôi mắt vẫn thâm thúy sâu thẳm, lạnh lùng đáng sợ, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ lại xuất hiện nụ cười so với trước đây còn ấm áp hơn, “Mọi người ăn no quá không có chuyện gì làm sao?”

Tất cả giật bắn mình, làm sao đây làm sao đây...

“Mặc, chuyện gì vậy?” Oa Oa ngẩng cái đầu nhỏ, vẻ mặt tò mò, mờ mịt.

Chuyện gì ư? Có mấy kẻ ăn sung mặc sướng quá, công ty phải giảm biên chế nha.

Mộc Hàn Mặc dĩ nhiên không nói câu này ra, “Không có gì, chỉ là anh thấy hình như có rất nhiều nhân viên lười biếng ra.” Oa Oa nghe thấy cũng suy nghĩ một chút, gật đầu.

Nhân viên thường ngày vốn vui đầu cực khổ làm việc, trong lòng kêu rên, oan uống quá! Tổng giám đốc, chúng tôi rất siêng năng chịu khó, không hề nhàn hạ lười biếng nha...

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa bước vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, ấn nút, cửa thang máy mở ra trong nháy mắt. Nụ cười cứng ngắc trên mặt Mộc Hàn Mặc liền biến mất, kim lòng không được ôm chặt Oa Oa, luyến tiếc không muốn buông tay.

Cúi người thường thức mùi thơm phát ra từ tóc cô, hít sâu một hơi, đôi mắt đen láy bất định, môi bạc nhếch lên, âm thầm kèm chế dục vọng ham muốn trỗi dậy.

Thân thể tự dưng kêu gào nói cho anh biết, anh muốn cô. Nhưng bây giờ còn chưa đến lúc, phải đợi đến sau khi hôn lễ xong xuôi, cô mới có thể không đắn đo gì cho anh tất cả.

“Định...” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tầng sáu mươi là nơi chỉ có những nhân viên quan trọng mới có thể tiến vào, những người

khác có muốn cũng không được, như vậy để đảm bảo không có người lọt vào trộm giấy tờ các loại.

Thư ký nghe thấy tiếng bước chân, liền cung kính đứng lên chào, “Tổng giám đốc, ngài đã tới. Quản lý Lâm có sắp xếp một vị họ Mạc chờ tổng giám đốc ở bên trong.”

Thư ký nhìn người đang vòng lấy tay tổng giám đốc, như hiểu ra được, cô ấy chính là cô gái của tổng giám đốc. Có điều chuyện hôm qua đều vượt quá dự kiến của thư ký, tổng giám đốc lại có thể coi trọng người này như vậy.

Tổng giám đốc thường không để ý đến phụ nữ, thậm chí xem nữ nhân như cái rơm cọng cỏ, lại bỗng nhiên coi trọng cô gái mà tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân đem tới.

“Ừm.” Mộc Hàn Mạc thản nhiên lên tiếng, ôm Oa Oa đi vào văn phòng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hoàng Đế Chưa Vội, Thái Giám Đã Gấp

Mộc Hàn Mạc cùng Oa Oa vào văn phòng tổng giám đốc, mắt đối mắt nhìn Mạc Lăng, gương mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười quen thuộc, “Đã để ngài Mạc chờ lâu.” Khách khí nói với Mạc Lăng, mang Oa Oa ngồi lên ghế sofa.

Mạc Lăng đưa cặp mắt sắc bén đánh giá hai người họ, “Ngài Mộc không cần phải nói vậy, tôi cũng chỉ mới đến thôi.” Nói một câu có lẽ rồi lại lo lắng hỏi, “Oa Oa không sao chứ?”

Cả người Oa Oa chấn động, vậy nhưng hai tròng mắt vô thần lại không có một gợn sóng, nụ cười yếu ớt càng trở nên xán lạn, cô lấy giọng rồi nói, “Anh hai, em không sao! Sao anh lại ở đây?” Nhớ đến ban nãy Mộc Hàn Mạc gọi anh là “ngài Mạc”, lòng đầy thắc mắc hỏi, “Phải rồi, anh đôi họ từ bao giờ vậy?”

“Một năm trước rồi.” Mạc Lăng có chút hứng thú nhìn Mộc Hàn Mạc cùng Oa Oa, xem qua thôi là có thể thấy rõ. Xem ra lời Đồng Vân Phong nói là thật, thái độ của ngài Mộc với Oa Oa không giống lời thiên hạ nói, ôn nhu chăm sóc, đôi mắt chìm ung đáng sợ giờ tràn đầy ý thương tiếc cùng chiều chuộng.

Oa Oa nhũn nhũn đôi chân mày thanh tú, vươn hai tay mò mẫm muốn đi đến hướng phát ra tiếng nói của Mạc Lăng.

Mạc Lăng đứng lên định dắt Oa Oa. Lại bị ông chồng đầy mùi dấm chua giành lại, ôm chặt cô trong ngực, ngồi trên đùi anh, “Oa Oa, em là của anh, không được để người đàn ông khác đụng vào.”

Gương mặt mềm mại nhỏ nhắn xuất hiện một màu đỏ ửng, hai tay giật lại như muốn thoát ra, nhưng thể nào cũng không tránh được bàn tay của đối phương. Cái miệng nhỏ nhắn chu ra giận dữ, hai má như muốn phồng lên, âm thầm oán hận: Anh hai có phải người đàn ông khác đâu.

Bàn tay của Mạc Lăng vẫn đưa ra giữa không trung, nghiêm nghị nhìn anh, đôi mày rậm nhướn lên, “Ý của ngài Mộc là gì?”

“Anh hai hôm nay đến giành em gái với em rể sao?” Hai tròng mắt đen sáng như ngọc bảo thạch lóe ra tia hờn giận. Mạc Lăng không trả lời. Thay đổi xưng hô thông minh như vậy, nói thẳng vào chủ đề.

Mạc Lăng cũng không giận ngượng ngừng rút tay lại, “Nếu vậy thì làm sao, Oa Oa cũng không phải đồ vật để ai muốn lấy là lấy, muốn đổi là đổi.” Tên em rể này thật ra cũng khá vừa mắt. Hơn nữa chưa bao giờ thấy cậu ta gặp tin đồn lăng nhăng xấu xa gì, cho dù bị người ta gọi là lãnh cảm thì cũng chỉ là tin đồn.

Mộc Hàn Mạc nhướn mày, hai mắt hiện lên ý cười, mà âm thanh phát ra lại có phần lạnh lùng, “Anh hai cứ yên tâm, chuyện này em sẽ xử lý tốt.” Âm sắc không hề kiêu ngạo hay nịnh nọt, làm cho con giận còn sót lại trong lòng Mạc Lăng cũng biến mất, “Được, vậy giao cho em rể, anh đây mời mắt trông chờ.”

Có lẽ do hai người có điểm chung cùng muốn bảo vệ một người nên mới có thể ăn ý nhau như vậy.

Mộc Hàn Mặc âm thầm vui sướng, tuy biết rằng Oa Oa nhất định sẽ thuộc về mình, nhưng được anh của cô tán thành vẫn làm anh không khỏi mừng thầm, “Anh hai yên tâm, em sẽ thay Oa Oa đòi lại công đạo, ai từng khinh thường Oa Oa, em sẽ khiến kẻ đó chịu gấp trăm lần.” Nói lời này hai mắt liền trở nên lạnh lẽo đáng sợ.

Oa Oa ngồi trong lòng anh, cả người không kiềm chế được run lên một chút, “Tôi muốn tự mình báo thù, bọn họ đối xử với tôi như thế nào, tôi sẽ trả lại gấp trăm.”

Mộc Hàn Mặc cùng Mạc Lăng lơ câu nói này của cô.

Mạc Lăng nhìn bộ dạng “em rể” như vậy, suy nghĩ một chút rồi vừa lòng gật đầu, “Mặc thiếu là cậu!” Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Tối hôm qua anh biết được, Mặc thiếu trong giới hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy loan tin, đưa anh vào phạm vi bảo hộ của hắn, không khỏi khiến anh cảm thấy buồn bực. Vừa mới thấy được tơ máu nhân nhật trong mắt người đối diện, anh liền khẳng định Mộc Hàn Mặc chính là Mặc thiếu giang hồ nói đến.

Mộc Hàn Mặc chưa nói gì, thu lại ánh mắt đầy sát khí, khoe miệng như hơi nhếch lên, càng chứng minh lời Mạc Lăng nói.

“Coong coong coong...” Tiếng đập cửa vang lên, Mộc Hàn Mặc cùng Mạc Lăng cùng hướng mắt về phía phát ra tiếng động. Thư ký đẩy cửa ra, cúi đầu nói, “Thưa tổng giám đốc, thiên kiêu tiểu thư của tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân, cô Đồng Vụ Vân muốn gặp ngài.”

“Không cần phải thông báo, tôi đến tìm Mặc để thương lượng chuyện hôn lễ.” Đồng Vụ Vân vừa lên tiếng vừa đi vào.

Mộc Hàn Mặc không để lộ ra một chút lo lắng nào nói, “Đồng tiểu thư, từ lúc nào mà chúng ta thân thiết đến mức cô có thể gọi thẳng tên tôi vậy?” Con người lạnh lùng sắc bén như hai lưỡi dao làm ả không dám nhìn thẳng.

Thư ký nghe thấy những lời Mộc Hàn Mặc nói, trong lòng không khỏi khinh bỉ ả. Cô đã sống nhiều năm như vậy, chưa thấy người nào chán sống như người này.

Oa Oa làm ra vẻ chẳng liên quan, thành thoi ngồi trong lòng Mộc Hàn Mặc. “Chị” đã đến thì chắc chắn không có chuyện gì tốt, ngày hôm qua bị Mặc “mời” ra khỏi biệt thự, không biết hôm nay còn muốn giờ trò gì.

Đồng Vụ Vân bị nhìn đến mức đầu cúi gằm xuống, tránh né ánh mắt mạnh mẽ mà lạnh lùng kia, đôi môi mấp máy phát ra âm lượng như tiếng muỗi bay, “Cậu là em rể của tôi, chẳng lẽ tôi không được quyền gọi tên sao?”

“Em rể?” Mạc Lăng khinh thường nhìn bộ dạng chột dạ của ả, gọi thân thiết như vậy mà không thêm biết đối phương có đồng ý hay không, da mặt gì mà dày như da trâu, “Ngài Mộc hình như là em rể của tôi, không phải của Đồng Vụ Vân cô.”

Đồng Vụ Vân nghe mấy lời nói lạnh lùng khinh bỉ này đột nhiên ngẩng đầu, hoảng sợ trừng lớn hai mắt, “Anh hai, sao anh lại ở đây?” Tên này không phải đã chết sao? Hắn sao còn có thể xuất hiện ở đây? Hắn đến đây, tập đoàn Phong Vân chẳng phải không còn đường sống sao? Ngày lành của ả chẳng lẽ đến đây là hết?

Mạc Lăng hình dáng thâm thúy, nụ cười đầy vẻ khinh thường hiện ra trên gương mặt anh khí bức người, “Những lời này tôi phải hỏi Đồng tiểu thư mới phải!” Hai mắt bá đạo mà sắc bén bình tĩnh nhìn chằm chằm vào ả.

Đồng Vụ Vân nắm chặt ví da Montagut trong tay, cảm thấy vô cùng căng thẳng, từ từ trấn an bản thân rồi nói, “Anh hai, sao em lại không ở đây được? Oa Oa là em gái của em, nay em ấy phải gả gấp cho Mặc... ả, ngài Mộc. Em dĩ nhiên phải mời ngài ấy đi gặp ba mẹ cùng nhau bàn bạc chuyện cưới xin.”

“Khụ khụ...” Oa Oa đột nhiên ho khan hai tiếng, khiến bốn người trong văn phòng cùng nhìn về phía cô, “Đồng tiểu thư, cô đã nghe qua câu này chưa? Hoàng đế chưa vội mà thái giám đã gấp.”

Mặt Đồng Vụ Vân trắng dã không còn giọt máu, chân mày giận dữ nhú vào nhau, “Em gái, em có thể được gả cho ngài Mộc là may mắn của em. Nên làm sớm một chút để tránh đêm dài lắm mộng.” Cố gắng áp chế cảm xúc, ngày hôm qua vì giận quá mất khôn mà ả đã làm mất hình tượng trước mặt ngài Mộc, hôm nay dù có thế nào cũng phải cố giữ điềm đạm.

Oa Oa cười lạnh, miệng ả thì nói đêm dài lắm mộng, thật ra chỉ sợ Mặc không giúp bọn họ, vậy thì cuộc sống xa xỉ của nhà bọn họ sẽ không cánh mà bay đi mất.

“Đồng tiểu thư, em gái tôi chừng nào xuất giá cũng chưa tới phiên người nhà các người nhúng tay vào.” Mạc Lăng mặt lạnh như tiền, thái độ với ả chẳng khác gì Mặc. Ngày hôm qua anh thoát khỏi Thần Chết xong liền đem hộ tịch của Oa Oa sửa lại. Cô đã không còn là con gái của Đồng gia mà đã trở thành em gái duy nhất của Mạc Lăng, là đại tiểu thư của tập đoàn Mạc thị.

Nụ cười mê hoặc lòng người nở trên gương mặt tuấn mỹ của Mộc Hàn Mặc. Tay không ngừng vờ về mái tóc mềm mại của Oa Oa, vẻ nuông chiều đầy trong đáy mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Mộc Lâm

Đồng Vụ Vân rung rung như sắp khóc đến nơi, nhìn Mộc Hàn Mặc, “Mặc, cha tôi đã đặt bàn hạm một ở nhà hàng Thương Nghiệp của tập đoàn Phong Vân, mời cha mẹ anh đến sắp xếp chuyện kết hôn.” Đồng Lăng vẫn còn sống, phải nhanh nhanh về báo cho ba biết.

Trước giờ thái độ của hắn ta với mọi chuyện đều như đùa giỡn, được thì được không được thì thôi. Nhưng hôm nay giọng điệu hắn lại như vậy, nếu hắn muốn đem Đồng Oa Oa về bên người, tương lai của bọn họ coi như xong. Xem cách Mộc Hàn Mặc đối xử với Đồng Oa Oa, coi bộ khó mà ả có thể câu được chàng rể quý này.

Oa Oa hé miệng cười trộm, sao nghe như thể ả mới là người muốn xuất giá nha.

Mạc Lăng mở miệng định nói thì bị Mộc Hàn Mặc chặn lại, “Đồng tiểu thư đi tới đó trước, tôi điện thoại cho cha mẹ đã.”

Đồng Vụ Vân nghe xong không khỏi nín khóc mỉm cười, “Vậy tôi đi trước đây, Mặc.” Cẩn thận bước từ từ ra, vừa đi vừa ngo nghiêng Mộc Hàn Mặc như thể mong anh sẽ gọi ả lại.

Nhưng cho đến khi Đồng Vụ Vân đi khỏi, Mộc Hàn Mặc cũng không thèm liếc ả một cái.

Mạc Lăng nhú mày, quắc mắt nhìn anh như đang muốn hỏi: Tại sao?

Mắt Mộc Hàn Mặc lại mang đầy ý cười, khuôn mặt tuấn tú rạng rỡ như gió mùa xuân thổi qua, làm ra vẻ không để ý, cực kỳ phóng đảng nắm chặt bàn tay đang đặt bên hông Oa Oa, “Cứ hành hôn lễ xong xử lý bọn họ cũng không muộn.”

Mạc Lăng nghiêm nghị nhìn bóng dáng Đồng Vụ Vân đang biến mất vào trong thang máy, “Ừm, vậy chút nữa tôi sẽ đi cùng.” Tuy có chút nghi hoặc nhưng anh vẫn quyết định tin cậu ta một lần. Cậu ta lúc nhìn Oa Oa trông như sói như hổ, đôi mắt như muốn bùng cháy. Đó là ánh mắt mà chỉ có nhìn người bản thân cực kỳ yêu thương mới có thể có được.

Mộc Hàn Mặc không nói gì, lấy điện thoại ra điện cho cha mẹ, bảo hai người đến nhà hàng trước rồi cúp máy.

Oa Oa bắt đầu do dự bất an, gấp cha mẹ anh, rồi lại còn bàn chuyện kết hôn đó nha!

“Cha mẹ cậu tính tình thế nào?” Mạc Lăng có chút lo lắng, Oa Oa không thấy đường như vậy có khi nào sẽ bị họ ghét bỏ không?

Mộc Hàn Mặc cười cười, vì sắp chuẩn bị chuyện kết hôn nên gương mặt như thoải mái hẳn ra, không giống lúc bình thường cả nụ cười cũng khiến người khác có chút sợ hãi, “Anh hai yên tâm, cha mẹ em tốt lắm, giao cho em là được rồi.” Trong mắt hiện lên chút tính toán, đỡ Oa Oa đứng dậy rồi ôm cô ra ngoài.

“Được, nếu cậu làm cho Oa Oa chịu tủi thân, tôi sẽ mang Oa Oa đi.” Mạc Lăng thân nhiên lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ uy hiếp. Đi đến bên cạnh Oa Oa, hai người đàn ông làm thành hàng rào bảo vệ cô đến không có kẻ hở.

Oa Oa thật sự thấy cảm động, anh hai vẫn tốt với cô như vậy.

Rời khỏi công ty, tài xế đã ngồi chờ sẵn trong xe. Chiếc Lamborghini lái thẳng về phía nhà hàng.

Mạc Lăng ngồi ở ghế phó lái, Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa ngồi ở phía sau. Mộc Hàn Mặc tựa lưng dựa vào ghế, Oa Oa gồng cái đầu nhỏ nhón lên ngực anh.

Mộc Hàn Mặc lấy điện thoại ra, đánh một dãy số, “Mộc Lâm, em đến nhà hàng Thương Nghiệp ngay lập tức, anh đang trên đường đến đó.” Nói xong cúp máy ngay, khóe miệng không kềm được nhếch lên cười.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Oa Oa gút gao nắm vạt áo anh, cái miệng nhỏ nhắn chu chu, “Mộc Lâm là ai?” Trong lời nói như có chút ghen tuông làm Mộc Hàn Mặc tự dưng thấy vui vui, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười xán lạn, “Oa Oa ngốc, con bé họ Mộc, dĩ nhiên là người nhà của anh.” Hôn nhẹ trán cô, giọng điệu đầy nuông chiều.

Oa Oa khẽ gật đầu, bỗng dưng thấy hối hận bởi câu hỏi của mình, thật muốn tự tát mình hai cái. Cô trước giờ chẳng biết anh, chỉ mới ở bên cạnh anh một ngày thôi, vậy mà giờ mới nghe anh tìm cô gái khác đã thấy khó chịu.

Mạc Lăng cũng thấy đầy nghi hoặc.

Bên ngoài nhà hàng Thương Nghiệp người người lui tới nhộn nhịp. Đây là nơi giới kinh doanh thường đến trao đổi công việc, nay lại trở thành nơi quyết định hôn lễ của Đồng Oa Oa cô. Như vậy có thể thấy được trong mắt Đồng gia cô là cái gì.

Mộc Hàn Mặc vừa dìu Oa Oa xuống khỏi chiếc Lamborghini, một cô nhỏ chẳng biết từ đâu chạy lại, “Anh hai, gọi em tới gấp vậy làm gì?”

Mạc Lăng vừa ngẩng đầu, đập vào mắt là một chiếc váy trắng lộ ra đôi chân trắng nõn thon dài, đường cong hoàn hảo, đôi mắt trong suốt như nước, cánh mũi xinh xắn cùng đôi môi như hoa anh đào. Mái tóc màu nâu thẳng dài như thác nước, trên đầu còn có một chiếc mũ màu hồng nhạt.

Nhìn đôi mắt trong trẻo của cô bé, anh không khỏi cảm thấy có thiện cảm. Tim như dừng đập một chút.

Mộc Hàn Mặc nghiêm nghị, trông như đang tính toán gì đó, “Mộc Lâm, hôm nay gọi em đến đây là để em gặp kẻ thù của mình.”

“Kẻ thù của em? Em nhớ rõ kẻ thù của em chỉ có một nha!” Mộc Lâm nghịch ngợm chớp mắt, “Anh hai, không phải là con chim công kia chứ? Anh sao lại có quan hệ với nó?” Quý thần ơi! Anh hai tự dưng kêu mình ra mặt.

“Đây là chị dâu của em.” Mộc Hàn Mặc không muốn nói quá nhiều về Đồng Vụ Vân, giới thiệu Oa Oa đang đứng bên cạnh mình cho Mộc Lâm.

Mộc Lâm nhìn Oa Oa từ trên xuống dưới, hai mắt sáng rỡ đầy hưng phấn, nhảy đến trước mặt Oa Oa kéo cổ tay mảnh khảnh của cô, “Chị dâu! Xin chào xin chào! Em tên là Mộc Lâm.” Không ngờ anh hai mình vậy mà tính mắt ghê, chị dâu trông rất là thanh thuần nha!

“Chào em.” Oa Oa thân nhiên đáp, cảm thấy có chút vui vẻ. Cô em này xem chừng rất đáng yêu! Nghe giọng nói là biết ngay nhất định là một cô bé hoạt bát hiếu động.

Mộc Hàn Mặc tỏ ý hơi giận, kéo tay Oa Oa lại đem cô ôm vào lòng ngăn cách với Mộc Lâm, “Mộc Lâm, tiền tiêu vật tháng sau giảm phân nửa.”

“Ồ... Anh hai sao lại thế! Em chỉ có kéo kéo tay chị dâu chút thôi! Vậy mà cũng ăn bớt tiền tiêu vật của em.” Mộc Lâm làm bộ mặt đáng thương nhìn Mộc Hàn Mặc.

Oa Oa trốn trong lòng Mộc Hàn Mặc, che miệng cười trộm.

Mạc Lăng nhìn bộ dạng đùa cợt than khổ của cô không khỏi thấy tội nghiệp, tính chiếm hữu của em rõ quá cao, ngay cả em gái mình nắm cổ tay Oa Oa một chút cũng day dỗ đến mức đó.

Khóe mắt Mộc Hàn Mặc liếc thấy một chiếc xe hơi màu trắng hướng đến nhà hàng, không thèm để ý đến Mộc Lâm nữa, ôm Oa Oa lẳng lẳng nhìn chiếc Geely đến gần.

Mộc Lâm ai oán nhìn anh, sau này có đánh chết cũng không dám gặp mặt chị dâu nữa. Anh hai có vợ, không cần em gái nữa, còn phải đề tên chị dâu vào sổ đen, huhuhu...

Chiếc Geely dừng trước đám người Mộc Hàn Mặc, một cặp đôi trung niên bước ra...

“Cha mẹ, hai người đã đến.” Mộc Hàn Mặc cẩn thận đem Oa Oa ra nghênh đón, khuôn mặt tuần tú cười rạng rỡ.

~ Hết chương 12 ~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mộc Lâm Vs. Đồng Vụ Vân

“Cháu chào hai bác.” Mạc Lăng khom người hành lễ, tình tế đánh giá hai người họ.

Người đàn ông trung niên nhìn qua chín chắn giỏi giang, vẻ mặt uy nghiêm. Bên tay ông là một phụ nữ trung niên mặc một bộ sườn xám thanh lịch, gương mặt lộ ra vẻ quen thuộc không nói nên lời. Gương mặt lạnh nhạt trông hơi giống Mộc Hàn Mặc, nụ cười cũng không khác là mấy, đây chắc chắn là phu nhân Mộc gia tiếng tăm lừng lẫy! Nữ cự tổng giám đốc của tập đoàn Thiên Long. Ở bên cạnh chắc chắn là Mộc Thiên Long chồng bà.

Hai người gật đầu với Mạc Lăng, anh còn chưa kịp lên tiếng lần nữa thì một âm thanh hùng hổ từ trên xe truyền ra, “Cái thằng cháu thối này, cưới vợ cũng không nói cho ông ngoại một tiếng, nếu ông ngoại không ở chỗ cha mẹ người chắc người cũng không thêm báo cho ông một tiếng.”

Mọi người nhìn qua, đập vào mắt một cụ già cao gầy, mi thanh mục lãng, con ngươi sáng lộ ra khí phách ngời ngời đầy uy nghi. Cũng chỉ có những người địa vị cao mới có khí chất thanh tao cao ngạo như vậy.

Mộc Hàn Mặc không khỏi chột dạ, ông cụ sao lại ở đây, từ lúc nhỏ đã toàn gây sự với anh, đến lúc lớn cũng không tha sao?

“Ông ngoại, ông đến rồi!” Mộc Lâm mắt sáng rỡ ngọt ngào kêu lên, vui vẻ chạy đến bên cạnh Phụng lão gia, vô cùng thân thiết kéo tay ông.

Phụng lão gia vỗ vỗ mu bàn tay của cháu gái, cảm giác kiêu ngạo cùng khí phách ban nãy đã biến mất, nháy mắt đã trở thành một ông cụ hiền từ, “Vẫn là Lâm Lâm của ông tốt nhất! Không như cái thằng nhóc kia lúc nào cũng đối nghịch với ông.” Nói xong khoe mắt còn liếc liếc Mộc Hàn Mặc.

Mộc Hàn Mặc coi như không thấy, giới thiệu với cha mẹ, “Cha mẹ, đây là Oa Oa con đầu tương lai của hai người.” Trên mặt là nụ cười đầy hạnh phúc.

“Cháu chào hai bác!” Oa Oa có chút sợ sệt không biết phải làm sao, hai tay khoanh lại.

Hai người tình tế đánh giá cô, vừa lòng cười cười. Phụng Diên chủ động đến trước mặt Oa Oa, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói đầy dịu hiền, “Con tên là Oa Oa? Thật đáng yêu.”

“Bác gái...” Oa Oa miễn cưỡng cười nhẹ, ngoan ngoãn gọi.

Phụng Diên nhìn hai mắt vô thần của Oa Oa, nghi ngờ nhíu mi, nhìn Mộc Hàn Mặc ý muốn hỏi.

Mạc Lăng từ đầu tới cuối nhìn Phụng Diên, không khỏi có chút lo lắng.

Mộc Hàn Mặc nhìn ánh mắt thăm dò của mẹ, cười nhợt nhạt ý bảo bà an tâm, “Cha mẹ, ông ngoại, chúng ta vào trong thôi!” Anh biết không phải mẹ có vấn đề gì về đôi mắt của Oa Oa, bà chỉ muốn biết tại sao cô lại thành ra như vậy thôi.

Phụng Diên thấy con tỏ ra trấn an mình, nét mặt cũng giãn ra, vỗ vỗ mu bàn tay của Oa Oa rồi quay lại bên chồng mình.

Oa Oa thở phào nhẹ nhõm, không khỏi thấy may mắn trong lòng, cũng nhờ có anh chứ không cô cũng chẳng biết phải ứng phó như thế nào với họ.

Lão già ngẩng đầu ưỡn ngực như trẻ con giương oai nhìn Mộc Hàn Mặc, kéo Mộc Lâm đi tuốt đằng trước. Phụng Diên kéo tay Mộc Thiên Long theo sát sau đó, Mộc Hàn Mặc mang Oa Oa cùng Mạc Lăng đi vào nhà hàng Thương Nghiệp tráng lệ.

Đồng Vụ Vân ở đại sảnh đi qua đi lại, thấy đoàn người Mộc Hàn Mặc đã đến, gương mặt quyền rũ động lòng người nở nụ cười nịnh nọt đến trước mặt bọn họ, lập tức cúi đầu chào hai người lớn Mộc gia, “Cháu chào bác trai bác gái, cháu là Đồng Vụ Vân, là chị của Oa Oa.”

Mộc Lâm nhìn khuôn mặt trang điểm xinh đẹp của ả, nhúm mày chu cái miệng nhỏ, hừ lạnh một tiếng, chọt chọt cánh tay Phụng lão gia, “Ông ngoại, cô ta không thèm nhìn tới ông nha! Thật xấu nha!”

Đồng Vụ Vân theo phản xạ quay đầu lại thì thấy cô, khinh thường nhìn bọn họ, Mộc Lâm sao có thể ở đây? Lão già bên cạnh nó là ai?

Mộc Lâm đắc ý ngoáy ngoáy chân trái, nhúm mày hất cằm lên với ả.

“Sao cô lại ở đây?” Đồng Vụ Vân khinh khinh hỏi, khiến cho vợ chồng Mộc gia không hện mà cùng nhúm mày, bao nhiêu hảo cảm đều bay biến mất.

Mộc Lâm tròn mắt nhìn ả, vừa cười xán lạn vừa khiêu khích nói, “Sao tôi lại không thể ở đây?” Không ngờ hai năm không gặp, ả vẫn ngang ngược như vậy, mà cũng không đúng, phải nói là so với trước kia còn kiêu căng ngang ngược hơn.

Mạc Lăng nghiêm nghị nhìn Mộc Lâm, cô bé này đúng là không đơn giản, so với anh trai thì có một điểm cực kỳ giống nhau: bụng dạ đen tối!

Đồng Vụ Vân thấy vợ chồng Mộc gia nên không quá làm càn, “Kẻ nghèo như cô nên nhanh chân chạy khỏi nơi này đi! Đây không phải nơi cô nên đến.” Nghe qua thì như tốt bụng nhắc nhở, nhưng giọng điệu thì đầy vẻ châm chọc.

Oa Oa không khỏi vì Đồng Vụ Vân mà đỏ mặt, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy tay Mộc Hàn Mặc, lòng bàn tay ươn ướt. Con ngớ ngẩn này đúng là tự tìm cái khổ. Cho dù có là kẻ nghèo hèn, nếu người ta đã muốn đến thì ả quản được sao? Huống chi Mộc Lâm cũng không nghèo hèn gì.

Mộc Hàn Mặc nắm chặt tay cô, gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười nham hiểm như thấy cá cắn câu, rõ ràng không có ý can em gái lại.

“Cha, mẹ, chúng ta thật sự nghèo vậy sao?” Mộc Lâm mắt đọng đầy nước, quay đầu đáng thương nhìn vợ chồng Mộc gia làm nũng.

Hai tròng mắt vô thần của Oa Oa cũng không nhìn được mà tròn trắng. Mộc gia mà nghèo, toàn thế giới chắc không ai giàu nổi.

Đồng Vụ Vân thấy Mộc Lâm gọi Phụng Diên và Mộc Thiên Long là cha mẹ, bao nhiêu cái gọi là “được giáo dục” như đổ sông đổ biển. Đôi mắt đẹp trừng lớn, vô cùng kinh sợ hỏi, “Cô là con gái của bác trai bác gái?”

Mạc Lăng cùng Mộc Hàn Mặc như đang thưởng thức vở kịch hay, xem Mộc Lâm biểu diễn mà cười vào biểu cảm của Đồng Vụ Vân. Xong Mạc Lăng lại trở lại bộ dáng cao lơ phát phờ.

Mộc Lâm nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, đôi mắt linh động đầy vẻ thách thức, nhướn mày hỏi, “Thì làm sao? Không được à?”

“Cô thật sự là con của bác trai bác gái? Không phải con của tài xế?” Đồng Vụ Vân đánh giá cô một lượt, có điều đến lúc này cũng không thể nhìn ra được khí chất quý tộc của cô, trên người cô cũng chỉ là quần áo rẻ mạt.

“Tiểu thư đây là con của ai, cô quản được sao?” Mộc Lâm làm ra vẻ đại tiểu thư, không thua gì mẹ mình mang quý khí đầy người cùng một chút dịu dàng.

Đồng Vụ Vân chán nản, cũng không dám làm càn nữa, âm thầm liếc Mộc Lâm một cái, vươn tay trái, “Mời bác trai bác gái.” Rõ ràng bỏ qua Phụng lão gia cùng Mộc Lâm.

Phụng lão gia bắt đầu thổi râu tròng mắt nhìn, cả người bất động, hai vợ chồng phía sau cũng không dám nhúc nhích.

Oa Oa đang định sai bước, bị Mộc Hàn Mặc kéo lại vào lòng, “Sao vậy?” Oa Oa đập tan sự yên tĩnh lúc đó, ngược mặt lên, hai tròng mắt vô thần mờ mịt nhìn anh.

“Đợi chút.” Mộc Hàn Mặc thâm thúy dịu dàng nhìn cô.

Oa Oa vẫn chưa hiểu gì gật gật đầu, ngoan ngoãn để anh ôm trong lòng ngực, bảo vệ trong vòng tay. Cả người lo lắng thấp thòm giờ như tìm được nơi tránh gió...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khó Lòng Hầu Hạ Phụng Lão Gia

Phụng Diên kéo tay Mộc Thiên Long, không hề có ý muốn giải vây cho Đồng Vụ Vân. Một người không biết trên biết dưới, khinh thường người nghèo, chanh chua đánh đá... dù thế nào cũng không thể khiến họ có cảm tình được.

Mộc Lâm thích thú nhìn một vòng, lại chọc chọc vào tay Phụng lão gia như đồ trẻ con, “Ông ngoại, chúng ta đi vào đi! Hôm nay coi như giữ thể diện cho chị dâu, không cần để ý tới người này!” Chị dâu dịu hiền thế mà sao lại có người chị như vậy? Nghĩ hoài nghĩ mãi cũng không ra nha.

Mộc Hàn Mặc nhìn Phụng lão gia giống như con nít giận lẫy, trong lòng đắc ý ghê gớm! Phụng lão gia vậy mà cũng có lúc bị người ta không thèm để ý, thật là hiếm thấy!

Trong đầu Phụng lão gia hiện lên hình ảnh lúc ban nãy khi xuống xe, thấy cô gái trẻ rụt rè thanh thuần như sen như ngọc. Lòng dâng lên hào cảm, cảm lòng không được gặt đầu. Cháu ngoại ông chọn người không sai, trong hai chị em thì vừa ý cô em trong sáng thuần khiết.

Đồng Vụ Vân thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng thở phào, xem ra lão già này chính là Phụng lão gia trước giờ đi du lịch thế giới. Đắc tội Phụng lão gia cũng chính là có tội với toàn bộ Mộc gia, “Thật có lỗi, Phụng lão gia, là Vân nhi có mắt như mù, mong Phụng lão gia không chấp nhất con thiếu hiểu biết.”

Oa Oa cảm thấy hơi xấu hổ, người “chị” này đúng là có mắt như mù, muốn nịnh nọt ông ngoại. Mong là không phải tự rước lấy nhục!

Phụng lão gia ngao nghể liếc ả một cái, cô gái này đúng là không đơn giản, còn biết dùng chiêu này với lão, “Còn nếu ông nhất định so đo thì sao?”. Ông không ngại biểu hiện thái độ. Nếu ông cứng rắn muốn xét nét, có phải là muốn nói ông hẹp hòi không?

“Phụng lão gia, cháu không hiểu chuyện, ông cũng đừng so đo với cháu làm gì.” Đồng Vụ Vân lóe mắt tính kế, tràn đầy tự tin, gương mặt lộ ra nụ cười. Tục ngữ nói, đánh kẻ chạy đi không đánh người chạy lại. Nhưng Phụng lão gia lại là người đánh kẻ chạy lại đây, “Nếu cô thật sự không hiểu chuyện sẽ không nhìn mặt đoán ý, miệng lưỡi cũng sẽ không chanh chua như vậy.”

Sắc mặt Đồng Vụ Vân càng ngày càng tệ, khóe miệng cũng run rẩy cả lên. Nhìn Phụng lão gia môi không ngừng mấp máy, thật muốn xông lên hung hăng tát cho lão hai cái.

Hai tay ả nắm chặt thành hai nắm, khớp xương cũng trắng dã ra.

“Phil!” Mạc Lăng cùng Mộc Lâm đồng thời cười phun.

Đồng Vụ Vân quắc mắt liếc Mạc Lăng và Mộc Lâm một cái, nhưng cũng không dám phát bực.

“Mặc, ông ngoại anh thật thú vị.” Oa Oa kéo kéo tay Mộc Hàn Mặc, trên mặt cũng không kèm được nụ cười.

Mộc Hàn Mặc xoa xoa chóp mũi cô, đôi mắt vốn sắc bén khi nhìn Oa Oa lại trở nên nhu hòa, “Oa Oa, đó cũng là ông ngoại em đấy!”

Oa Oa không nói gì, gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nổi lên một mảng đỏ ửng, ngượng ngùng cười cười.

Phụng lão gia đột nhiên ngừng nói, miệng chép chép, “Lão đây khát rồi.” Mộc Lâm mặt mày hớn hờ cười đến chói mắt, “Ông ngoại, chúng ta đi uống

trà.” Rồi kéo Phụng lão gia đi.

Phụng lão gia giữ chặt Mộc Lâm, liếc nhìn cô hỏi, “Cháu biết phòng cô kia chuẩn bị trước là phòng nào sao?” Xong nháy nháy mắt với cô mấy cái, bộ dạng đúng như một lão ngoan đồng.

Mộc Lâm nhíu mày trầm tư, lẩm bẩm nói, “Quên nữa, cháu không biết!” không quên làm ra vẻ vô tội khiến Phụng lão gia gõ gõ lên trán cô mấy cái, “Đã không biết thì cháu còn đòi đi tới chỗ nào?” Trông thì như trách cứ, nhưng lại vô cùng cưng chiều.

Mộc Lâm dẩu dẩu cái miệng nhỏ, ai oán ừy khuất nhìn Phụng lão gia, “Ông ngoại, nếu chúng ta tìm hoài cũng không thấy vậy thì tìm người dẫn đường đi! Dù sao cũng là miễn phí, không tốn tiền.” Ý nghĩa là: người hầu miễn phí, không phải vậy thì cũng chẳng cần.

Đồng Vụ Vân nhìn cảnh tượng ông tung cháu hứng, đôi mắt không khỏi bùng bùng lửa giận. Áp chế cơn giận trong lồng ngực xuống, ả đi đến cạnh Phụng lão gia, hơi hơi nghiêng người cúi xuống, “Mời Phụng lão gia.” Ngừ khí cung kính khiến Phụng lão gia cũng vừa lòng gật đầu, cùng Mộc Lâm đi theo hướng được chỉ.

Phụng Diên nhìn Phụng lão gia đi trước, không khỏi lắc đầu cảm thán, “Cha càng ngày càng giống con nít.” Mộc Thiên Long vỗ vỗ cánh tay đang quàng qua tay mình, an ủi, “Ba giờ già rồi, thích chơi đùa sao thì để ông chơi đùa đi! Chỉ cần ông vui vẻ là được rồi.”

Phụng Diên cười gật đầu, kéo Mộc Thiên Long đi theo sau.

Bước vào phòng ăn được chuẩn bị sẵn, mọi người liền thấy bàn ăn được phủ khăn trắng sạch sẽ, sofa màu đen phía trên còn đặt mấy tấm đệm đỏ. Vải mành rủ xuống hai màu hồng-bạc, cùng với ngọn đèn khiến cả gian phòng có vẻ an nhàn, đẹp đẽ.

Hai vợ chồng Đồng gia đã chờ sẵn trong phòng, thấy một lão già đi đến không khỏi nhíu mày. Nhưng vừa thấy vợ chồng Mộc gia cùng Mộc Hàn Mặc theo sau, hai hàng chân mày lập tức giãn ra. Vợ vàng đứng lên mời bọn họ vào. Hai bên vừa ngồi xuống, phu nhân Đồng gia Phùng Văn Tịch liền phá tan bầu không khí im ỉm, “Chào mọi người!”

“Xin chào, Đồng phu nhân.” Phụng Diên cười khách khí. Đồng phu nhân tuy đang cười nhu hòa nhưng trong đáy mắt vẫn có một tia xấu hổ cùng lo lắng.

Phùng Văn Tịch giữ nụ cười cứng ngắc sống sượng, không biết phải nói gì nữa. Đồng Vụ Vân lại dày mặt nói, “Bác gái, hai bên sẽ sớm thành người nhà, không cần phải khách khí như vậy.”

Đồng Văn Phong đảo mắt, nhìn chằm chằm vào Mạc Lăng. Lúc Văn nhi nói với ông Mạc Lăng chưa chết ông còn không tin, không ngờ hẳn ta đúng là còn sống thật. Nếu vậy thì tại sao ngài Mộc còn đến đây?

Mạc Lăng nghiêm mặt đáp trả ánh nhìn của Đồng Văn Phong, con ngươi lạnh lẽo đầy sát khí chợt lóe lên rồi biến mất, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh khốc.

Đồng Văn Phong thấy đôi mắt âm lãnh của Mạc Lăng, giống như bị Thần Chết nhìn phải. Bả vai không tự nhiên động đậy, mồ hôi lạnh từ lưng túa ra, nhưng vẫn giữ nguyên bộ dạng lạnh nhạt, hướng về phía Mộc Thiên Long cùng Phụng Diên, “Chúng ta trước mắt sẽ trở thành người nhà, vậy giờ cứ mau chóng cử hành hôn lễ, không biết ý hai người thế nào?”

Phụng lão gia cùng Mộc Lâm vui đùa hăng say, không thèm để ý đến chuyện này.

“Chọn ngày lành rồi làm ngay đi! Chúng tôi không có ý kiến gì hết, chủ yếu là muốn người nhà hai bên biết mặt nhau thôi.” Giọng nói uy nghi từ tốn của Mộc Thiên Long vang vọng trong phòng.

Chỉ cần con trai thích là được rồi, huống chi Đồng Oa Oa không phải con gái Đồng gia. Lúc nhận được tin, ông liền cho người thăm dò tin tức về Đồng Oa Oa, con trai ông hẳn cũng biết chuyện này, ông tin tưởng nó có thể xử lý mọi sự.

“Được, vậy nhà bên đó chọn ngày hay để chúng tôi chọn rồi báo cho mọi người biết?” Đồng Văn Phong vui mừng rạng rỡ, nháy mắt với Đồng Vụ Vân.

Đồng Vụ Vân rũ mắt xuống, né tránh tầm mắt Đồng Văn Phong.

Con người lãnh liệt của Mộc Thiên Long có phần giống Mộc Hàn Mặc, đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng, “Để chúng ta chọn rồi sẽ báo lại cho nhà gái.” Giương mặt cương nghị cứng ngắc, giống như không để cho người khác nói gì thêm.

Đồng Văn Phong đỏ mặt mồ hôi lạnh ròng ròng, cứng nhắc trả lời, “Được, vậy làm phiền nhà trai, xong xuôi chúng ta mới có thể trở về bắt đầu chuẩn bị.”

“Thôi, bây giờ quyết định luôn! Tôi đã xem hoàng lịch, cuối tháng này là ngày lành, còn hơn hai mươi ngày nữa, thời gian cũng dư dả.” Phụng Diên lên kéo tay áo Mộc Thiên Long, ra ý nhìn ông.

Mộc Liên Phong im lặng gật đầu.

Cha mẹ đã sớm hiểu được ý mình, đôi mắt chim ưng hung ác nham hiểm của Mộc Hàn Mặc quét về phía Phụng Diên, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ tươi cười tà mị...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không Thể Động

Hai nhà hai bên ở nhà hàng Thương Nghiệp quyết định hôn lễ, ăn cơm trưa xong trò chuyện một chút, Mộc Thiên Long lạnh nhạt nói lời tạm biệt, “Chuyện hôn lễ đã quyết định xong, cơm cũng ăn rồi, chúng ta phải về đây.” Lòng bao dung của ông cũng có giới hạn, không phải cứ là gia đình của con dâu thì được.

Phượng lão gia cùng Mộc Lâm đã sớm chờ không nổi đứng dậy, chẳng đợi mời đã đi thẳng ra ngoài.

Phượng Diên cũng đứng lên, tuy là một phụ nữ ngoài bốn mươi nhưng dáng người của bà vẫn rất xinh đẹp. Bà kéo tay chồng mình, hiền thực cười với Đồng Vân Phong cùng Phùng Vân Tịch một cái xem như tạm biệt.

Đồng Vân Phong cùng Phùng Vân Tịch thấy vậy vội vàng đứng lên, thân thiết nói, “Mọi người đi đường cẩn thận.” Nghe qua thì như rất thân mật, nhưng từ trong giọng nói của Đồng Vân Phong nghe ra được sự kính sợ.

Oa Oa âm thầm châm biếm trong lòng, “cha” kiều ngạo không ai bì nổi như vậy, gặp Mộc Hàn Mặc cùng cha anh thì lại như chó săn thấy chủ.

Mộc Hàn Mặc cùng Mạc Lăng đồng thời đứng lên, đỡ Oa Oa dậy, hai người dìu cô ra phía cửa.

Mạc Lăng trước khi đi còn không quên nghiêm mặt nhìn Đồng Vân Phong, trong mắt ý đùa cợt có, khinh thường có, mà ý hận cũng có, giống như đang cảnh cáo Đồng Vân Phong.

Đồng Vân Phong nom nớp lo sợ tiền Mộc gia cùng Mạc Lăng đi, trong lòng bối rối khác thường, nén giận nhìn Đồng Vụ Vân, “Hôm kia không phải cha kêu con phải khiến người nhà Mộc vui vẻ, kết quả là sao? Con suy nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?”

Phùng Vân Tịch cũng cảm thấy khó hiểu, con gái của bà chưa bao giờ làm bà quá thất vọng, chỉ có lần này...

“Cha, không phải con không muốn làm cho họ vui, mà là...” Đồng Vụ Vân như có nhiều điều khó nói, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt như hạ quyết tâm, “Con với Mộc Lâm là kẻ thù, Mộc Lâm là tiểu thư Mộc gia, sao con có thể làm người nhà Mộc gia yêu thích được.”

“Ai, quên đi quên đi, Mạc Lăng đã gặp được ngài Mộc, ngài Mộc hình như còn chưa biết chuyện của Đồng Oa Oa. Chúng ta không thể để Mạc Lăng sống tiếp được, bằng không ngài Mộc sớm muộn cũng biết chuyện.” Đồng Vân Phong không chút để ý khoát tay, chán chường ngồi trên ghế nhưng.

Phùng Vân Tịch khẩn trương đứng lên, “Ông xã, bây giờ phải làm sao đây? Không phải ông đã kêu người ta giết hấn một lần sao? Sao hấn còn có thể xuất hiện ở đây?”

Đồng Vụ Vân cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ bàn chuyện Mạc Lăng, “Cha, không phải bọn chúng gạt tiền của chúng ta chứ?” Gương mặt xinh đẹp của Đồng Vụ Vân vô cùng khẩn trương, đó là tiền ả tích góp nhiều năm mới có được nha.

“Đi, về trước nói sau.” Đồng Vân Phong nhíu mày đứng lên, cầm áo vest màu đen trên ghế hướng ra cửa, hai mẹ con Phùng Vân Tịch bám theo sau.

Bên ngoài nhà hàng Thương Nghiệp kẻ đến người đi, tất thấy đều ghé mắt tò mò nhìn đoàn người Mộc Hàn Mặc.

Tiếng chuông dễ nghe truyền đến tai mọi người, Mộc Hàn Mặc thành thực lấy chiếc Philips x810 ra, nhìn cái tên trên màn hình một chút rồi nhận điện thoại, đầu dây bên kia liền mở miệng thông báo, “Tổng giám đốc, mọi chuyện đã xử lý xong.”

“Ừm, có thể tiến hành chuyện tập đoàn Phong Vân rồi.” Mộc Hàn Mặc lóe ra ánh mắt sắc bén, khóe miệng hơi có một nụ cười ý vị thâm trường.

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Nghe được câu trả lời của đối phương, Mộc Hàn Mặc lập tức cúp máy, cất điện thoại đi. Xoay người nhìn thì vợ chồng Mộc gia cùng Phượng lão gia và Mộc Lâm sớm đã chẳng thấy đâu.

Mộc Hàn Mặc nhìn Mạc Lăng ở bên cạnh trông nom Oa Oa, móng vuốt quắp lại. Hai mắt liền bốc hỏa, sải bước về phía họ kéo Oa Oa vào trong lòng, “Anh, đừng động vào bà xã của em chứ.” Nói xong cầm bàn tay nhỏ bé của Oa Oa lên, lấy áo sơ mi chùi chùi nhẹ.

“Là anh hai em mà.” Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Oa Oa thoát cái lèn phiếm hồng, bàn tay bị anh giữ lấy hơi giật giật ra. Lại bị Mộc Hàn Mặc nắm chặt hơn, hơi ấm khiến tim Oa Oa như bị lửa bao vây.

Mộc Hàn Mặc quắc mắt ưng, cúi đầu phớt nhẹ lên môi cô một nụ hôn, “Oa Oa, anh nói rồi, em là người của anh, không được để người đàn ông khác chạm vào.” Nói rồi dìu cô về phía chiếc Lamborghini.

Mạc Lăng nhìn theo dáng hai người họ vào xe, khoe miệng cứng ngắc run run mấy cái, rồi đi đến mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

“Sập” một tiếng đóng cửa, Lamborghini nghênh ngang mà đi...

.

Biệt thự Đồng gia.

Đồng Văn Phong vừa vào cửa liền nhủu mày, cởi áo vest đen vắt lên sofa.

Hai mẹ con Phùng Văn Tịch ngồi xuống lấy lại tinh thần, “Ông xã, ông gọi điện thoại hỏi bọn người kia đi! Tiền của chúng ta không thể bị phí phạm như vậy được.” Phùng Văn Tịch nghiêm túc nói.

“Đừng đó! Cha, hai trăm vạn cũng không phải con số nhỏ, toàn là tiền con mấy năm nay tiết kiệm mới có.” Đồng Vụ Văn cau có mặt mày, vẻ mặt vô cùng đau khổ phụ họa theo Phùng Văn Tịch.

Đồng Văn Phong nhìn hai mẹ con Phùng Văn Tịch ngồi đối diện, im lặng một lát rồi tiến đến bàn cầm điện thoại lên đánh vài con số. Tiếng bíp bíp vang lên, âm thanh thô lỗ từ đầu dây bên kia truyền đến, “Ài? Có chuyện gì nói mau.”

Giọng nói xa lạ này khiến cho Đồng Văn Phong nhủu mày, trên mặt xuất hiện vẻ nghi hoặc, “Xin chào, tôi tìm Văn lão đại.”

“Ông là ai? Tìm đại ca của bọn ta có chuyện gì?”

“Tôi là Đồng Văn Phong tổng giám đốc tập đoàn Phong Vân, muốn hỏi Văn lão đại một việc.” Đồng Văn Phong nghe giọng điệu của hắn thì biết được hắn là tay chân của đối phương, thờ phào nhẹ nhõm một hơi, chống tay dựa lên bàn gỗ.

“Được, xin chờ một chút.” Thanh âm thô lỗ của đối phương so với trước đó đã khá hơn, tiếp đó là một tiếng nói nhỏ vang lại, “Anh Văn, khách tìm anh muốn hỏi chuyện.”

Đồng Vụ Văn bắt đầu cảm thấy bất an, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào ống nghe trên tay Đồng Văn Phong, vành tai lên nghe ngóng, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Phùng Văn Tịch như nhìn thấy vẻ căng thẳng của ả, vỗ vỗ lên bàn tay đang run lên kia, ý bảo ả bình tĩnh lại.

Một lát sau, giọng nói thô lỗ sang sảng từ bên kia truyền tới, “A, ngài Đồng tìm tôi có chuyện gì?”

“Hôm trước tôi nhờ các anh ám sát Đồng Lăng, tại sao bây giờ Đồng Lăng vẫn sống khỏe vậy? Tôi đã tốn đến tận hai trăm vạn.” Đồng Văn Phong đi thẳng vào vấn đề không hề có chút khách khí.

Văn ca nghi hoặc hỏi lại, “Thật không?”

“Hôm nay tôi ở nhà hàng Thương Nghiệp gặp hắn.” Đồng Văn Phong tạm dừng một chút rồi tiếp tục nói, “Hơn nữa, hắn tỏ vẻ như biết được là tôi muốn giết hắn.”

Văn ca trầm mặc một hồi rồi nói, “Đồng Lăng hiện giờ đã đổi tên thành Mạc Lăng, ông không biết sao?”

Đồng Văn Phong sững sốt một chút, ông quả thật không biết, lời nói của đối phương khiến ông không khỏi cảm thấy sợ hãi, “Mạc Lăng tự mình thành lập một bang phái, mặc dù không lớn bằng của chúng tôi nhưng cũng có chút thực lực. Hơn nữa ngày hôm qua Mạc thiếu đã thông báo Mạc Lăng nằm trong phạm vi bảo hộ của hắn. Ai dám động vào Mạc Lăng cũng là kẻ địch của Mạc thiếu.”

Đồng Văn Phong nhủu mày trầm mặc. Từ bao giờ mà quan hệ của Mạc Lăng với giới xã hội đen lại tốt như vậy? Mạc thiếu là người vô cùng lợi hại của giới ngầm, nhưng không ai biết thân phận thật sự của hắn, chỉ biết mỗi danh hiệu “Mạc thiếu”.

Đồng Vụ Văn thấy Đồng Văn Phong không có phản ứng gì nữa, đoạt lấy tai nghe trong tay ông, mười phần giận dữ hỏi, “Ông lấy tiền của chúng ta mà chẳng làm được gì, như vậy mà được sao?”

“Chúng ta sẽ lập tức trả lại mười vạn cho các người.”

“Vay cofim một trăm chín mươi vạn đâu? Alô alô...” Đầu dây bên kia đã cúp máy. Đồng Vụ Văn giận dữ nắm chặt hai tay đến trắng dã. “Bang” một tiếng quăng tai nghe sang một bên, uất hận nói, “Tiền chúng ta gửi cho hắn, đã làm không được mà còn lấy của người khác một trăm chín mươi vạn! Mấy năm dành dụm của con...”

Đồng Văn Phong nhìn bộ dạng đanh đá của Đồng Vụ Văn, khéo léo đề con giận xuống nhìn Phùng Văn Tịch, “Bà xem kia, con gái bà nuôi dạy đó, có khác gì mấy kẻ đầu đường xó chợ, còn học được trò vứt đồ đập đạc.”

Phùng Văn Tịch trừng mắt liếc Đồng Vụ Văn một cái, giống như đang nói: Làm mất mặt mẹ.

Đồng Vụ Vân không nói nên lời, cố gắng ngậm bồ hòn làm ngọt, hai tay cầm cái gối đệm mà muốn xé toạc ra...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hôn Lễ

Nháy mắt một cái hôn lễ đã đến. Từ sáng tinh mơ thì thợ trang điểm và nhà tạo mẫu đã đến chờ cô dâu chú rể ở bên ngoài.

Bởi vì chú rể không nhớ đánh thức cô dâu dậy, để cô dâu ngủ đến sáu-bảy giờ cũng chưa rời giường. Cuối cùng mẹ Mộc sợ quá giờ lành nên phải gõ cửa, chú rể mới mang cô dâu từ ổ chăn ra.

Mộc Hàn Mặc đã ăn vận xong xuôi, trên gương mặt điển trai hiện ra nụ cười quyến rũ lòng người, hai mắt tràn đầy vui mừng. Anh mặc tây trang cùng một chiếc áo măng tô trắng, khí phách tỏa ra khiến thân người thon dài càng trở nên cuốn hút.

Oa Oa cuộn tròn người giữa chăn gối trắng tinh.

Mộc Hàn Mặc nuông chiều cười, ngồi trên giường vỗ nhẹ lên người cô mấy cái, “Oa Oa, dậy đi.” Tiếng nói tao nhã từ tốn khiến người ta không khỏi mê đắm.

“Ừm...” Oa Oa khẽ kêu lên một tiếng, mơ màng màng chui ra khỏi chăn, hai má hồng hồng.

Về mặt tươi cười thân nhiên của Mộc Hàn Mặc thoát cái đã trở nên nóng bỏng, miệng lưỡi khát khô, không tự giác vươn đầu lưỡi liếm môi, toàn thân khô nóng.

“Tiểu yêu tinh, rồi anh sẽ cho em biết tay.” Mộc Hàn Mặc vươn tay xoa xoa đôi má mềm mịn của Oa Oa, hôn nhẹ lên cánh môi cô một cái, “Oa Oa, rời giường đi.” Không quên thưởng thức mùi hương tươi mát từ người đối diện.

“Ngủ thêm một chút nữa không được sao?” Oa Oa nhắm chặt hai mắt vô thần, khẽ lẩm bẩm xong lại đem chăn phủ kín đầu.

Tình hình là cô không phải đang hỏi mà là cương quyết theo ý mình, “Tôi muốn ngủ chút nữa mà.”

Mộc Hàn Mặc xem xét quả núi to đùng giữa giường một chút, kéo thân thể mềm mại từ trong chăn ra, Oa Oa bất đắc dĩ mở đôi mắt vốn không thấy gì ra, “Mặc, buồn ngủ quá à!” Tiếng nói vô tư vậy mà khiến Mộc Hàn Mặc có chút không nở.

Đạo gần đây bị anh nuông chiều riết thành quen.

“Oa Oa, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn, đừng ngủ nướng chứ.” Mộc Hàn Mặc vừa dứt lời, Oa Oa lập tức tỉnh táo, xoay người ngồi xuống bưng tỉnh đại ngộ nói, “Đúng rồi ha! Vậy mà tôi quên mất!”

“Em đó!” Mộc Hàn Mặc vuốt vuốt mớ tóc như ổ gà của cô, “Ngồi trên giường chờ một chút, anh gọi người vào chuẩn bị quần áo trang điểm cho em.” Nói xong xuống giường ra khỏi phòng.

Một lát sau, chuyên viên trang điểm cùng nhà tạo mẫu đi vào phòng, Mộc Hàn Mặc chờ ngoài đại sảnh.

Xong xuôi tất thảy, hai người đỡ Oa Oa từng bước ra khỏi phòng, bước xuống từng bậc thang.

Mộc Hàn Mặc nghe thấy tiếng động thì gật đầu, ánh mắt đặt hoàn toàn trên người Oa Oa như bị dính chặt vào. Áo cưới trắng tinh dính hạt lấp lánh dưới ánh đèn, dáng người khiến người khác mê mẩn.

Trên đầu cài một chiếc vương miện nhỏ, tóc xoắn búi cao. Vài sợi tóc đẹp để buông xuống hai tai, một tấm sa mỏng sau đầu, vai trần duyên dáng. Trên chiếc cổ tinh tế trắng nõn là một chiếc vòng kim cương sáng rực.

Mộc Lâm mặc lễ phục hồng phấn, hai tay nắm chặt trước ngực, đôi mắt mở to kinh ngạc, “Ui, chị dâu đẹp quá đi.”

Nhà thiết kế cùng người trang điểm nở nụ cười chuyên nghiệp, hai người đã biết trước sẽ được khách hàng khen nên cũng không thấy quá tự hào.

Mộc Hàn Mặc đứng lên, từng bước một hướng về phía Oa Oa, “Oa Oa, em hôm nay thật đẹp.” Trong mắt tràn đầy kinh diễm, nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi má.

Oa Oa có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói, “Mặc, ở đây còn có người khác đó.” Rũ mắt xuống che hai tròng mắt vô thần.

Mộc Lâm nhìn ánh mắt dịu dàng của Mộc Hàn Mặc mà muốn quen luôn. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: sau này chắc chắn phải tìm một người

thương vợ như vậy.

“Được rồi, chúng ta xuất phát thôi con. Tối về rồi từ từ mà thân mật.” Phượng Diên trêu chọc con, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ý cười ám muội, gương mặt không thể giấu được niềm hạnh phúc vì thấy con mình vui vẻ.

“Vâng, cha mẹ hai người ra ngoài trước đi! Con sẽ mang Oa Oa ra ngay.” Mộc Hàn mặc không quay đầu lại đáp cho có lệ, hai mắt không rời khỏi cục cưng của mình.

Bà Mộc vẫy tay với Mộc Lâm, kéo tay ông Mộc đi. Mộc Lâm che miệng cười trộm hai tiếng rồi đi theo hai người, đi ra ngoài đến cạnh chiếc xe cưới màu trắng chờ sẵn.

Mộc Hàn Mặc xoay người ôm lấy Oa Oa hướng ra phía cửa. Đoạn đường vô cùng ngắn nhưng anh lại thấy rất dài, cảm giác thỏa mãn ngọt ngào nhộn nhạo trong lòng, chậm rãi lan khắp thân thể.

Nếu được cùng nhau đi cả đời như vậy, anh cũng cam lòng.

“Cậu chủ.” Ngoài cửa một loạt người mặc tây trang chỉnh tề, cung kính gặp người chào Mộc Hàn Mặc. Thấy Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa về hướng xe cưới, một chàng trai khôi ngô gần đó chạy đến mở cửa xe, lễ phép cúi đầu.

Mộc Hàn Mặc diu Oa Oa vào xe rồi cũng ngồi vào. Đóng cửa xe rồi, Mộc Hàn Mặc còn gật đầu với người đứng ở ngoài một cái. Mọi người hiểu ý liền đồng loạt lên mấy chiếc xe đậu gần đó.

Tất thảy hai mươi chiếc chậm rãi rời biệt thự Mộc gia xuống khỏi chân núi.

Đoàn xe chậm rãi đi trên quốc lộ, cảnh tượng tráng lệ khiến người đi đường tự động nhường đường cho cả đoàn. Nhiều người còn dừng lại ngó nghiêng.

Đi đầu là một chiếc xe bảo vệ mà Mộc Hàn Mặc đã an bài, kế tiếp là xe hoa của hai người họ, theo sát là những chiếc xe thượng hạng khác mà tệ nhất cũng là Audi.

Bên xong xe, Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa chặt vào lòng, “Oa Oa, anh chờ giờ khắc này đã lâu, lâu lắm rồi.” Đúng vậy! Đã lâu lắm, hơn hai mươi lăm năm nhiều...

Oa Oa yên lặng trong lòng ngực ấm áp của anh, vô cùng cảm động.

Gió nhẹ khẽ thổi từ bờ biển mang theo vị mặn của nước biển, bên tai văng vẳng tiếng hải âu... giống như đang chúc phúc cho hai người họ.

Mộc Hàn Mặc ôm trọn Oa Oa. Hai người bước lên thảm đỏ trên bờ cát, dấu chân nhạt nhòa như muốn chứng minh con đường hạnh phúc họ đang đi qua.

Mọi người hai bên không ngừng chúc mừng, âm thanh của sóng biển, tiếng pháo vang khắp hoa viên.

Nhạc tấu du dương cất lên, cô dâu kéo cánh tay chú rể cùng đi hết thảm đỏ. Hai tròng mắt vô thần của Oa Oa như đang mỉm cười hướng về phía biển, mặc dù không nhìn thấy nhưng cô hoàn toàn nghe được âm thanh mãnh liệt của sóng biển.

Hai người một đường đi đến trước vòng hoa, cả hai đều có cảm giác... đi như vậy cả đời, đến chân trời góc biển, không xa rồi...

Thánh ca cất lên, những cánh hoa hồng đỏ rực tung đầy trời, phủ lên người cả hai. Những đóa hoa cũng giống như bãi cát vàng, đều cho người ta cảm giác ấm áp, chỉ là càng thêm đặc sắc.

Tiếng pháo mừng cùng tiếng chúc phúc huyên náo xung quanh im bật, chỉ còn những tiếng cười khe khẽ khi chứng kiến hai người đứng đối mặt nhau nghe mục sư đọc Thánh kinh. May là cả hai đều muốn có đối phương, về cơ bản đều không nghe mục sư đang đọc Thánh kinh như thế nào, bằng không thì đã sớm mệt nhọc.

Mục sư nhìn sang bên phải, trầm tĩnh hỏi, “Mặc Oa Oa, con có nguyện ý để Mộc Hàn Mặc trở thành chồng của mình, sống cùng nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và giữ gìn anh ta, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, từ bỏ mọi người khác để chung thủy với anh ta khi hai người còn sống?”

Bàn tay đang cầm bó hoa của Oa Oa nắm thật chặt, khóe miệng nấp máy vài cái rồi kiên quyết mở miệng nói, “Con nguyện ý.” Đúng vậy! Cô nguyện ý gả cho anh, nguyện ý cùng anh cả đời, nguyện ý không rời nhau.

Mục sư lại chuyển sang hướng bên trái, bình tĩnh hỏi Mộc Hàn Mặc câu tương tự.

Mộc Hàn Mặc dán chặt mắt mình vào cục cưng đối diện, âm thanh không mềm mại như của Oa Oa, mà kiên định trầm ổn vang lên, “Con nguyện ý.” Từ trong ánh mắt toát ra khí thế như từng tế bào trong cơ thể đều đồng tình.

“Bây giờ, các con có thể trao nhẫn cho nhau!” Mục sư vừa dứt lời, hai người cầm hai chiếc hộp một trái một phải từ bên dưới đi lên, trao nhẫn cho mục sư, mục sư lại nhận lấy trao cho hai người.

Mộc Hàn Mặc nâng bàn tay nhỏ bé được phủ bởi một lớp sa móng của Oa Oa lên, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Anh đặt nhẫn và ngón áp út của mình vào tay Oa Oa, cô dựa vào cảm giác của mình mà đeo vào cho anh.

“Ta lấy danh nghĩa của thánh thần tuyên bố, hai con đã là vợ chồng! Chú rể có thể hôn cô dâu của mình!” Mọi người ầm ĩ vỗ tay, Mộc Hàn Mặc nhẹ giữ gáy Oa Oa, hôn lên đôi môi kiều diễm đỏ mọng của cô.

Nắng vàng ấm áp rọi xuống bãi biển, soi rọi hai người như muốn nói bọn họ hơn hai mươi năm qua, và cả chính quả tu thành, bây giờ lại được hòa làm một.

Nghi thức hoàn thành, Mộc Hàn Mặc lập tức ôm Oa Oa rời khỏi bờ cát, để khách khứa lại cho hai người bạn Phụng Thiên Dự và Lâm Phong cùng ông bà Mộc gia. Anh cùng Oa Oa được thủ hạ hộ tống trở lại biệt thự Mộc gia...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chính Thức Hành Động

Vào tối phòng, Oa Oa đã thay một bộ váy màu trắng thoải mái, ngồi xếp bằng trên sofa ăn canh gà Mộc Hàn Mặc sai người mang tới.

Mộc Hàn Mặc ôm laptop ngồi cạnh Oa Oa, đôi mắt sắc bén không hề chớp lấy một cái, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ngón tay thon dài thuần thục gõ phím...

“Mặc, em ăn xong rồi.” Oa Oa quay đầu, hai tròng mắt vô thần hướng về phía Mộc Hàn Mặc vẫn đang bận rộn, tiếng nói mềm mại dịu dàng truyền đến tai anh.

Mộc Hàn Mặc ấn enter một cái rồi đóng máy tính lại, đặt lên chiếc bàn gỗ màu trắng cạnh đầu giường. Tiện tay lấy chiếc chén sứ từ tay Oa Oa, đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Oa Oa hai má hồng hồng, nghe tiếng bước chân trầm ổn đều đều của Mộc Hàn Mặc, cái miệng nhỏ nhắn như thấy nhâm chán mà chu chu ra. Hiện giờ cô rảnh rang đến mức cả người, khác hẳn với ngày trước lúc nào cũng mệt đến choáng váng. Từ khi bước vào Mộc gia, ngày nào cô cũng được bồi bổ đủ thứ thức ăn thuốc uống.

Oa Oa cất lực suy nghĩ một hồi, đến lúc Mộc Hàn Mặc vào cũng không nhận ra.

Anh vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của cô, nuông chiều hỏi, “Suy nghĩ gì đó?” Oa Oa nghe thấy tiếng nói của anh, lẩm bẩm nói, “Em chán quá đi.”

“Chán... Chúng ta cũng không phải không có chuyện để làm.” Mộc Hàn Mặc âm trầm nhìn cô, trên mặt hiện ra nụ cười gian xảo, quàng tay ôm lấy thân thể, bế cô về phía giường.

Oa Oa rất tự nhiên vòng tay qua cổ anh, tựa đầu lên vai anh, ngây thơ hỏi, “Chuyện để làm là chuyện gì cơ?” Mộc Hàn Mặc như muốn trêu cô, khoe miệng nhếch lên một nụ cười làm say lòng người, tiếng nói nghe vô cùng vui vẻ, “Chờ chút nữa sẽ biết, nhất định không nhầm chán.”

Nghe Mộc Hàn Mặc úp úp mở mở, Oa Oa không khỏi bĩu bĩu môi. Lúc này, Mộc Hàn Mặc đem Oa Oa đặt lên giường, cả thân mình của Oa Oa lọt thòm giữa chăn gối.

Cánh tay mảnh khảnh của Oa Oa vẫn đặt trên cổ anh, Mộc Hàn Mặc nằm trên thân thể mềm mại của Oa Oa, hai người trên giường dây dưa, quần áo cũng lộn xộn cả.

Mộc Hàn Mặc dịu dàng đối diện với hai tròng mắt vô thần của Oa Oa, trái tim tê rần dâng lên tràn đầy yêu thương, đôi môi hoàn mỹ hôn lên mí mắt cô, lần xuống chóp mũi, hai má. Oa Oa lẳng lặng nhận sự cưng chiều của anh.

Đôi mắt vốn lạnh lùng nơi thương trường giờ nhìn đến đôi môi đỏ mọng của cô, tất thấy liền thay đổi, trở thành ánh mắt khao khát mãnh liệt.

Tìm Oa Oa kịch liệt đập “bình bịch”, hai bàn tay trắng nõn nắm chặt chặn bên dưới.

Mộc Hàn Mặc không phải không nhìn ra tâm trạng bất an của cô, nhưng vẫn muốn dùng cách khác để tiêu trừ nó. Đặt môi mình lên đôi môi khô gọi của cô, trong nháy mắt toàn thân như bị điện giật, phía dưới cương cứng, thân thể khô nóng vô cùng, suýt nữa mất đi lý trí.

Hai lần môi gât gao dán chặt vào nhau như có nam châm.

Mộc Hàn Mặc càng hôn càng sâu, đầu lưỡi vươn ra tách hai cánh môi, thuận lợi tiến vào trong, cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô quấn quýt...

Cánh tay nhỏ bé trắng nõn non mịn của Oa Oa xoa xoa lưng anh, ngay lập tức bao nhiêu lý trí sót lại của Mộc Hàn Mặc đều bay biến không còn một chút.

Ý niệm duy nhất trong đầu anh là được giữ lấy cô, mong chờ hai mươi lăm năm, tìm kiếm hai mươi lăm năm, vì cô giữ thân hai mươi lăm năm... là để cho khoảnh khắc này.

Một hồi khiêu khích cuồng liệt bắt đầu, bàn tay to xé rách chiếc áo mỏng manh trên người cô, Mộc Hàn Mặc bá đạo chiếm cứ đôi môi anh đào kia như muốn lấy mất không khí trong miệng cô. Cảm giác được mũi cô không thể nào hít được, liên truyền đường khí của mình cho cô.

Vừa hôn, anh vừa đem quần áo cởi hết.

Cả giường trắng toát lưu lại mùi hương từ cơ thể cô, Mộc Hàn Mặc chậm rãi vươn bàn tay vuốt ve khắp thân thể cô, qua từng đường cong mềm mại để lại hơi nóng không dứt.

Trong gian phòng ấm áp, hai thân thể quyến vào nhau trên giường, triền miên như muốn rời khỏi tất cả chuyện thế gian...

Hôm sau, Mộc Hàn Mặc tỉnh dậy từ rất sớm, đi vào phòng làm việc. Trong phòng bày trí cực kỳ đơn giản, một chiếc bàn công tác màu trắng đặt bên trái cửa sổ. Bên trái là bàn vi tính, đặt bên trên là một chiếc Lenovo màu đen, còn có một chiếc ghế dựa lớn. Bên phải là tủ giấy tờ, giá sách chất đầy tài liệu.

Mộc Hàn Mặc trầm tĩnh ngồi lên chiếc ghế da, mở máy tính vào internet. Trên web, tin về hôn lễ của anh và Oa Oa không cần khoe cũng tràn ngập. Anh nhấn vào một trang

Trên trang web là rất nhiều bài viết chửi bới Oa Oa, ngay lập tức đôi mắt sắc bén của anh hiện lên cái nhìn lãnh liệt. Liên tục vài trang đều là những bài mắng mỏ Oa Oa, thậm chí còn có người âm ỉ nhục mạ cô, không thể tha thứ được.

Mộc Hàn Mặc nhìn chằm chằm vào những trang web trên máy tính, âm thầm tính toán một hồi. Bàn tay đặt trên bàn làm việc, bốn ngón thay phiên gõ kịch kịch lên mặt bàn. Chuyện này không cần nghĩ tới cũng biết ai làm.

Trong từng bài viết ghi, Đồng Oa Oa cướp người yêu của Đồng Vụ Vân chị mình, hơn nữa giấu diếm cả nhà kết hôn với người đàn ông kia, mà người đàn ông được nói đến chính là anh. Kẽ có thể bịa chuyện như vậy chỉ có thể là Đồng Vụ Vân. Anh vốn định đợi sau khi tập đoàn Phong Vân ổn định rồi sẽ mua lại, để bọn chúng bay tận trên mây rồi rớt thảm xuống đất. Nhưng nếu bọn chúng đã không kiên nhẫn như vậy, đừng trách anh tâm địa độc ác.

Cầm di động điện cho trợ lý, “Trên mạng có nhiều bài viết chửi bới Oa Oa, mau điều tra là do tạp chí hay tòa soạn nào, cả người nhục mạ Oa Oa nữa.”

“Vâng, thưa tổng giám đốc.” Đối phương trả lời rồi cúp máy.

Mộc Hàn Mặc phiền muộn tắt máy tính, rời khỏi phòng làm việc.

Trên hành lang, Mộc Hàn Mặc dùng di động điện cho Phụng Thiên Dự, hai tiếng “bíp” dài vang lên, Phụng Thiên Dự bắt máy, “Alô...”

“Từ hôm nay trở đi bắt tay vào việc thu mua tập đoàn Phong Vân.” Nói xong không chờ Phụng Thiên Dự đáp lời, cúp máy cái một. Mộc Hàn Mặc chớp chớp mắt, giờ trông anh như đã thú muốn ăn thịt người, cất điện thoại vào túi rồi trở lại phòng ngủ.

Thân hình thon dài cao ngất chậm rãi đứng bên cạnh giường. Ánh sáng mỏng manh đã chiếu vào từ cửa sổ càng làm anh trông đẹp đẽ.

Nhìn gương mặt ngọt ngào vẫn còn đang ngủ của cô, bao nhiêu tâm trạng tồi tệ ban nãy bay biến mất, thay vào đó là cảm giác thư thái thoải mái. Khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười vui sướng, cả trái tim cũng hạnh phúc đập từng hồi.

Cẩn thận lên giường, hôn nhẹ lên đôi môi hồng tươi của cô, liếc xuống thấy cái cổ vốn trắng nõn non mềm giờ hiện lên một mảng xanh tím, không khỏi cảm thấy ảo não...

Đều tại anh hôm qua quá kịch liệt, đến tận khuya cũng không buông tha cô. Nhưng không để cục cựa của mình bụng đói, anh vươn tay vỗ nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, “Oa Oa, rời giường đi, ăn sáng được rồi.” Tiếng gọi đầy ngọt ngào khiến Oa Oa mơ màng tỉnh lại, hai mắt chậm rãi mở ra.

“Oa Oa, dậy đi. Anh mang em đi tắm trước rồi xuống ăn sáng.” Mộc Hàn Mặc hôn hôn trán, bế bồng cô lên tiến đến phòng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cha Mẹ Vô Lương Tâm

Khi Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa xuống lầu thì trên bàn ăn chỉ có mỗi Mộc Lâm.

Mộc Lâm miệng ngậm ống hút, tay cầm sandwich. Nghe thấy tiếng bước chân từ trên lầu đi xuống thì quay đầu lại nhìn, đôi mắt trong veo cười cười nhìn Mộc Hàn Mặc, nhiệt tình nói, “Anh hai, chị dâu, đến ăn bữa sáng đi!”

Mộc Hàn Mặc quét nhìn bốn phía đại sảnh, “Cha mẹ đâu?” Vừa nói vừa đem Oa Oa đặt vào chỗ ngồi đối diện với Mộc Lâm, bản thân mình thì ngồi cạnh cô.

“Hơ, cha mẹ hả? Sáng sớm nay đã đi rồi, nói là thay hai người đi chơi hưởng tuần trăng mật. Cha giao hết công việc cho anh, nói anh có thời gian thì làm nghỉ thức tiếp nhận bang đi.” Mộc Lâm cứ vô tâm vô tư nói, đem miếng sandwich còn lại trong tay nhét vào miệng, đứng lên vẫy vẫy tay với Mộc Hàn Mặc và Oa Oa, “Anh hai, chị dâu, hai người từ từ ăn, em đi trước.”

Không đợi Mộc Hàn Mặc mở miệng, Mộc Lâm vội vàng ra ngoài. Nếu không chuẩn bây giờ thì còn đợi tới bao giờ? Ở thêm chút nữa thì ông anh sẽ lại phát tiết nha.

Mộc Hàn Mặc có chút lo lắng nhìn Mộc Lâm rời đi. Trong lòng không khỏi tức giận, tuần trăng mật của anh vậy mà bị đôi vợ chồng vô lương tâm kia cướp mất.

Trước giờ Mộc Hàn Mặc đều đem bữa sáng đặt lên tay hoặc đút cho cô ăn, Oa Oa chờ mãi chẳng thấy liền đưa tay sờ soạng trên bàn.

Lúc này Mộc Hàn Mặc mới dịu mặt xuống, cả bộ dạng tức giận ban nãy thay bằng ý cung chiều ôn nhu, nắm lấy bàn tay đang làm loạn, “Oa Oa, em muốn ăn gì? Bữa sáng hôm nay có sandwich, trứng ốp-là, bánh ngọt, bánh bao cuộn.” Đọc tên từng món từng món trên bàn.

“Em muốn ăn bánh ngọt.” Oa Oa cảm thấy tay mình đang được nắm thật chặt bởi một bàn tay to, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Lại nhớ hôm qua anh cuồng nhiệt mà dịu dàng, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nháy mắt đã ứng hồng.

Mộc Hàn Mặc mang bánh ngọt đến cho cô, đặt vào bàn tay nhỏ bé, cười sùng nghị vuốt vuốt mái tóc đen mềm mại, “Từ từ ăn.” Đôi mắt ôn hòa nhìn hai má phỉm hồng, nhớ đến tối hôm qua, thân thể không khỏi phản ứng.

Hít sâu một hơi dòi tầm mắt, lấy bánh bao cuộn trên bàn ăn.

Sau bữa sáng một chút, hai người cùng vào công ty. Trợ lý Tiểu Cường đã ở ngoài chờ sẵn, thấy Mộc Hàn Mặc ôm Oa Oa từ thang máy đi ra, cậu ta bước nhanh đến cúi người chào, “Tổng giám đốc.”

Bàn tay đặt bên hông Oa Oa siết chặt hơn một chút, Mộc Hàn Mặc liếc trợ lý một cái rồi nhẹ nhàng gạt đầu, ý bảo cậu ta vào trong.

Trợ lý hiểu ý liền theo sau, đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Trên gương mặt tuần tú của Mộc Hàn Mặc lộ ra nụ cười như gió xuân, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Oa Oa, đem cô đến sau bàn làm việc, tự bản thân ngồi xuống rồi đặt cô lên đùi. Đến lúc này mới ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn trợ lý, giọng điệu bình thản nói, “Đem đến đây.”

Oa Oa tự nhiên tựa vào lòng anh, trợ lý cầm tập giấy giờ màu xanh trên tay đưa cho Mộc Hàn Mặc.

Mộc Hàn Mặc một tay ôm trọn Oa Oa để cô không rời khỏi đùi anh, một tay cầm lấy văn kiện. Những ngón tay thon dài mở tài liệu ra, tất cả thông tin bên trong đều là của người nhục mị Oa Oa trên mạng.

Địa chỉ nhà, ăn ở như thế nào, gia đình bao nhiêu người, quan hệ với những ai, mọi thứ đều rõ ràng tường tận.

Mộc Hàn Mặc nhìn tấm ảnh chụp người đó, con gái của một nhà làm ẩm thực thôi mà dám mắng Oa Oa là tiện nhân, Mộc Hàn Mặc sẽ không để công ty của nhà cô ta được yên ổn đâu.

Nửa tiếng sau, chuyện mua lại công ty kia đã xong, anh đem tập tài liệu màu xanh quăng lại cho trợ lý, “Trên mạng thì sao?” Bàn tay vẫn vuốt ve mái tóc của Oa Oa, từ đáy mắt nổi lên sát khí, khóe miệng cũng nở ra một nụ cười hung ác.

“Vâng thưa tổng giám đốc, tất cả đều xử lý xong.” Trợ lý nhận tập tài liệu, cung kính trả lời.

Mộc Hàn Mặc gạt gạt đầu, “Hai giờ sau ta không muốn thấy tòa soạn Phong Duyệt tồn tại nữa. Cậu lui xuống đi!” Nói xong không để ý đến trợ lý nữa, chuyển sang cầm bàn tay mảnh khảnh của Oa Oa lên mân mê từng ngón tay.

Đám người làm tổn thương cục cưng của anh, dù chỉ một kẻ cũng đừng hòng sống dễ chịu.

“Vâng, tổng giám đốc.” Trợ lý cung kính gạt đầu rồi xoay người rời đi.

Ngay lúc này, Phụng Thiên Dự, Lâm Phong cùng Mạc Lăng đẩy cửa vào.

Phụng Thiên Dự vẫn mang nụ cười thường trực, bộ dáng như muốn châm chọc tất cả mọi người, “Đại ca, những thứ trên mạng anh đều xem rồi? Đúng là rất đặc sắc nha!” Ngữ điệu bên trong kiêu hãnh hê hê khi người khác gặp họa, nói rồi ngồi xuống sofa.

Lâm Phong cùng Mạc Lăng cũng lần lượt ngồi xuống. Lâm Phong có chút đăm chiêu nói, “Khó trách hôn lễ hôm qua bọn họ không tham gia, hóa ra là chuẩn bị chiều này.” Từ đôi mắt nổi lên hơi lạnh thấu xương, gương mặt cương nghị cứng ngắc dị thường.

Mạc Lăng cả lo phát phờ ngồi trên sofa, lẳng lặng nghe bọn họ đối thoại.

Gương mặt nhỏ nhắn đang tựa vào lòng Mộc Hàn Mặc nâng lên, vẻ tò mò, “Chuyện gì đặc sắc vậy? Em cũng muốn biết.” Cánh tay nhỏ của Oa Oa nắm chặt vạt áo Mộc Hàn Mặc, tiếng nói mềm mại từ đôi môi kiều diễm phát ra như muốn làm nũng với bốn người.

Mạc Lăng nghe thấy thế mới ngẩng đầu, đôi mắt nghiêm nghị mang chút thương tiếc nhìn về phía Oa Oa. Hôm nay cô trông có chút quyến rũ, bắt đầu trông như một người phụ nữ. Xem ra tối qua em rê rất nỗ lực rồi.

Khỏe miệng Mạc Lăng nhếch lên, cái mũi hếch hếch lên. Hai người ở bên nhau hơn mười năm, Oa Oa cũng chưa từng làm nũng với anh như vậy. Dù có ủy khuất như thế nào, cô cũng sẽ chôn sâu dưới đáy lòng.

Bàn tay to kéo vạt áo của mình xuống khỏi tay Oa Oa, đặt bàn tay nhỏ bé của cô lên đùi rồi nắm chặt, “Oa Oa ngoan, chẳng có gì đặc sắc đâu, chỉ là vài câu chuyện về lễ cưới của chúng ta thôi.” Khuôn mặt tuần tú cọ cọ vào trán cô.

“Ồ! Em nghe thấy trong giọng nói kia ngoài ý vui sướng khi người ta gặp nạn còn có ý khác nữa nha?” Oa Oa rõ ràng không tin, nhãn nhãn đôi mi thanh tú, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi. Nếu cô không làm thì đó là giọng của Phụng Thiên Dự.

“Không có đâu, em nghe nhầm thôi.” Mộc Hàn Mặc vỗ về Oa Oa, một mặt quay đầu lại chăm chăm trừng mắt vào Phụng Thiên Dự.

Phụng Thiên Dự cảm thấy đôi mắt đầy sát khí kia bao vây lấy mình, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn theo, nhất thời cả sống lưng lạnh toát, thu lại nụ cười khi này, “Đại ca, anh tính làm thế nào?” Liền đổi đề tài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tội Danh Là Của Ai

Phụng Thiên Dự cảm thấy đôi mắt đầy sát khí kia bao vây lấy mình, theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn theo, nhất thời cả sống lưng lạnh toát, thu lại nụ cười khi này, “Đại ca, anh tính làm thế nào?” Liền đổi đề tài.

Mộc Hàn Mặc thu lại ánh nhìn hăm dọa ban nãy, không chút để ý khẽ mở miệng, “Phụng Thiên Dự cậu rất rảnh rồi, nên đi giúp trợ lý một tay đi! Trợ lý đạo này quá mệt mỏi rồi.”

“Đại ca, không phải chứ?” Phụng Thiên Dự trừng lớn đôi mắt phượng, giạt mình không thể tin được. Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào ngực mình, lại chỉ về hướng cửa thủy tinh, “Tôi đi giúp cậu ta á?”

“Tìm trợ lý, cậu ta sẽ nói cho cậu biết phải làm gì.” Mộc Hàn Mặc lạnh nhạt phân phó, Phụng Thiên Dự cười như mếu, ““Đại ca, anh độc ác quá đi!” Nói giỡn chớ, trợ lý kia suốt ngày mệt như chó Nhật. Mà không đúng! Đại ca từ bao giờ đã thương cảm công nhân vậy?”

Lời nói đáng đánh của Phụng Thiên Dự truyền đến tai Mộc Hàn Mặc, đôi mắt lạnh lùng lại bắn thẳng đến Phụng Thiên Dự như muốn đâm thủng cậu ta.

Phụng Thiên Dự định nói rồi lại thôi, cuối cùng mím chặt môi, trong đôi mắt phượng chứa đầy ủy khuất, gương mặt tuần tú giờ như bánh bao chiều, không tình nguyện chút nào rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Mộc Hàn Mặc thấy Mạc Lăng từ khi vào cửa đến giờ không nói lời nào, bắt đầu hướng đến anh mà nói, “Vốn định cho Đồng gia thoải mái một thời gian, nhưng giờ chắc là không cần nữa. Phải khiến Đồng gia không ngóc đầu lên nổi.” Con người thâm thúy đầy ý hận tàn ác.

Mạc Lăng nghiêm nghị trầm tĩnh vô cùng, mặt không chút thay đổi chỉ có chút đăm chiêu nói, “Em rê, chuyện này chắc chắn không phải Đồng gia làm. Hiện tại là thời gian Đồng gia cần sự giúp đỡ, chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến mức tự mình hại mình thế này.” Em rê muốn ra tay sớm như vậy chắc chắn là do những lời lẽ trên mạng chọc giận.

“Cũng có lý, nhưng mà...” Mộc Hàn Mặc như đang sắp xếp câu từ, ngừng một chút rồi lại nói, “Mặc kệ có phải bọn họ làm hay không, em cũng không làm hồng kế hoạch.” Phải mau chóng hoàn thành để tránh phải phát sinh chuyện không đáng có, như chuyện vừa rồi chẳng hạn.

Sự im lặng của Mạc Lăng không hề giống bình thường, từ trên xuống dưới toát ra khí thế áp người, “Anh cũng không muốn để cậu làm hồng kế hoạch, mà là... anh cũng muốn tham dự.” Ngữ điệu lạnh lùng xa cách khiến Oa Oa nhãn nhãn mảy, quan tâm hỏi, “Anh, anh làm sao vậy?” Anh chưa từng nói chuyện với Mạc như vậy, trong lòng anh rốt cuộc suy nghĩ gì?

Mạc Lăng trong nháy mắt ngẩng người ra, ngay lập tức liền trở lại bình thường, “Oa Oa, anh không sao, chỉ là đang suy nghĩ một số chuyện thôi.” Ngữ khí xa cách ban nãy với liền bay biến mất.

Mộc Hàn Mặc lạnh nhạt nhìn nhìn, như hoàn toàn thấy rõ suy nghĩ trong lòng Mạc Lăng.

“Mặc, không phải anh đã từng đồng ý trợ giúp Đồng gia sao? Anh muốn nuốt lời?” Hai tròng mắt vô thần của Oa Oa mờ mịt nhìn anh, bàn tay nhỏ bé lại nắm lấy vật áo, vẻ mặt nghi hoặc.

Mộc Hàn Mặc bắt đầu di chuyển bàn tay trắng nõn của cô xuống, siết vòng eo nhỏ nhắn của cô thật chặt, “Anh có đáp ứng bọn họ sao?” Cục cưng của anh giờ có thói quen nắm vật áo anh rồi.

Oa Oa cảm giác được bàn tay to cục nóng ở eo mình, hai má hồng hồng, trong đầu lại hiện lên hình ảnh tối qua cùng anh triền miên. Anh dịu dàng, cuồng dã, thô lỗ... Theo bản năng gật gật đầu.

Mộc Hàn Mặc xoa xoa gương mặt kiêu diễm của Oa Oa, sắc khí không hề thay đổi lặp lại, “Anh có đáp ứng bọn họ sao?” Ngừ khí không hề che giấu sùng nịnh, vật nhỏ đối diện như đang lạc vào cõi thần tiên trong lời nói đó.

Hai má Oa Oa bị ngón tay thon dài đỏ nựng nựng, tinh thần phục hồi lại. Lấy hai tay xoa xoa mặt mình, gất giọng “Aaaa... Mặc là đồ xấu xa!” Đem cả gương mặt nhỏ nhắn vui vào lồng ngực vững chãi của anh.

“Haha...” Mộc Hàn Mặc thấy bộ dáng xinh đẹp của cô, không thềm để ý đến việc Mạc Lăng cùng Lâm Phong đang ở đây, cười to ra tiếng.

Tiếng cười sang sảng từ trong văn phòng truyền ra khiến nữ thư ký muốn giật mình sợ hãi. Không ngờ ngài Mộc cũng có thể cười vui vẻ đến vậy. Từ lúc bắt đầu làm ở đây đến giờ, trên mặt ngài Mộc tuy lúc nào cũng hiện nụ cười, nhưng đó lại là nụ cười làm người ta kinh sợ. Còn tiếng cười to này lại có thể nghe ra ngài ấy đang sung sướng đến mức nào.

Biệt thự Đồng gia, Đồng Vụ Vân cầm tạp chí được xuất bản bởi tòa soạn Phong Duyệt, ngón tay trắng nõn vuốt ve cầm, chăm chú đọc đọc.

Phùng Vân Tịch bước vào đại sảnh, thấy Đồng Vụ Vân đang mỉm cười, đi đến bên cạnh ả nghi hoặc hỏi, “Vân nhi sao vậy? Có gì vui thế?” Nói xong ngồi xuống bên cạnh ả.

“Mẹ, mẹ xem...” Đồng Vụ Vân cầm tạp chí trong tay đưa cho Phùng Vân Tịch. Phùng Vân Tịch nghi hoặc liếc Đồng Vụ Vân một cái, cầm tạp chí, bỗng dưng cảm thấy bất an. Đem tạp chí giở lên trước mắt Đồng Vụ Vân chất vấn “Vân nhi, không phải do con làm đó chứ?”

Đôi mắt Đồng Vụ Vân xuất hiện một tia nghi ngờ, nhận tạp chí từ tay mẹ rồi hỏi lại, “Mẹ, chẳng lẽ cái này không phải cha với mẹ làm sao?” Cô còn đang tưởng rằng đây là do cha mẹ làm, mẹ hỏi ả như thế thì chắc chắn không phải rồi, vậy rốt cuộc là do ai?

“Đồng gia chúng ta còn đang chờ Mộc Hàn Mặc giúp, dĩ nhiên mẹ với cha con không thể làm vậy rồi. Huống chi vì thấy Đồng Oa Oa xuất giá mà bức bối, cả nhà chúng ta đều không tham dự hôn lễ, làm sao có hình trong đám cưới của bọn họ được?” Phùng Vân Tịch nổi giận tựa vào ghế sofa, bộ dáng có chút vô lực.

Đồng Vụ Vân nhìn nhìn Phùng Vân Tịch, lập tức cười lớn, “Haha... Mẹ, đã có người làm chuyện này, chúng ta cả nhà cũng nên vui vẻ xem kịch đi.”

“Vấn đề là không phải Mộc tổng sẽ nghi ngờ chúng ta đầu tiên sao?” Phùng Vân Tịch nhíu mày xoa xoa huyệt Thái Dương, “Bây giờ là giai đoạn quan trọng nhất, chúng ta không thể động vào Mạc Lăng, chỉ có thể cầu nguyện Mạc Lăng sẽ không nói chuyện bất lợi. Nhưng khó có khả năng mà hấn không nói, cho nên phải để Mộc Hàn Mặc giúp chúng ta cứu sống công ty càng sớm càng tốt.”

Đồng Vụ Vân liền tưởng tượng đến cảnh ả bộ dáng bần hèn, mặc quần áo rẻ tiền, làm công việc lương ba cọc ba đồng, nhất thời phát điên, “Mẹ, vậy chúng ta phải làm sao?”

Đồng Vụ Vân nắm tạp chí trong tay, không ngừng run run, quăng cũng không được mà không quăng cũng không được.

Phùng Vân Tịch nắm hai tay lại với nhau, đứng lên đi qua đi lại, “Làm sao đây? Làm sao đây? Giờ chỉ có thể tìm cha con về, bảo ông nói rõ ràng với ngài Mộc.” Nói xong cầm lấy điện thoại trên bàn.

Đồng Vụ Vân chợt nghĩ ra gì đó, để lại bàn tay đang định nhắc ông nghe lên, vội vàng nói, “Mẹ, giờ nếu cha đi tìm ngài Mộc nói chuyện sẽ chỉ khiến chúng ta càng bồi càng đen thôi. Nếu hiện tại Mộc tổng không hỏi tới, chúng ta làm bộ không biết, không phải mọi sự đều tốt đẹp sao?”

“Chuyện trên thương trường không phải cái đầu đơn thuần của con có thể tưởng tượng ra đâu.” Phùng Vân Tịch nhíu mày, trừng mắt nhìn Đồng Vụ Vân...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vào Tù

Phùng Vân Tịch chưa để ý tới lời nữ nhi nói, nhấc điện thoại lên, bấm số điện thoại văn phòng của Đồng Vân Phong “Alo” Giọng nói ngọt ngào của nữ thư ký truyền đến vào tai của Phùng Vân Tịch.

Phùng Vân Tịch ngồi ngay ngắn trên ghế salon, hai chân trắng nõn chồng lên nhau. Tay phải cầm điện thoại, tay trái đặt trên đùi, giọng nói ra lệnh “Chuyển máy cho tổng giám đốc”.

“Là phu nhân sao?” giọng nói ngọt ngào của thư ký truyền đến cùng với tiếng thở dốc, cũng như là thở phào nhẹ nhõm, và hoảng hốt nói: “Phu nhân, tổng giám đốc bị cục công an mang đi trước khi ngài gọi tới nửa tiếng trước”.

“Cái gì, tại sao lại như vậy?” Phùng Vân Tịch kinh hoàng hỏi, vốn là hoảng hốt nhưng giờ phút này lại vô thần âm đạm, dáng vẻ đoan trang trong nháy mắt xui lơ dựa vào ghế sofa để chống đỡ thân thể “Chuyện gì đã xảy ra, nói rõ ràng?”.

Nữ thư ký điều chỉnh âm thanh, mấy giây sau thanh âm vững vánh trả lời “Phu nhân vừa rồi có bốn người mặc cảnh phục đến tìm tổng giám đốc. Hôn nữa, họ còn nói tổng giám đốc buồn lậu, buồn bán người, và có liên quan đến một vụ mưu sát vào mười lăm năm trước, bọn họ cầm chứng cứ đến và mang tổng giám đốc đi”.

Trong nhất Phùng Vân Tịch thoáng hiện lên hàn quang, tức giận chất vấn “Người vì sao không sớm gọi điện thoại cho ta?”.

“Phu nhân, tổng giám đốc vừa bị mang đi thì ngài gọi điện thoại đến cho ta” Nghe thanh âm úy khuất của nữ thư ký truyền đến, Phùng Vân Tịch hồ đồ nói “Tốt lắm, ta biết rồi, người tìm người điều tra là ai làm” Nói xong, Phùng Vân Tịch cúp điện thoại.

Đồng Vụ Vân thấy mẹ cúp điện thoại, thân thể xui lơ trên ghế sofa, dịch chuyển thân thể đến gần Phùng Vân Tịch, hai tay cầm lấy tay trái của bà. Nhíu chặt chân mày lá liễu, lông mi dài vút sáng, ánh mắt khẩn trương hỏi: “Mẹ, cha tại sao lại có liên quan đến vụ án mưu sát mười lăm năm trước” Mười lăm năm trước, khi đó nàng mới bảy tuổi.

Phùng Vân Tịch liếc mắt nhìn thấy bộ dáng lo lắng của con gái, dè xuống sợ hãi trong lòng, nắm chặt lấy hai bàn tay của Đồng Vụ Vân trấn định trả lời “Cha con nhất định là bị người khác hãm hại” Mười lăm năm trước bọn họ có tham gia trong một vụ án mưu sát, còn buồn lậu súng và người là tuyệt đối không có.

Đồng Vụ Vân tròn to hai mắt, mặt mũi đầy nguy hoặc “Người nào mà muốn hãm hại cha?” Bàn tay nhỏ bé trắng nõn sợ hãi lôi kéo Phùng Vân Tịch, cái này kêu là họa vô đơn chí sao?

Phùng Vụ Vân chưa để ý đến câu hỏi của nữ nhi mà đang lâm vào suy tư. Đến tột cùng là ai? Bọn họ đã đất tội không ít người, nếu không phải lúc này công ty gặp chuyện không may. Bọn họ đến chết sẽ không biết, thân thích cũng toàn là những kẻ giàu đồ bìm leo. Vốn tưởng rằng sẽ như vậy an hưởng đến già, không nghĩ tới...

Công ty sau khi gặp chuyện không may, xung quanh bọn họ điều gặp phải trắc trở, một số đối tác trước kia cũng không chịu giúp đỡ bọn họ.

“Mẹ... mẹ” Đồng Vụ Vân thấy bộ dáng ngơ ngời của Phùng Vân Tịch, đôi bàn tay vội vàng nắm lấy tay của Phùng Vân Tịch. Phùng Vân Tịch phục hồi lại tinh thần, ánh mắt có chút mê mang nhìn qua Đồng Vụ Vân, Đồng Vụ Vân giống như không nhìn thấy ánh mắt của Phùng Vân Tịch, giọng điệu có chút lo lắng dò hỏi: “Mẹ, có người hãm hại cha, thì nhất định sẽ có cách để cứu cha. Mẹ nhanh nghĩ biện pháp đi, không thể để cha có chuyện gì”

Phùng Vân Tịch cúi đầu trầm tư trong giây lát, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt khôn khéo xẹt qua một tia kiên định “Vân nhi yên tâm, mẹ nhất định sẽ đem cha con cứu ra, mặc kệ là trả giá cao như thế nào” Bàn tay hơi có nếp nhăn vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé trắng non của Đồng Vụ Vân.

Đồng Vụ Vân thấy vẻ mặt kiên định của mẹ, nội tâm cũng dần bình tĩnh lại, kiên định gật đầu.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Thiên Long, Oa Oa nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, Mộc Hàn Mặc gọi thư ký chuẩn bị điểm tâm và sữa.

Lúc này, cánh cửa được mở ra, một cô gái có dáng vẻ diễm lệ, mái tóc vàng óng phát ra tia sáng chói mắt, mặc chiếc váy vàng nhạt cực ngắn để lộ ra hai chân thon dài, vóc người hoàn mỹ đi giày cao gót vào văn phòng.

Trong tay cô gái cầm một phần văn kiện, ánh mắt mỉa mai hoặc phong tình vạn chủng, liếc xéo Oa Oa. Không chờ Oa Oa mở miệng hỏi thăm, nàng mở miệng nói: “Tổng giám đốc phu nhân, ngài không cùng tổng giám đốc một chỗ sao?” Đôi mắt thẳng tắp nhìn Oa Oa.

Oa Oa nâng lên hai mắt vô thần, mặt đầy mờ mịt, nghi hoặc hỏi “Mặc đi họp, sẽ nhanh chóng trở lại” Giọng nói ngọt ngào, nụ cười hạnh phúc, lọt vào mắt cô gái “Nguyên lai là như vậy, ‘Tổng giám đốc phu nhân’ ngài đang ở đây thất thần sao? Hai trông mắt vô thần đây” Tổng giám đốc đi họp, nàng biết. Nếu không phải tổng giám đốc đang không có ở đây, nàng cũng không có cơ hội vào đây.

Oa Oa nghe nàng nói đến đôi mắt của mình, lập tức nụ cười hạnh phúc trên mặt biến mất thay vào đó là vẻ âm đạm

Cô gái vươn tay, trước mắt Oa Oa lác lác hai cái, đột nhiên bùng tình “À, ta quên mất, phu nhân của chúng ta là người mù” Hai tay ôm ngực, ngón trở mảnh khảnh đặt ở cằm, thường thức khuôn mặt âm đạm của Oa Oa.

Lúc này đây, Oa Oa tựa hồ nghe được ý tứ châm biếm trong lời nói của cô gái, không khỏi nhíu chặt đôi mày thanh tú “Người là ai, phòng làm việc của

Mặc không phải ai cũng có thể vào, nếu là đến đưa văn kiện, có thể đặt ở trên bàn rồi đi ra ngoài” Tiếng nói mềm mại pha trộn một chút bối rối, lại tràn ngập kiên định đuổi khách.

Cô gái cúi đầu, đem gương mặt xinh đẹp, để xuống trước mắt Oa Oa. Con mắt chớp một cái nhìn chăm chăm vào Oa Oa, lời nói tràn ngập tức nuối “Nhanh như vậy đuổi ta đi sao? Có một số việc người sẽ viễn viễn không biết”

Oa Oa cảm giác được một đạo ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, không được tự nhiên nhích người, vốn là đôi mày thanh tú đã buông xuống lần nữa lại nhíu chặt “Chuyện gì” Học theo Đồng Vụ Vân lúc đối đãi với nàng, nàng có thể có chuyện gì? Nàng bắt quả chỉ là một người mù mà thôi.

Cô gái gật đầu, phi thường hài lòng trong việc đã gọi lên hứng thú của Oa Oa, tiếng nói mềm mại lại lưu chuyển trong tai Oa Oa “Người biết trên web những hình kia là ai phát đi lên sao?”

Oa Oa về mặt mờ mịt, trên web? Ảnh chụp? Quái, ảnh chụp? Nàng như thế nào không có nghe Mặc nói qua đây?

Trên khuôn mặt cô gái bày ra một nụ cười câu người, trong giọng nói lại mang theo gột mình “Thì ra là tổng giám đốc không nói cho người biết a !” Tiện đà thay đổi chuyện “Xem ra người đối với tổng giám đốc có cũng được mà không có cũng không sao”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giản Hiểu Uyển Khiêu Khích

“Có chuyện gì nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng, vọng tưởng phá hư tình cảm vợ chồng giữa ta và Mặc” Oa Oa nhíu chặt lông mày, rồi giãn ra, nâng niu điểm tâm trong khay, lục lọi đặt trên bàn. Tiện đà đưa tay, cầm lấy ly sữa định uống.

Lại bị nữ nhân nhanh chân lấy trước, nữ nhân bưng ly sữa lên, liếc Oa Oa một cái, lắc ly sữa trong ly “Thật không nghĩ tới, ban đầu khi còn ở cô nhi viện là một tiểu quý nhất gan, hôm nay đã thành người mù, còn là tổng giám đốc phu nhân của tập đoàn Thiên Long”

Trong giọng nói có chút hả hê cùng mỉa mai cười nhạo

Oa Oa tròn to hai mắt vô thần, bàn tay nhỏ bé duỗi ra dừng lại ở không trung “Làm sao người biết ta đã từng ở cô nhi viện?” Đối với nàng hiểu rõ như vậy, chẳng lẽ trước kia cũng ở cô nhi viện như nàng? Hay là cô ta điều tra nàng!

“Như thế nào, không nhớ rõ? Tổng giám đốc phu nhân thật đúng là quý nhân hay quên chuyện” Nữ nhân nhẹ nhàng cầm lấy ly thủy tinh lắc ly, đột nhiên buông tay chỉ nghe “phanh” một tiếng lập tức ly sữa rơi xuống đất.

Sữa ở giữa không vắng tung té, rơi vãi ở cả chân ghế sofa, không khí còn phiêu đảng hương sữa.

Oa Oa mặt đầy kinh ngạc, chuyện này là ngoài dự đoán của nàng. Vì tức giận mà hai má đỏ bừng, tràn đầy bất mãn nói “Người vì sao lại làm đổ sữa của ta, ta còn chưa uống, người làm sao lại lãng phí như vậy, bại gia tử” Phản ứng đầu tiên của nàng là lãng phí, bởi vì hành động của nàng ta mà tức giận.

Khuôn mặt cô ta dị thường khó coi, xanh trắng giao nhau “Một ly sữa mà thôi, người đường đường là tổng giám đốc phu nhân, lại đi để ý một ly sữa sao? Chẳng lẽ là Mặc tổng không cho người uống?” Trên khuôn mặt nồng đậm vui vẻ, tiếc hận nói: “Thật là đáng thương, đường đường là tổng giám đốc phu nhân, rõ ràng, uống một ly sữa cũng khó khăn như vậy”

Nghe nàng ta nói như vậy, ngược lại Oa Oa rất là bình tĩnh. Thu tay lại, đặt sau lưng. Nở ra một nụ cười ngọt ngào vui vẻ nói “Ta có thể uống sữa hay không mặc mớ gì đến người?” Ý trong lời nói: Nàng cùng lắm là người ngoài, đây là chuyện của vợ chồng bọn họ.

“Người thật là xấu tự nhiên không liên quan tới ta. Chỉ là cuộc sống của người không dễ chịu, ta liền cao hứng. Ha ha... Người còn nhớ rõ, năm đó anh trai người đánh ta như thế nào không? Khi đó ta mới sáu tuổi, anh trai người lại vặn gãy tay ta. Chỉ bởi vì ta tát người một cái”

Khuôn mặt nữ nhân vốn là nụ cười mê người, giờ đây hai mắt che đầy hận ý, gương mặt xấu xí, vặn vẹo hiện ra, khề mở đôi môi đỏ mọng “Người biết hiện tại trên mạng họ mắng người như thế nào không? Tiện nhân, đoạt người yêu của chị gái, là tiểu tam, còn khó nghe hơn người biết là như thế nào không?”

Trong đầu Oa Oa xuất hiện hình ảnh ở cô nhi viện, nội tâm sáng rõ. Chỉ là không nghĩ tới chuyện cách đây mười mấy năm, nàng ta còn nhớ rõ như vậy, có thể thấy nàng ta hận nàng sâu như thế nào “Trên mạng người ta tại sao mắng ta? Ta khi nào đoạt bạn trai của Đồng Vụ Vân”

“Còn có, Giản Hiểu Uyển, lúc ấy ta cũng không có chọc giận người. Là chính người không có lý do tự nhiên tát ta, anh trai ta đúng lúc nhìn thấy, mới thay ta trút giận” Không nghĩ đó lại là lý do nàng bối mớ ngày hôm nay.

Oa Oa chưa dứt lời, khuôn mặt Giản Hiểu Uyển cứng ngắt vụn vụn hơn, nắm đó nàng ở cô nhi viện, bởi vì bộ dạng của nàng đáng yêu, viện trưởng đối với nàng thương tiếc. Ở cô nhi viện mọi người đối với nàng thương yêu cùng chiều chuộng như công chúa cao cao tại thượng “Vậy thì như thế nào? Ai kêu ngươi vừa tới đã đoạt đi hào quang của ta, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người của ngươi”

Oa Oa như có điều suy nghĩ gập đầu, nguyên lai bởi vì lòng hư vinh mới tát nàng. Âm thầm đè xuống cảm xúc không rõ, bình tĩnh nói “Ngươi nói trên mạng chuyện kia là như thế nào?”

“Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta cùng bạn trai đến hôn lễ của Mộc tổng. Chỉ là, đáng tiếc a! Ta có thể nhận ra ngươi, mà ngươi lại không nhìn thấy ta. Sau đó trở về liền viết mọi điều về ngươi lên mạng” Giản Hiểu Uyển có chút hả hê vui vẻ, sớm ôm hận ý trong lòng tràn đầy khoái cảm trả thù.

Oa Oa giờ phút này gợn quá hóa cười “Nguyên lai là như vậy, cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết. Bất quá cho dù ngươi có nói khó nghe hơn nữa ta cũng không nhìn thấy được. gương mặt là nụ cười ngây thơ vô tội.

“Hừ...” Giản Hiểu Uyển thấy không kích thích được Oa Oa, hừ lạnh một tiếng, hất lên cánh tay, âm ỉ xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Mộc Hàn Mặc đứng ngoài phòng làm việc, mặt tràn đầy hung ác nham hiểm nhìn Giản Hiểu Uyển biến mất trong thang máy. Thấy nàng ta đi khỏi, mới bước vào phòng. Nhìn qua Oa Oa cùng điểm tâm, ôn nhu lên tiếng “Oa Oa điểm tâm có ăn ngoan không?”

Nghe thấy Mộc Hàn Mặc hỏi, Oa Oa vội vàng đứng lên đi đến trước mặt Mộc Hàn Mặc.

“Đợi một chút, Oa Oa đừng động” Mộc Hàn Mặc thấy dưới chân nàng có mảnh kính vỡ, không khỏi nhíu mày. Nâng chân thon dài, bước đến bên cạnh Oa Oa thuận tay đem nàng bế lên “Thật may là nàng không có dẫm lên nếu không thì đau lắm” Nói xong nhìn sang những mảnh kính vỡ bên cạnh.

Ôm Oa Oa, Mộc Hàn Mặc nhíu chặt chân mày, như thế nào lại nhẹ như vậy? Trong khoảng thời gian này phải bồi bổ cho nàng thật tốt mới được. Trên mặt rõ ràng có chút thịt, sợi tóc dần khôi phục bình thường. Chỉ là, thân thể này ôm lên lại nhẹ như vậy.

Trong giọng nói Mộc Hàn Mặc mang theo một cổ thương tiếc, nhưng trong lòng ngực của hắn Oa Oa lại thấy ấm áp. Khuôn mặt đáng yêu nở nụ cười mê người, ngọt ngào, khe khẽ đôi môi đỏ mọng “Sẽ không, có anh ở đây sẽ không để cho em bị thương”

Thấy Oa Oa tràn đầy tín nhiệm đối với mình, Mộc Hàn Mặc tạm thời vứt bỏ suy nghĩ trong lòng, đi tới sofa, Mộc Hàn Mặc nghiêng người ngồi trên sofa, đặt nàng lên đùi. Bàn tay vuốt mái tóc đen của nàng, tràn đầy sủng ái “Nhớ phải mang giày vào nếu không bị thương chính là em đó”

Nói xong, Mộc Hàn Mặc khum lưng nhấc đôi giày màu trắng xang-dan trên mặt đất, ôn nhu mang vào cho nàng.

“Biết rồi, làm sao anh lại nhanh trở lại như vậy?” Oa Oa cảm thấy đôi chân lạnh buốt của mình ấm áp trở lại, mà bàn tay của Mặc đặt ở hông nàng khe khẽ vuốt ve, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là ngọt ngào hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Lấy Đạo Của Người, Trả Lại Cho Người

Mộc Hàn Mặc nửa người trên ngã về phía sau, thoải mái tựa trên ghế sa lon mềm mại, bàn tay nắm thật chặt đặt ở eo mảnh mai của nàng. Để nàng tựa vào trong lòng ngực rắn chắc của hắn “Hôm nay không có chuyện gì trọng yếu, liền kết thúc hội nghị sớm, trở lại xem tiểu bảo bối của ta.” Nói xong, bàn tay thân mật ôn nhu vuốt lên tóc của nàng.

Oa Oa nụ cười ửng đỏ, ngượng ngùng vùi vào cái ấm áp trong ngực, dùng giọng điệu hỏi thăm, âm thanh buồn bực “Vừa rồi có một nữ nhân đã tới.” Lời nói trong lúc đó hiển thị rõ sự nghịch ngợm.

“Ai to gan như vậy?” Mộc Hàn Mặc con mắt thâm thúy u lãnh, đáy mắt nổi lên một hồi thị huyết hàn quang.

Trên mặt vui vẻ không giảm, sủng ái nói một câu, liền không có đoạn sau.

Oa Oa nâng cánh tay trắng nõn lên, khoác ở cổ của hắn, nâng lên cái đầu nhỏ. Chu môi đỏ mọng, giả vờ giọng điệu tràn ngập ghen tuông, nghiêm nghị dò hỏi “Nàng đến nói với em là em không xứng với anh, để cho em rời khỏi anh. Nói, nàng có phải hay không là nữ nhân của anh?”

Mộc Hàn Mặc che đáy mắt hàn quang lại, con mắt đựng lên nhu tình “Nữ nhân của anh chỉ có một, bây giờ đang ở trong lòng anh, tiểu bảo bối.” Tiếng nói tràn đầy ôn nhu sủng ái.

“Hừ! Kia vừa rồi nữ nhân tại sao tới tìm em a?” Oa Oa ‘hừ’ một tiếng, chu cái miệng nhỏ nhắn, cổ lấy đồ thẩm hai má. Tay buông lỏng cổ của Mộc Hàn Mặc, hai tay ôm ngực, uốn éo mở cái đầu nhỏ.

Mộc Hàn Mặc tà khí cười một tiếng, nghiêng người, gương mặt tuần tú có xát gò má của nàng, thừa cơ nàng không để ý trộm hương trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng, dùng giọng điệu trêu tức nói ra "Nàng vì cái gì tìm em, em cần phải so với ta rõ ràng đi!" Bàn tay ầm áp đi vào dưới nách của nàng, gãi ngứa nhột.

Oa Oa kịp thời bắt lấy bàn tay to của hắn, tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, mặt mũi tràn đầy ai oán "Anh... anh... anh gian trá." Có chút khiếp đảm buông hắn ra kia ầm áp bàn tay, lục lọi chỗ nàng vừa mới ngồi.

Mộc Hàn Mặc thấy nàng lục lọi không có kết quả, lại thấy ngón tay mảnh mai trắng nõn phía trước, có một bộ sách điện thoại di động yêu thích màu hồng phấn. Đây bộ sách điện thoại di động yêu thích, là hắn đưa cho nàng, ngụ ý vì cho nàng lựa chọn một cái yêu thích. Còn giúp nàng sử dụng như thế nào, nhớ kỹ chức năng bên trong của nó.

Dưới bàn tay nóng bỏng ra, nhẹ nắm mu bàn tay nàng, đem tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên điện thoại di động yêu thích màu hồng phấn kia. Ở một khắc chạm vào chiếc điện thoại di động kia, khuôn mặt nhỏ nhắn của Oa Oa nở ra nụ cười hưng phấn, khóe miệng kéo ra độ cong hoàn mỹ.

Oa Oa đem di động nắm trong tay thả tới trong lòng bàn tay của hắn, nghịch ngợm cười một tiếng, vô thần hai tròng mắt giờ phút này phảng phất tràn trề sắc thái. Tiếng nói mềm mại thanh thúy ầm lòng người vang lên "Tất cả nội dung trong lúc nói chuyện, đều ở bên trong, chính anh nghe đi!"

Mộc Hàn Mặc con mắt tinh mịch nổi lên nồng nặc vui vẻ, không nghĩ tới nàng thông minh như vậy, biết rõ ghi âm đoạn đối thoại lại. Ngón tay cái tại màn hình bên trái điểm một cái, bên trong Oa Oa cùng Giản Hiểu Uyển nói cái gì, lần nữa vang lên trong phòng làm việc.

Mộc Hàn Mặc hé miệng cười một tiếng, lần nữa trên cùng màn hình điểm một cái hủy bỏ "Bảo bối thật thông minh." Thật giống như khen thưởng bình thường, tại trên môi đỏ mọng của nàng nhẹ mỗ một chút.

Oa Oa khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ hồng, cái đầu nhỏ yếu ớt gục trên bờ vai khoan dung, đem đầu tất cả trọng lực ký thác đến trên vai của hắn. Giống như oán hận khe hở đôi môi kiều điểm ướt át "Anh giấu điểm em."

Mộc Hàn Mặc hiểu ý nàng là gì, bàn tay từ tóc của nàng đến lưng "Anh chỉ nhớ em thật vui vẻ, những chuyện khác, đều giao để anh xử lý. Huống chi, chuyện này trợ lý đã xử lý tốt."

"A! Sữa đã đổ xuống, không thể lãng phí a!" Oa Oa cái đầu nhỏ gác trên vai hắn cười duyên nói.

"Anh nghĩ làm như thế nào?", Mộc Hàn Mặc con mắt tràn ngập ôn nhu sủng ái chứa đầy vui vẻ, bàn tay dịu dàng vuốt tóc của nàng, vì nàng mà chỉnh lại những sợi tóc có vẻ mất trật tự.

Oa Oa giờ tay lên, ngón tay cái cùng ngón trỏ qua lại sờ lên cằm, nhíu mày trầm tư. Đột nhiên, âm hiểm cười hai tiếng, khe hở cái miệng nhỏ nhắn kiều điểm ướt át, lâm lâm nói "Hắc hắc... Chúng ta sẽ gây ông đập lưng ông."

Mộc Hàn Mặc ý cười đầy mặt, trong mắt đầy tràn nhu tình, khóe miệng xẹt qua một nụ cười say lòng người "Tốt! Anh nói cái gì chính là cái đó." Tiễn đà nói sang chuyện khác "Hiện tại, chúng ta về nhà trước đi! Anh trai buổi tối muốn tới ăn cơm tối, chúng ta về sớm một chút chuẩn bị."

Oa Oa trong lòng ầm áp, một hồi cảm thán, nàng cũng có nhà. Ngôi nhà ầm áp hạnh phúc, có một nam nhân yêu nàng, đau nàng, che chở nàng. Giương cao cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra nụ cười mê người, nhẹ giọng hỏi "Hiện tại công việc của anh đã làm xong sao?"

Mộc Hàn Mặc con ngươi đầy tràn ôn nhu thương yêu, tiếp xúc khuôn mặt mềm mại của nàng thỏa mãn mà mở ra nụ cười mê người, trong nháy mắt ngốc trẻ, lập tức phản ứng kịp "Hiện tại mới bốn giờ hơn, công việc ngày mai cũng có thể làm tiếp."

"Bây giờ còn sớm, sáu giờ trở về cũng còn kịp. Nói sau, trong biệt thự không phải là có người giúp việc sao! Gọi điện thoại cho quản gia, là được rồi a! Người trước đem công việc làm xong, việc hôm nay hôm nay làm, nếu không để ngày mai gộp lại sẽ rất mệt mỏi."

"Bảo bối nói rất đúng, vậy em theo giúp anh cùng nhau làm." Mộc Hàn Mặc trêu chọc nói, nhẹ nhàng lưu loát ôm lấy thân thể xinh xắn lạnh lợi Oa Oa, thân hình đứng lên thon dài cao ngất, mở ra bắp đùi thon dài, sai bước hướng bàn làm việc đi đến. Oa Oa đáng thương móp méo móp méo cái miệng nhỏ nhắn "Em lại không thể giúp anh làm, còn sẽ ảnh hưởng đến tiến trình công việc của anh."

Khi Oa Oa đang khi nói chuyện, Mộc Hàn Mặc đã ôm nàng đi tới ngã rẽ trong bàn làm việc, ngồi ở trên ghế da màu đen của tổng giám đốc. Đặt nàng lên trên đùi, cánh tay rắn chắc ôm nàng vào trong ngực, bàn tay nóng bỏng nắm cả eo của nàng, tiếng nói làm cho người ta mê say từ tính vang lên "Bảo bối, em ở bên cạnh anh, anh mới có thể càng thêm chuyên chú xử lý công việc, em là động lực để anh công tác."

Nói xong, từ trong túi áo tây phục lấy điện thoại di động ra, truyền ra điện thoại, chuyển được sau, nhàn nhạt lên tiếng "Tiêu trợ lý, đến phòng làm việc một chuyến."

"Cũng biết ông xã là tốt nhất." Oa Oa làm nũng nói, bàn tay nhỏ bé lục lọi gương mặt tuần tú của Mộc Hàn Mặc, tìm đúng vị trí hôn xuống. Mộc Hàn Mặc lại đúng lúc nghiêng đầu, hai cánh môi lại đụng nhau, lập tức cúi khò lửa bốc, hùng hực thiêu đốt, không thể tự chủ.

Oa Oa kinh ngạc tròng lớn hai tròng mắt vô thần mà mờ mịt, một đôi trắng nõn bàn tay nhỏ bé trượt, chống đỡ bộ ngực nóng bỏng của hắn, muốn đẩy ra.

Mộc Hàn Mặc ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, đem nàng bao vây phía dưới cơ thể nóng bỏng của hắn, máu từ từ sôi trào. Ngâm lấy cánh môi mỏng của nàng, từ từ mút thỏa thích, cắn xé, phác họa môi của nàng. Oa Oa không chịu nổi khiêu khích của hắn, bắt đầu rỉ rả tại trong ngực của hắn,

nhẹ nhàng chậm chạp đứng lên đáp lại...

Đang hai người hôn hết sức khó khăn, ‘đồng, đồng, đồng’ ba tiếng âm thanh gõ cửa kiếng vang lên.

Mộc Hàn Mặc âm thầm áp chế dục vọng đang sôi trào trong cơ thể, buông môi đỏ mọng của Oa Oa ra, điều chỉnh tư thế một chút. Âm thanh hăng giọng "Tiến đến." Tiếng nói ôn nhuận như ngọc lại trộn lẫn một chút khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Cầu Người

Tiêu Mạnh lên tiếng đẩy cửa vào, đứng ở bên trong cửa. Ủy khuất ba mươi độ, nhẹ một chút cúi đầu, giọng nói cung kính cẩn thận "Tổng giám đốc." Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mộc Hàn Mặc cùng Oa Oa ôm nhau mà ngồi, đôi mắt khôn khéo kính cẩn trong gọn sóng không sợ hãi, sớm đã thấy nhưng không thể trách.

"Tiêu trợ lý, trong điện thoại di động này có một phần văn kiện trọng yếu, người cầm đi xử lý một chút. Sau đó, phóng lên trên mạng, hơn nữa một phần lên radio của thành phố H, một tuần lễ, mỗi ngày đều truyền ra truyền hình, ta muốn nghe được đoạn đối thoại này."

Mộc Hàn Mặc cầm lấy điện thoại di động trên bàn vuốt vuốt, một bộ dáng nhàn nhả không sao cả. Tiêu trợ lý nâng lên thân hình gầy gò bấp bẻ thon dài, đi vào ngã rẽ trước bàn làm việc, hai tay đón qua di động "Vâng, tổng giám đốc, nửa giờ sau ngài có thể chứng kiến tin tức."

Mộc Hàn Mặc lấy được khẳng định đáp án, hài lòng gật đầu "Uh, đi xuống đi!" Lập tức tầm mắt nóng bỏng dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn Oa Oa.

Tiêu trợ lý cung kính gật đầu, lẳng lặng lui xuống.

Mộc Hàn Mặc ôm cô dâu nhỏ nóng lên một phen, bắt đầu xử lý công việc... Đợi đến lúc Mộc Hàn Mặc làm xong tất cả công tác, đã là tới gần chạng vạng. Trờ lại biệt thự, cùng nhau ăn tối.

Đồng gia nhưng lại một mảnh âm đạm, tĩnh lặng không tiếng động. Vạn bất đắc dĩ phía dưới, Phùng Vân Tịch mang theo lễ vật đi vào thành phố H ở Y khu của nhân viên quan chính, ở ngoài tiểu khu, bị cảnh vệ ngăn lại. Phùng Vân Tịch chỉ đành phải xuống xe, đi bộ đến 3km bên ngoài.

Duỗi ra cánh tay trắng nõn, ngón trở mảnh khảnh ấn lên chuông cửa ‘ding ling ling...’. Chỉ trong chớp lát liền nghe bên trong truyền đến tiếng bước chân kéo dài, ‘răng rắc’ một tiếng, cửa được mở lên. Một người trung niên nam tử xuất hiện ở cửa, vóc người hơi lợ và đầy đặn, vốn còn có thể được coi là khuôn mặt thanh tú, cũng bị thịt béo vốn có trên mặt hủy hoại dung mạo.

Một đôi lông mày rộng ngắn cùng một đôi mắt khôn khéo mị hi khê mở, dưới sống mũi một đôi môi sưng mẩn "Ồ, đường đường tổng giám đốc phu nhân tập đoàn Phong Vân cũng sẽ đến ngôi nhà đơn sơ của ta đây sao, hiếm thấy a!" Giọng nói mỉa mai khinh thường, làm cho Phùng Vân Tịch nhũn mày, mắt phượng có vẻ không vui, nếp nhăn hơi lộ trên mặt lại treo theo nụ cười nịnh nọt "Tam ca, người ăn cơm chưa?" Trái tay gắt gao siết chặt tay phải, tay trái khớp xương trắng bệch, giống như đang ấn nhẫn.

"Lần này đến đây có chuyện gì, đừng quanh co lòng vòng." Nam tử nhũn chặt mày, phảng phất giống như bình thường xuống dốc sườn núi. Mị hi mắt tràn đầy cảnh giác, không muốn cùng nàng nhiều lời.

Phùng Vân Tịch mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ, một đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn giao ác, ma sát lẫn nhau. Trừ trừ một lát, khê mở môi mòng đỏ tươi "Tam ca, lần này tiểu muội vì sao đến đây, chắc hẳn Tam ca đã biết trong đó có nguyên do."

Nam tử nhàn nhạt liếc nàng một cái "Ta cũng không phải con giun trong bụng người." Ngừ điệu mỉa mai từ trong môi đầy nở nang toát ra, đem Phùng Vân Tịch chặn trở về.

Phùng Vân Tịch sắc mặt khó xử, xanh trắng giao nhau, lại không thể phát tác, hiện tại nàng là có việc cầu người "Tam ca, Vân Phong bị người hãm hại, hiện nay người vẫn còn ở trong lao, muốn mời Tam ca hỗ trợ, cứu Vân Phong ra." Ngón giữa ẩn nói khép nép, nam tử càng tăng vẻ kiêu căng "Ta họ Lâm, người họ Phùng, chúng ta cũng không phải thân huynh muội, ta không có nghĩa vụ giúp người cứu chồng."

Năm đó hẳn mới từ trường cảnh sát đi ra, muốn thỉnh bọn họ tìm xem quan hệ, cho hẳn tìm một chức cao hơn trong sở. Lại bị nàng quả quyết cự tuyệt, còn làm nhục hẳn một phen, hiện nay nàng cũng có lúc phải nhờ vả người, hừ!

Phùng Vân Tịch trong mắt ón lạnh dị thường, trên mặt có chút ít không nhìn được, lại vẫn yếu điểm đánh phụ họa "Dạ dạ dạ, Lâm tam ca. Người hãy giúp tiểu muội đi! Chỉ cần Tam ca chịu giúp tiểu muội lúc này đây, Tam ca nghĩ muốn cái gì đều được."

"Mặc kệ cái gì đều được?" Lâm tam ca mị mị trong mắt hiện lên tham lam, lập tức che giấu rồi biến mất.

Phùng Vân Tịch gặp Lâm tam ca nhà ra, phảng phất bắt được cây cỏ cứu mạng bình thường, gật đầu liên tục "Chỉ cần Tam ca chịu giúp tiểu muội lúc

này đây, Tam ca nghĩ muốn cái gì đều được."

Lâm tam ca cao thấp đánh giá nàng một cái, ngón tay cái cùng ngón trỏ sờ lên cằm, dâm tà vui vẻ nổi lên khoe miệng "Hắc hắc, ta nghĩ muốn người?" Phùng Vân Tịch trong nháy mắt ngốc trệ, mặt mũi tràn đầy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng, rất nhanh đã che giấu, trong giọng nói lại vẫn có chút run run "Tam ca, người cùng tiểu muội nói giỡn à?"

Lâm tam ca chưa trực tiếp trả lời Phùng Vân Tịch, hỏi ngược lại "Như thế nào? Không đáp ứng?" Ánh mắt càng thêm dâm tà, sờ lên cằm tinh tế quan sát vóc người óc lòi có lồm của Phùng Vân Tịch giống như ngày xưa. Mặc dù trên mặt của nàng có một chút nếp nhăn, nếu là làm lên đến nhất định là sáng khoái. Ít nhất thị giác cùng cảm giác tốt, sẽ phải chịu thỏa mãn rất lớn.

Phùng Vân Tịch nhìn ánh mắt cùng trong giọng nói của hắn, tràn đầy dâm ý, không khỏi lòng bàn tay đỏ mồ hôi lạnh, lời nói xoay chuyển, dĩ thường kiên định nói "Tam ca, ngoại trừ chuyện này bên ngoài, tiểu muội cái gì cũng có thể đáp ứng người." Nàng cũng đã hơn 40 tuổi, bây giờ còn nghĩ muốn nàng.

"Nếu vậy, người đã không đáp ứng, vậy thì miễn. Ta liền nghĩ muốn tổng giám đốc phụ nhân tập đoàn Phong Vân là cái tư vị gì, làm cho cái người kia luôn tự cho là đúng bị cấm sừng." Lâm tam ca mặt tràn đầy đáng tiếc khoát khoát tay, làm bộ muốn đóng cửa.

Phùng Vân Tịch vội vàng đẩy cửa sắt màu xanh biếc "Tam ca cầu xin van người, chỉ cần người giúp đỡ tiểu muội lúc này đây, ta quỳ xuống trước mặt người cũng có thể." Mặt mũi tràn đầy khẩn trương, hiện tại quỳ xuống tính cái gì? Tại thời khắc này, nàng mới lĩnh ngộ đến. Tự tôn so với những ngày tốt lành thì tự tôn cái gì cũng không bằng, chỉ cần cứu hắn ra, hết thảy đều tốt.

"Không có thương lượng, người không đáp ứng, vậy người đi đi! Đừng ở chỗ này quấy rầy những người khác nghỉ ngơi, cãi nhau cũng không giống như người 'Đồng phu nhân' biết làm chuyện này." Lâm tam ca không chịu nhượng bộ, đưa tay làm bộ lần nữa muốn đóng cửa lại. Phùng Vân Tịch gắt gao chống đỡ cửa sắt, vẫn không chịu nhả ra "Tam ca, người là phó bộ trưởng bộ công an của thành phố H, chỉ có người mới có thể giúp chúng ta. Ta cho người một trăm vạn, một trăm vạn được hay không? Số tiền này đủ rồi người dùng cả đời."

Lâm tam ca nhìn xem nàng ánh mắt cầu khẩn, như muốn nhả ra bộ dáng, lời ra khỏi miệng lại hoàn toàn ngoài dự liệu của Phùng Vân Tịch "Đúng rồi, ta còn quên mất, các người Đồng gia rất có tiền. Vậy thì cùng ta ngủ một đêm, cộng thêm một trăm vạn."

"Tam ca, ta cho người hai trăm vạn, hai trăm vạn được hay không? Ngoại trừ làm cho ta và người cùng nhau *, ta đều đáp ứng người." Phùng Vân Tịch vẫn chưa từ bỏ ý định cò kè mặc cả. Lâm tam ca tâm động, cúi đầu trầm tư, bỗng nhiên ngừng đầu. Trên mặt dâm tà không giảm "Người đã không chịu theo giúp ta một đêm, vậy hãy để cho nữ nhi xinh đẹp của người theo giúp ta một đêm đi!"

Phùng Vân Tịch khiếp sợ tại chỗ, đưa hai tay chống đỡ cửa sắt hai, trong nháy mắt vô lực. Không nghĩ tới, hắn sẽ nói ra những lời như vậy, đây cũng cùng cảm thú có gì phân biệt?

Lâm tam ca thấy nàng thật lâu chưa có động tĩnh, nhìn không được tàn nhẫn nói "Bất luận như thế nào, người không theo giúp ta, vậy thì con gái của người theo giúp ta, chính người nhìn xem mà làm." Lời này vừa nói ra, đoạn tuyệt tất cả đường lui của Phùng Vân Tịch, khi nàng ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy bình tĩnh, hung ác quyết tâm "Tốt, liền do Vân nhi cùng người một đêm."

Phùng Vân Tịch đáy mắt nổi lên ón lạnh khiếp người, trong nội tâm sớm đã có quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giao Dịch Thân Thê (1)

Lâm tam ca đôi mắt nhỏ khôn khéo liếc Phùng Vân Tịch một cái, bực mình thúc giục "Vậy thì gọi nàng đến đây đi! Đừng lãng phí thời gian của ta nữa." Một đôi bàn tay hơi lộ vẻ dài rộng dầu mỡ ma sát lẫn nhau, cho thấy hắn giờ phút này không thể chờ đợi được.

Trên mặt trái xoan hoàn mỹ tràn đầy nụ cười lạnh của Phùng Vân Tịch, tiếng nói mềm mại đầy dẫy nịnh nọt và ý tứ hàm súc "Vâng, Lâm tam ca chờ." Trong nháy mắt xoay người, trong mắt phượng tràn ngập chán ghét cùng hung ác. Móc ra trong túi xách chiếc điện thoại di động màu đỏ, bấm số điện thoại của Đồng Vụ Vân "Vân nhi, con lập tức đến khách sạn Phong Thành, Tam ca con đã đáp ứng giúp chúng ta, chúng ta cùng nhau cảm ơn hắn."

"Tốt! Mẹ người cùng Tam ca đến khách sạn trước, con đi đổi bộ y phục, lập tức liền đi qua." Khó có thể áp chế thanh âm hưng phấn, từ lời nói truyền ra.

"Uh, nhanh lên tới đây đi!" Phùng Vân Tịch giọng nói nghe giống như bình tĩnh, tay cầm điện thoại di động lại đang run rẩy. Cứ như vậy đem Vân nhi cho hắn sao? Vân nhi mặc dù không phải là lần đầu tiên cùng nam nhân lên giường, nhưng là, đối mặt với nam nhân xấp xỉ tuổi ba mình, khi đó, nàng sẽ có phản ứng gì?

Không, không thể mềm lòng, nữ nhi là tim của nàng. Có thể, nếu ông xã xảy ra chuyện gì, thì nàng cùng nữ nhi đều mất đi chỗ dựa, cũng sẽ không có ngày tháng tốt lành. Nếu nàng cùng hắn một đêm, cứu ra ông xã, ông xã sau khi biết, hẳn khẳng định cùng nàng ly hôn, đến lúc đó các nàng càng thêm

không có trải qua những ngày tháng tốt được, lựa chọn tốt nhất vẫn là do Vân nhi thay thế.

Vân nhi hiện tại trẻ tuổi, cũng không có lập gia đình, sẽ không phải chịu ảnh hưởng lớn như vậy, chắc hẳn mình cũng có thể lí giải cho nàng hiểu.

Vào ngày lúc Phùng Vân tịch xoay người, lễ vật trước cửa sắt đã không cánh mà bay, Lâm tam ca cũng đã mặc chỉnh tề, tại một thân tây trang màu đen, thân hình hơi lộ vẻ cân xứng một chút, trên khuôn mặt nở nang treo đầy nụ cười tùy ý.

Đều nói người dựa tây trang, Phật dựa kim trang, một chút cũng không giả.

"Lâm tam ca, người đã đều chuẩn bị xong, vậy chúng ta sẽ xuất phát đi!"

Nói xong, Phùng Vân Tịch liền xoay người hướng thêm đá bước đi, Lâm tam ca thấy nàng cử động liền sáng tỏ lần này là đúng ý hắn, không khỏi khinh miệt cười một tiếng, mặt mũi tràn đầy hồ hững, khoe miệng treo lên nụ cười vui vẻ đậm tã. Xoay người lại đóng cửa, đem cái chìa khóa phổng để ở trong túi quần, theo nàng xuống thêm đá, hai người lần lượt bước đi trên con đường nhỏ tràn đầy hoa thơm tỏa ra trong bồn của tòa cao ốc.

Lâm tam ca bước qua vài bước lớn, bước đến bên cạnh Phùng Vân Tịch, cùng nàng sóng vai mà đi.

Ngoài tòa nhà, Phùng Vân Tịch dẫn Lâm tam ca đi vào một chiếc xe màu trắng đỗ tại chỗ đó, hai người lần lượt ngồi vào xe, chiếc xe chạy băng băng nghênh ngang rời đi...

Khách sạn Phong Thành ở trong thành phố, tuy là tới gần Âm Dạ, cái khu vực người đến người đi nối liền không dứt, tiếng người huyền ảo. Một chiếc xe con màu trắng dừng ở khách sạn Phong Thành ngoài chỗ quy định đậu xe. Trên đường cái đèn hồng chớp động không ngừng, các quán rượu, quán cơm, trong quán ngọn đèn bao phủ.

Phùng Vân Tịch cùng Lâm tam ca đồng thời mở cửa xe, đi ra khỏi xe, đóng cửa xe. Con người tràn đầy ớn lạnh thay về ôn nhu nịnh nọt vui vẻ, yên lặng giờ tay mời.

Lâm tam ca tự động bỏ qua vẻ mặt nịnh nọt của nàng, ‘đùng’ một tiếng đóng cửa xe, hướng cửa khách sạn đi đến. ‘chúp’ hai tiếng, Phùng Vân Tịch khóa xe lại, theo sát sau lưng Lâm tam ca, hướng về phía khách sạn Phong Thành xa hoa bước đi.

Khách sạn Phong Thành là một tòa nhà cao cấp hội sở, cũng là câu lạc bộ, nhà hàng Tây, đồ ăn Nhật, món ăn Quảng Đông, quán bar, giải trí trung tâm, SPA, đại sảnh yến hội.

Bước vào trong quán rượu, bốn phía có thể thấy được màu đỏ sậm cùng màu vàng kim của trang sức đan xen nhau cùng một chỗ. Đèn treo trên đỉnh có màu xanh đậm, trên mặt đất là vô số ánh sao yếu ớt, nhìn vào liền có một cảm giác choáng váng.

Lúc này, lúc này một người nhân viên phục vụ mặc trang phục màu đỏ, chân đi giày cao gót, đi đến bên trái Phùng Vân Tịch. Khom người, gật đầu "Xin hỏi hai vị có hay không đặt trước?" Mặt mũi tràn đầy hiền hòa, giọng nói cung kính.

"Là một vị gọi Đồng Vụ Vân tiểu thư đặt bữa." trên mặt trái xoan tràn đầy lạnh nhạt hơi nếp nhăn của Phùng Vân Tịch, giọng nói lạnh lùng, làm cho nhân viên phục vụ càng thêm cung kính, duỗi ra cánh tay thon, mở ra bàn tay, làm một tư thế đưa tay ra hiệu xin mời.

"Thỉnh hai vị đi theo ta, Đồng tiểu thư đang ở phòng bao tại lầu ba số 308."

Phùng Vân Tịch vẫn lạnh nhạt gật đầu, đang cùng người phục vụ bên cạnh nói. Lâm tam ca mị mắt đánh giá chung quanh, khoe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ rất hài lòng với trang trí nơi này, quan sát đồng thời, cũng không quên cùng Phùng Vân Tịch sóng vai mà đi.

Đi vào ngã cua, người phụ vụ dẫn họ lên bậc thang.

Bước lên bậc thang cuối cùng của lầu hai, Lâm tam ca đứng ở lầu ba, nhìn xem hành lang gấp khúc tráng lệ, tràn ngập phong tình của Địa Trung Hải.

Khúc quanh chính là phòng bao 308, phục vụ phòng bao một tay uốn éo mở then cửa, đưa tay ra hiệu xin mời. Phùng Vân Tịch dẫn đầu bước vào trong phòng chung.

Lâm tam ca tiến vào bao phòng, nhìn thấy Đồng Vụ Vân trong nháy mắt đó, liền bị vẻ phong tình vạn chủng, quyến rũ diêm dúa tư thái, phía dưới huyết khí bành trướng. Trong mắt đậm uế khinh nhờn không hề che giấu, trần trường hiện lên trước mặt Đồng Vụ Vân.

Đồng Vụ Vân nghe thấy tiếng vang mở cửa, mạnh mẽ nghiêng đầu, đã thấy Phùng Vân Tịch đã bước vào trong phòng. vội vàng lên nghênh đón "Mẹ, người đã đến rồi, vị này chính là Tam cữu đi!" Phong tình vạn chủng, lưu loát xoay người lại làm một cái thủ hiệu mời, trong giọng nói lộ vẻ quyến rũ "Tam cữu mời ngồi."

Lâm tam ca nhẹ ‘ừ’ một tiếng, mị mắt không có rời đi khỏi mặt Đồng Vụ Vân, không khách khí ngồi lên trên ghế. Đồng Vụ Vân không vui nhíu mày, may mà Phùng Vân Tịch thấy nàng không thích hợp, kịp thời giữ chặt nàng "Vân nhi, người đi xuống trước gọi thức ăn đi!"

Đồng Vụ Vân cổ quái nhìn xem Phùng Vân Tịch, chậm chạp chưa động. Không hiểu mẹ vì sao gọi nàng đi gọi thức ăn, nơi này là hội sở cao cấp, nhân viên phục vụ sẽ cầm thực đơn đến a!

Phùng Vân Tịch tựa hồ nhìn ra Đồng Vụ Vân nghi hoặc, hướng nàng hung hăng ra hiệu bằng mắt. Mắt đẹp của Đồng Vụ Vân tràn đầy ủy khuất, nhưng

vẫn là ngoan ngoãn lui ra ngoài cửa.

Cho đến khi bóng dáng Đồng Vụ Vân đi ra bao phòng, mâu quang dâm tà của Lâm tam ca vẫn chưa thu hồi, ngón tay thô ngắn sờ lên cằm "Không nghĩ tới a! So với ở trong TV nhìn qua còn muốn mỹ, thật đẹp." Tham lam, dâm uế, hưng phấn, mong đợi tại con người hiện lên.

Phùng Vân Tịch gặp ánh mắt si mê của hắn, lại xem vóc người cùng mặt của hắn, trong mắt để lộ ra chán ghét, mở chân thon dài mảnh khảnh ra, vừa đi vừa nói "Hi vọng Lâm tam ca lấy được điều mình mong muốn, tuân thủ ước định, cứu Vân Phong ra." Đi vào đối diện nghiêng người của Lâm tam ca, ưu nhã chính là đi xuống.

"Yên tâm, sáng sớm ngày mai ta liền đi cục cảnh sát đem Đồng Vân Phong thả ra." Lâm tam ca mâu quang lưu luyến kéo về, lạnh nhạt nhìn thẳng nụ cười nịnh nọt của Phùng Vân Tịch. Cái này Đồng Vụ Vân có thể so với năm đó Phùng Vân Tịch còn nhiều hơn vài phần mỉa sác.

"Vậy là tốt rồi." Phùng Vân Tịch lạnh nhạt gật đầu, từ trong túi xách giữa xuất ra một bao thuốc bột, đặt ở trong chén Đồng Vụ Vân.

Lâm tam ca hứng thú nhìn xem Phùng Vân Tịch, không nghĩ tới nàng đối với nữ nhi cũng ác như vậy, bất quá nàng không hung ác, làm sao có thể làm hắn nếm thử khối thịt béo mềm mại đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Thân Thể Giao Dịch (2)

Đồng Vụ Vân lòng tràn đầy không muốn đi gọi món ăn, trở lại trong phòng bao lại thay nụ cười quyến rũ câu nhân "Tam cửu ta không biết ngài thích ăn món gì, cho nên gọi mấy món ăn nổi tiếng ở Phong Thành."

Lâm tam ca bốt phóng túng dâm tà trong mắt, vẻ mặt tươi cười, nhìn như hòa ái dễ gần nói "Không quan hệ, Tam cửu không kén ăn. Khô cho Vân nhi, uống trước chút nước trà." Thân thể lại nóng bỏng như lửa, hạ thân cứng rắn như sắt.

"Cảm ơn Tam cửu." Đồng Vụ Vân cười nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, duỗi tay trắng nõn mảnh khảnh ra, ưu nhã bùng lên nước trà trước người, khẽ nhấp một cái, nhuận nhuận cánh môi cùng cuống họng.

Phùng Vân Tịch một đôi mắt phượng quét lấy Lâm tam ca, trong chốc lát lại xem một chút Đồng Vụ Vân. Sắc mặt cứng ngắc, dị thường khó xử.

Lâm tam ca giả nghiêm chỉnh ánh mắt, thẳng tắp nhìn chằm chằm Đồng Vụ Vân, bỗng nhiên mở cánh môi thật dày ra "Vân nhi, có cảm giác hay không nóng?" Vốn là tiếng nói trong sáng lại biến thành khàn khàn.

Đồng Vụ Vân nghi hoặc ngừng đầu, mắt phượng tràn ngập mờ mịt mê hoặc lòng người "Tam cửu vì sao hỏi như vậy? Ai nha, Tam cửu mặt của người như thế nào hồng như vậy a! Có phải hay không trong phòng quá nóng? Điều hòa mở vừa phải, đúng mức a!" tiếng nói diêm dúa mềm mại, làm cho Lâm tam ca thân thể phản ứng càng lớn, cái trán rộng lớn toát ra từng giọt mồ hôi, dưới ánh đèn có vẻ lóa mắt.

Phùng Vân Tịch hiểu hắn vì sao lại có phản ứng như vậy, bàn tay nhỏ bé đặt ở trên hai chân căng nắm thành quyền, gian nan khẽ mở cánh môi hồng điểm "Vân nhi, người đỡ Tam cửu đi trong phòng nghỉ ngơi một chút đi!" Lời này vừa nói ra, Đồng Vụ Vân càng cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc liếc mắt nhìn Phùng Vân Tịch một cái, nhìn lại một chút Lâm tam ca tựa hồ dị thường khó chịu, cuối cùng gật gật đầu, đỡ Lâm tam ca dậy đi về phía gian phòng.

Lâm tam ca đi cách một lúc, thật sâu nhìn Phùng Vân Tịch một cái, cho nàng một cái ánh mắt 'hắn rất hài lòng'. Liền tùy ý Đồng Vụ Vân dắt dúi hướng trong phòng bao đi đến, giả vờ thân thể suy yếu, đem sức nặng cả người đều dựa vào trên thân thể mảnh khảnh kia của nàng.

‘răng rắc’ một tiếng mở then cửa, Đồng Vụ Vân nhắm mắt theo đuôi, dị thường gian nan nâng cái thân thể mập mạp kia, tiến vào trong phòng.

Mới vừa đi vào phòng, Lâm tam ca liền trở tay đóng cửa phòng lại. Đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, mặt tràn đầy dâm tà nhìn Đồng Vụ Vân.

Đồng Vụ Vân tựa hồ nhìn ra hắn không có ý tốt, lui cách ba bước, cùng hắn giữ một khoảng cách, rướn cổ lên, nhú chặt chân mày lá liễu, khẽ mở môi đỏ mọng "Tam cửu, người không phải là thân thể không thoải mái sao?" Như thế nào vừa đến trong phòng lại giống như không có việc gì mà như người bình thường đi?

"Thân thể của ta thật là không thoải mái, cho nên, cần người tới để cho ta thoải mái." Lâm tam ca không che dấu khát vọng trong mắt chút nào, xoa tay, mở miệng lời nói khinh bạc. Phối hợp với hình tượng của hắn giờ phút này, làm cho người ta cảm giác hắn chính là cảm thú, ngay cả cháu gái đều nghĩ muốn.

Đồng Vụ Vân nhìn chung quanh, cửa gian phòng này đã bị hắn khóa, lòng càng thấp thòm bất an hơn. Nghe theo lời hắn, trong nháy mắt sáng tỏ, gương mặt xinh đẹp quyến rũ biến thành tái nhợt, chân mày lá liễu nhíu chặt, càng thêm chặt chẽ "Người là trưởng bối của ta, tại sao có thể đối với ta như vậy?"

"Đừng cho là người thanh thuần, thân thể và con người càng diễm dứa. Không biết người đã dưới thân bao nhiêu nam nhân thừa hoan vui vẻ, không biết có bao nhiêu người đã xem qua. Đừng cho là ta không biết, nhiều lần ta đều nhìn thấy người cùng nam nhân khác mướn phòng." Lâm tam ca vừa nói ra lời này, Đồng Vụ Vân khuôn mặt càng thêm trắng bệch, lập tức, tròng lớn hai mắt câu nhân, mặt mũi tràn đầy không thể tin, nhẹ lay động tóc dài xoắn đầu vai "Làm sao có thể, ta đều làm rất bí ẩn."

"Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, nhanh lên, nếu không ta khó bảo đảm, cha người có thể còn sống đi ra khỏi ngục giam." Lâm tam ca không chút nào cho nàng mặt mũi, lời nói tàn nhẫn vô tình, đem Đồng Vụ Vân đánh vào tầng mười tám tầng địa ngục "Mẹ ta ở bên ngoài, người cho rằng người có thể đem ta như thế nào?" Đồng Vụ Vân tóm lấy cái phao cuối cùng, cha không thể không cứu, có thể nếu là đáp ứng điều kiện của hắn, chính nàng đều sẽ có cảm giác buồn nôn. Hiện tại mẹ ở bên ngoài, nàng không cần sợ.

Lâm tam ca cười gian hai tiếng, trong tiếng nói hiển thị rõ ý dâm dăng "Hắc hắc, chính là mẹ của người đem người đưa cho ta."

Đồng Vụ Vân bối vì lời nói của hắn chỉ một thoáng tròng lớn đồng tử xinh đẹp, vẻ mặt khó có thể tin "Sẽ không sẽ không, mẹ sao có thể làm như vậy." Đồng Vụ Vân trong nội tâm phức tạp, như thế nào cũng không nghĩ ra là mẹ của mình đưa mình cho một người có thể sánh ngang với cha.

"Người biết mẹ người tại sao lại đem người tặng cho ta không?" Lâm tam ca từng bước từng bước đến gần Đồng Vụ Vân, Đồng Vụ Vân từng bước từng bước lui về phía sau, cho đến khi đi đến trước giường, Đồng Vụ Vân không thể lui được nữa. Lâm tam ca đại nhảy qua một bước, đem thân thể nồng nặc mùi nước hoa và mềm mại của nàng ôm vào trong ngực, tiếng nói như ác ma tại vang vọng bên tai nàng "Bởi vì, nàng không muốn cùng ta ngủ, nghĩ tới vinh hoa phú quý của mình. Cho nên, đem người cho ta, chỉ cần người theo giúp ta một đêm, ta liền cứu cha của người ra."

"Sẽ không, người thả ta ra. Thả ta ra, a..." Đồng Vụ Vân biến máu sôi trào trong dạ dày, liều mạng la hét đầy lòng ngực phi nhiều của Lâm tam ca ra.

Lâm tam ca tại trên khuôn mặt của Đồng Vụ Vân hôn một chút, dâm dăng cười hắc hắc

"Làm sao có thể bỏ qua cho người, mẹ người đã không thể, vậy thì người thay thế nàng, con thay mặt mẹ." Nói xong, đem Đồng Vụ Vân đẩy tới chiếc giường mềm mại, tùy thân thể cũng theo đi lên, đè thân thể mềm mại kia của nàng xuống.

Môi dày trực tiếp hướng cổ mảnh mai trắng nõn của Đồng Vụ Vân hôn tới, không hề thương tiếc gieo xuống mấy viên châu tây.

"Người này cảm thú, thả ta ra." Đồng Vụ Vân bị Lâm tam ca cố định trong ngực, tránh thoát không ra, như con thú bình thường bị vây. Đôi mắt mặc dù rung rung, lại làm cho người có một loại cảm giác thương hại. Thân thể bắt đầu nóng lên, trần trần nhiệt khí phóng tới đỉnh đầu của nàng không ngừng nghỉ.

Lâm tam ca cảm giác được hiệu trên người nàng phát tác, chưa để ý tới lời nói của Đồng Vụ Vân, duỗi một cái tay ra chế trụ hai tay của nàng, đưa đỉnh đầu. cách mặt, tràn đầy dục vọng cùng đói khát.

Đồng Vụ Vân nằm ở dưới thân thể của hắn, liều mạng vặn vẹo, muốn lùi về lại bị kiềm chế ở cổ tay. Vô luận như thế nào cũng tránh không thoát, trong nội tâm đầy sợ hãi cùng buồn nôn, thân thể dâm dăng càng ngày càng nóng rang.

Lâm tam ca thấy nàng liều mạng giãy giụa như một con thú hoang đột nhiên đình chỉ, Đồng Vụ Vân cũng dừng lại vặn vẹo thân thể, hai người kinh ngạc nhìn nhau "Cậu, van cầu người, không nên như vậy. Ta là cháu gái của người a! Người tại sao có thể đối với cháu gái của mình làm chuyện như vậy?" Tiếng nói cầu khẩn uyển chuyển, chẳng những không ngăn cản được dục vọng bành trướng của Lâm tam ca, ngược lại càng cao hơn.

"Đó là không có khả năng, chúng ta cũng không phải là cậu cháu ruột, ta cùng mẹ người bất quá là họ hàng xa." Lâm tam ca vô tình đánh vỡ tất cả hi vọng của nàng. Đồng Vụ Vân trong mắt xuất hiện tuyệt vọng thật sâu, nếu là một loại nam nhân nhất định sẽ mềm lòng, có thể Lâm tam ca là cái biến thái cuồng.

Càng là nhu nhược bất lực, hắn càng ngày hào hứng.

Lâm tam ca chống đỡ không nổi dục vọng càng ngày càng bành trướng, giống như điện cuồng xé nát quần áo của nàng, bàn tay dọc theo đường cong thân thể của nàng sờ mó...

Đồng Vụ Vân đôi mắt dần dần bắt đầu sương mù rời rạc, lâm vào tác dụng của dược hiệu, tùy ý hắn bài bố.

Phùng Vân Tịch ngồi ở bên ngoài, nhìn xem một bàn thức ăn ngon, ăn không biết ngon,

giống như nhai sáp nến. Nghe trong phòng truyền ra từng đợt từng đợt tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng nam nhân gầm nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Lãng Phí Thời Giờ

Khi tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ màu lam sẫm đất, chiếu vào gian phòng trần trụi ảm áp hạnh phúc đó. Chiếc vào hai người đang ngủ trên chiếc giường màu hồng phấn, nam tử khỏe miệng mang theo ý cười, sâu kín mở hai tròng mắt sương mù ra.

Một đôi mắt vốn thâm thúy, sắc bén, u lãnh, khôn khéo, giờ phút này chứa đầy nhu tình. Chỉ vì nàng mà sinh, không oán không hối, cứ việc khổ đợi hai mươi lăm năm, phần tình cảm này vẫn không thay đổi.

Ngón tay thon dài, hiện rõ khớp xương bò lên trên mặt mềm mại của người con gái. Dọc theo khuôn mặt tinh tế mà hai mươi mấy năm nay quá nhiều giấc ngủ của mình. Dè dặt, thật giống như sợ đánh thức nàng, lại hình như là một giấc mộng. Sợ hơi dùng sức một chút, giấc mộng này sẽ biến mất. Cảm thấy thâm nói: Oa Oa, anh cũng đã biết, cứ như vậy lẳng lặng nhìn em, cảm thụ em ở bên cạnh anh, anh đã thỏa mãn rồi.

"Ngô ngô..." Oa Oa tựa hồ cảm giác được hân quý rầy, rên rỉ một tiếng. Quay đầu đi, lưu loát lật người. Đem chân toàn bộ cuốn đi, chân dài trắng nõn thuận thế đá một cái.

Toàn thân giống như một rã rời, đau đớn khó nhin "Ồ... Đau quá." thanh âm yêu kiều lần

nữa vang lên.

Toàn thân trần truồng, lộ ra trước mắt của Mộc Hàn Mặc, vội vàng nghiêng người đem Oa Oa ôm vào trong lòng "Oa Oa, thực xin lỗi, làm đau em rồi." Tiếng nói từ tính trần ngập áy náy. Một đôi tay cánh khỏe mạnh, đem nàng ôm chặt "Oa Oa anh ôm em đi tắm, như vậy sẽ thoải mái một chút." Nói xong, đứng lên đi tới phòng tắm.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng tắm xuyên đến âm thanh, Mộc Hàn Mặc từ phòng tắm đi ra, đem Oa Oa ôm lấy, toàn thân xịch lỏa đi tới phòng tắm.

Cái đầu nhỏ của Oa Oa tựa trên lồng ngực kiên cố không mảnh vải che thân của Mộc Hàn Mặc, đôi mi thanh tú nhũn chặt, chậm rãi mở ra hai tròng mắt sương mù mờ mịt, nhìn người, đau nhức kịch liệt lập tức lan tràn đến toàn thân.

Mộc Hàn Mặc lúc đầu, thấy Oa Oa đã mở ra hai tròng mắt vô thần "Bảo bối ngoan ngoãn, đừng động, nếu không thân thể của em sẽ đau." Mộc Hàn Mặc nghiêng đầu, tại trên trán trắng nõn trơn bóng kia của nàng ấn xuống một cái hôn, nụ hôn bao hàm thương tiếc, yêu thương, áy náy...

Oa Oa hưởng qua đau đớn, quả thật không dám cử động nữa, lẳng lặng tựa ở trong ngực của hắn.

Trong phòng tắm, Mộc Hàn Mặc dịu dàng đem Oa Oa đặt ở trong bồn tắm nước nóng lớn, nước ảm áp trong lan tràn qua vết thương chổng chát trên thân thể của Oa Oa.

Mộc Hàn Mặc cũng lập tức bước vào trong bồn tắm, đưa tay từ trên giá cầm lấy sữa tắm, nặn ra vài giọt chất nhầy màu kem. Bỏ vào trong nước, khuấy một hồi. Sữa tắm lan tỏa ra, hình thành vô số bọt biển, đem thân thể hai người bao phủ.

Trong không khí cũng tung bay chút ít bong bóng năm màu, cả gian phòng tắm tràn ngập mùi hoa sơn chi.

Hai người rửa sạch, mặc xong, Mộc Hàn Mặc đem thân thể Oa Oa nắm ở hai tay trắng kiện, ra khỏi phòng.

"Chính mình đi thôi!" Trên hành lang, Oa Oa nhin không được lên tiếng.

Mộc Hàn Mặc nhẹ chau lại mày kiếm, con mắt đầy tràn nhu tình xem nàng một lúc, khẽ mở môi mòng kêu gọi "Không được, thân thể của em chịu không nổi, ngoan ngoãn để ông xã ôm em đi!" Không có chút nào thương lượng, tìm cái lý do phi thường tốt, một mực từ chối, làm cho Oa Oa ngoan ngoãn câm miệng.

Oa Oa nằm ở trước ngực nóng bỏng, lẩm bẩm nói nhỏ "Anh tiết chế chút, ôn nhu chút ít, em cũng sẽ không không đi được a." Chuối lời nói oán hận vào trong tai Mộc Hàn Mặc, môi mòng của Mộc Hàn Mặc kéo ra nụ cười vui vẻ "Đây là vì anh quá nhớ em, nhất thời kim lòng không được." Ngừ điệu trêu chọc, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ thắm của Oa Oa, chỉ một thoáng hai má đã đỏ hồng.

Thì ra là hắn nghe thấy được, nàng còn tưởng rằng chỉ có nàng tự mình biết nói gì đó.

Thập cấp xuống, đi vào trước bàn thủy tinh, đem Oa Oa đặt ở trên mặt ghế mềm mại. Hắn thì ngồi vào bên cạnh Oa Oa, mang tới bàn điểm tâm đã sớm chuẩn bị tốt bỏ vào trong tay Oa Oa "Ăn đi! Chờ một chút, chúng ta cùng đi công ty."

"Ngô, tốt." Oa Oa cắn một cái điểm tâm, miệng đầy mùi thơm ngào ngạt, nếm không ra hương thơm thích hợp. Giống như mùi hoa quế, lại như hoa cúc hương.

Mộc Hàn Mặc thấy khỏe miệng nàng dính màu trắng bột phấn điểm tâm, duỗi bàn tay ra, ngón tay cái nhẹ nhàng vì nàng lau đi.

Oa Oa bỗng nhiên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn, mơ hồ không rõ dò hỏi "Mộc Lâm đâu?" Sáng sớm hôm qua lúc bọn họ xuống, Mộc Lâm đã ở đây ăn điểm tâm. Hôm nay bọn họ xuống, không có nghe được âm thanh của Mộc Lâm, hơn nữa, không có âm thanh của bát đĩa.

"Nha đầu kia, chắc là đi đâu chơi rồi. Chỉ cần ba mẹ không ở nhà, em aay đa số thời gian đều cùng bạn trai của nàng một chỗ." Mộc Hàn Mặc nghĩ đến Mộc Lâm, không khỏi một hồi bất đắc dĩ.

"A, nguyên lai là như vậy." Oa Oa như có điều suy nghĩ gật đầu, cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng.

Lúc này Mộc Hàn Mặc trong ngực nghe chuông điện thoại di động du dương vang lên ...

Mộc Hàn Mặc không khỏi nhũn mày, móc ra điện thoại di động Felip X810, dè nút trả lời xuống, đặt bên tai. Điện thoại di động truyền đến giọng nói gấp gáp "Tổng giám đốc, Đồng Văn Phong được người ta cứu ra ngoài." Tiêu trợ lý báo cáo, làm cho Mộc Hàn Mặc mày kiếm nhíu chặt, càng thêm nhíu chặt hơn, nhìn thoáng qua Oa Oa ngồi ở bên cạnh ăn bữa sáng ngọt ngào, đứng người lên, cầm di động ra bên ngoài tiểu Dương "Nói, ai làm?"

Con mắt thâm thúy u lãnh sâu không thấy đáy của Mộc Hàn Mặc, hiện rõ hàn quang. Mối mông toát ra lời nói lại ảm áp như gió, truyền tới trong tai Tiêu trợ lý, lại làm cho hắn một hồi kinh hãi "Vâng, vốn là phó bộ trưởng bộ công an, họ Lâm, hắn sáng nay đem Đồng Văn Phong phóng thích vô tội."

"Đi tra rõ ràng, lai lịch của hắn. Gia tăng thu mua tập đoàn Phong Vân, không thể ngừng nghỉ." Xưa nay dân không cùng quan tranh, hắn là người hắc bạch lưỡng đạo, nhưng, công ty nhưng lại bạch đạo, thân phận của hắn bây giờ cũng là bạch đạo, đặc tội quan, chỉ có thua thiệt phần. Bất quá, nếu là đem hắn chọc giận...

"Tốt, giám đốc." Tiêu trợ lý kính cẩn âm thanh truyền vào Mộc Hàn Mặc trong tai, Mộc Hàn Mặc hài lòng gật đầu "Mặt khác, đem bộ trưởng bộ công an hẹn trước, gọi Phụng Thiên Dự thay ta đi thương lượng." Trong nội tâm oán giận: họ Lâm, người dám làm hỏng đại sự của ta, để cho ta lãng phí thời giờ, ta cho người chết không từ tế.

"Là, tổng giám đốc." Tiêu trợ lý là người biết nhìn mặt mà nói chuyện, đã rèn luyện đến cảnh giới nhất định. Nghe thấy giọng nói ớn lạnh của Mộc Hàn Mặc, có chút giật mình. Từ khi hắn bắt đầu làm việc bên cạnh Mộc tổng, Mộc tổng luôn không lộ thanh sắc, dù cho chuyện khó xử lý hơn nữa, anh cũng sẽ nghĩ hết biện pháp, không tiếc hết thủ đoạn làm được, nhưng lại chưa bao giờ nghe trong thanh âm của anh xuất hiện vẻ tức giận, tiêu trợ lý trong giọng nói nhiều tia hàm súc

"Uh, ngày hôm qua giao chuyện cho người, đã làm xong chưa?" Tiếng nói của Mộc Hàn Mặc bớt lạnh xuống, thay vào đó là âm thanh ôn nhuận như lúc trước.

"Đã làm tốt, sáng nay trên truyền thanh đã bắt đầu phát ." Giọng nói Tiêu trợ lý không câu nệ vang lên, dễ dàng hơn nhiều.

Mộc Hàn Mặc hài lòng gật đầu, cúp điện thoại di động. Hướng tiểu Dương trong phòng đi đến, anh sờ dĩ dùi hắn, chính là hắn có năng lực mạnh nhìn mặt mà nói chuyện. Năng lực làm việc mạnh, hắn từ những công ty khác tuyển dụng vào nên có kinh nghiệm. Công ty 'energetic' không phát hiện được năng lực của hắn mà sa thải.

Đi vào trước bàn, Mộc Hàn Mặc giống như chuyện vừa rồi là bình thường, đem bánh ngọt

trên bàn "Đến, Oa Oa ăn nhiều một chút..." Nói xong, bỏ vào trong tay Oa Oa.

Mộc Hàn Mặc 'hầu hạ', Oa Oa cũng không cự tuyệt, hai người ân ân ái ái tiếp tục ăn bữa sáng...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hắc Đạo Độc Sủng Tàn Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.